

ГОРДЪН ДИКСЪН ГЕНЕТИЧНИЯТ ГЕНЕРАЛ

Част 1 от „Дорсай“

Превод от английски: Иван Мадански, 1993

chitanka.info

ЧАСТ ПЪРВА

КАДЕТ

Юношата беше странен и го осъзнаваше. Много пъти беше чувал по-възрастните — майка, баща, чичо, офицери от Академията — да говорят за това и многозначително да поклащат глави. Беше свикнал с този факт за кратките осемнадесет години от живота си. Мина покрай пустите площадки за излитане и се уедини в очакване на тържеството по случай завършването на Академията. Предстоеше му да се завърне в къщи. Трябваше да признае собствената си странност — не само в очите на другите, но и в своите.

Веднъж дочу разговор между началника на Академията и преподавателя по математика:

— Странен момък — каза началникът. — Не знаеш какво да очакваш от него.

Щеше да се завърне у дома, където го чакаше семейството. Но все още не бе избрал пътя, по който да върви. Сигурно са убедени, че няма да избере „отказ от Напускането“. Но защо? Никога не им беше давал повод да се съмняват. Той беше дорсаец. Майка му беше от рода Кенуик, а баща му — от рода Грим. И двете фамилии бяха толкова стари, че произходът им се губеше някъде в предисторията на планетата-майка. Несъмнено беше храбър и честен. Имаше най-добър успех от целия клас. Всяка капка кръв, всяка кост беше наследена от поколения професионални военни. Нито веднъж петното на безчестието не се е докосвало до семейството им и никой от него не е извършвал постъпка, от която после да се срамува. И въпреки това се съмняваха.

Приближи се до оградата на спортната площадка и се облегна. На раменете му висеше плаща на кадет от последния курс. Как се проявява тази странност — ето над какво размишляваше той в ярката светлина на залязващото слънце. С какво се различава от другите?

Направи опит да се погледне отстрани. Строен юноша на осемнадесет години. Висок, но не и гигант по стандартите на Дорсай. Силен, но не прекалено според същите стандарти. Лицето му беше копие на бащиното, костеливо и скулесто, с правилен нос, но без

масивната челюст на баща му. Беше мургав като всички дорсайци, косата му бе права и черна. Само очите му имаха неопределен цвят — променяше се от сив към зелен и от зелен към син. По това се различаваше от останалите членове на семейството. Но няма може цветът на очите да му създаде репутацията на странен младеж?

Оставаше характерът. Напълно беше наследил склонността към пристъпи на хладна убийствена ярост, характерна за всички дорсайци. Заради тези пристъпи нито един здравомислещ човек не би закачил дорсаец без достатъчно уважителна причина. Обаче това е тяхна обща черта, а щом самите те го считат за странен, значи в него се крие някаква индивидуална особеност.

Възможно е, разсъждаваше той под косите лъчи на слънцето, тази особеност да се заключава в това, че дори в яростта си той е пресметлив и винаги успява да съхрани контрол над постъпките си. И в този момент цялата му странност, цялата му необичайност се прояви — почувства тайнственото освобождаване от телесната обвивка, което се бе случвало неведнъж досега.

Винаги ставаше в моменти като този — когато плещите му се огъваха от умора или от някакво силно чувство. Спомни си как това се случи по време на литургия в църквата на Академията. Тогава беше съсипан от дългият ден, изпълнен с тежки упражнения и трудни занятия, а освен това почти губеше съзнание от глад. Както и сега, лъчите на залязващото слънце падаха през огромните прозорци върху полираните стени с изображения на сцени от велики битки. Стоеше в строя, между другарите си, разположени сред редиците ниски твърди пейки. Отпред бяха младшите кадети, отзад — офицерите. Слушаше плътните тържествени акорди на църковната литургия.

По гърба му пропълзя хлад. Попадна под властта на някакъв чар. В далечината червените лъчи на умиращото слънце заливаха равнината със светлина. Високо в небето като черна точка кръжеше ястреб. Сега, до оградата, той отново почувства незримата стена, която го отделяше от света. Пред погледа му възникнаха населените планети и техните слънца. Чу тръбата, която го зовеше за изпълнение на дълга — най-важното нещо на света.

Беше застанал на ръба, вълните на неизвестното докосваха стъпалата му. Страшно му се искаше да пристъпи напред, но малка

частица от съзнанието му го удържа от тази самоубийствена крачка и го отблъсна назад.

След това внезапно — винаги ставаше внезапно — чарът изчезна. Върна се в нормалния свят.

МЪЖ

Мъжете от семейството на Ичан Кан седяха около дългата маса в голямата затъмнена стая. Не присъстваха всички — ако всички мъже от семейството се съберат заедно, това би било истинско чудо. От шестнадесет възрастни мъже девет служеха сред звездите, един лежеше след хирургическа намеса в болницата във Форейл. Най-възрастният мъж, братовчед на Ичан, лежеше на смъртно легло в стаята си с кислородна маска. Бяха включили в подаваният въздух слаб мирис на цветя, който да напомня за жена му от Мар, починала преди четиридесет години. Около масата седяха петима мъже. От днес един от тях бе и Донал.

Останалите, дошли да го поздравят с пълнолетието, бяха баща му Ичан, по-големия му брат Мор, който беше в отпуска и долетя от Сдружението, и чичовците-близнаци Ян и Кейси. Седяха в края на масата, начело с Ичан. Двамата по-малки братя седяха от ляво.

— По мое време там имаше добри офицери — говореше Ичан. Той се наведе, за да напълни чашата на Донал, който автоматично протегна ръка, заслушан в думите на баща си.

— Всички офицери от Фрийланд — каза Ян, по-мрачният от близнаците, — са склонни да установяват жестока дисциплина. Малко хора се осмеляват да я нарушат.

— Чух, че сега на Дорсай има много от тях — каза Мор, седнал вдясно от Донал.

От ляво му отговори дълбокият глас на Ичан:

— Знам, че набират гвардейци. Сейън от Кълтис би желал да има образцови телохранители, но ми се струва, че те ще се окажат не съвсем готови за война сред звездите.

— А в това време — подхвана Кейси с внезапна усмивка, която озари лицето му, — нищо не става. В мирно време войниците са недоволни. Войската се е разбила на малки групи и всяка от тях иска дорсаец за украса.

— Вярно — призна Ичан. — Така е.

Донал разсеяно отпи от чашата. Уискито му изгори гърлото и върха на езика. Ситни капки пот избиха на челото му, но той не им обърна внимание. Мислеше върху това, което чу. Всичко се говореше заради него и той знаеше това. Вече е мъж и не бива да му се казва какво да прави. Сам трябваше да реши къде ще служи и те се опитваха със своя опит и с познанията си да му помогнат да направи верният избор.

— ...никога не ми е харесвала гарнизонната служба — продължи да говори Ичан. — Работата на наемника е да тренира, да поддържа в изправност оръжието си и да воюва. Но тази работа не харесва на всички, дори и тук, на Дорсай. Не всички на Дорсай са от рода Грим.

— В момента Сдружението... — започна Мор и спря. Погледна към баща си, защото помисли, че го е прекъснал.

— Продължавай — кимна Ичан.

— Искях само да кажа, че там може да се намери работа. Дочух, че сектите на Асоциация са в конфликт с тези на Хармония и са им нужни телохранители.

— Те с удоволствие наемат телохранители, но това не е работа за войник — каза Ян, който като малко по-възрастен от Мор не се страхуваше, че ще бъде невежлив.

— Изкуството да воюваш е чисто изкуство — обади се Ичан от мястото си. — Никога не съм се доверявал на хора, които обичат кръв, пари и жени.

— На Мар и Кълтис има хубави жени — отбеляза Мор.

— Не отричам — весело се обади Кейси. — Но все пак понякога трябва да се върнеш в къщи, нали?

— Не всички успяват — тъжно каза Ичан. — Аз съм дорсаец. Аз съм Грим. Но бих бил по-доволен, ако нашата малка планета беше намерила друга стока за експорт, а не кръвта на най-добрите си синове.

— А самият ти остана ли? — попита Мор. — Остана ли, когато беше млад и все още имаше два крака?

— Не, сине — тежко отрони Ичан. — Но има и други професии освен войната, дори и за дорсайци. Когато нашите прадеди са заселвали тази планета преди сто и петдесет години, те не са го правили, за да доставят войници за осемте Системи. Те просто са искали да намерят планета, където никой да не може да се разпорежда със съдбата на хората без тяхното съгласие.

— Нашата планета е точно такава — сурово каза Ян.

— Да, такава е — потвърди Ичан. — Дорсай е свободна планета. Тук всеки може да върши това, което иска, ако не нарушава правата на другите. По този показател никой не може да се сравнява с нас. Но цената, цената... — той поклати глава и си напълни чашата.

— Това е твърде тежък разговор за младеж, който за първи път напуска дома — каза Кейси. — В този живот има достатъчно прекрасни неща, дори и в сегашния. Но за съжаление не воюваме за удоволствие. С какво друго бихме могли да търгуваме? Имаме само орехи и малко зърно. Ами богатите нови светове, например Сета от Тау Кит или още по-богатите като Фрийланд и Нептун, дори старицата Венера? Те имат причини за безпокойство. Готови са да си прегризат гърлата за най-добрите учени, най-добрите специалисти, най-добрите лекари. Следователно там има много работа за нас и това е добре.

— Все пак Ичан е прав — отговори Ян. — Всички мислят да съберат нашите хора накуп и после да заплашват другите планети. — Той се наведе над масата към Ичан. Донал забеляза белег, извиващ се като змия от рамото към ръката. — Никога няма да се освободим от тази опасност.

— Говорехме за Екзотика — вежливо каза Мор.

— Да, да — подхвана Кейси.

— Мар и Кълтис са интересни планети. Но не се заблуждавай при оценката им, Донал. Те са жестоки, независимо от всичките им украшения, разкош и изкуство. Те самите не желаят да воюват, но знаят как да наемат войници. Постигнали са много, и то не само в изкуството. Едно време познавах един от техните учени.

— Те са честни — вметна Ичан.

— Така е — съгласи се Кейси. — Но това е съвсем друг свят. Ако се бях родил на друга планета...

— Пак щях да стана войник — каза Мор.

— Сега мислиш така — отвърна Кейси и надигна чашата. — Сега. Но в момента, в 2403 година, ние имаме една побъркана цивилизация, разцепена на цяла дузина различни култури, всяка от които върви по свой път. А преди петстотин години средният човек дори не е мечтал да напусне Земята. И колкото по-напред отиваме, толкова повече се отдалечаваме един от друг.

— Нали венерианската група е пред всички? — попита Донал, чиято юношеска сдържаност изчезна в огъня на чистото уиски.

— Не се заблуждавай — отговори Кейси. — Единственият път в бъдещето е науката. Старата Венера, старият Марс, дори Нептун — дните им са преброени. Блейн е богат и влиятелен старец, но не признава изобретенията и рационализациите, направени на Марс, Кълтис, Сета или Сдружението. Един съвет към младите: никога не решавайте от пръв поглед. Винаги поглеждайте по два пъти, когато сте сред звездите. В девет от десет случая първоначалната преценка води до грешка.

— Вслушайте се в думите му, момчета — каза Ичан и добави: — Чичо ви Кейси е мъдър. Бих искал да ви дам толкова добри съвети като него. Продължавай, Кейси.

— Нищо на света не остава постоянно — започна Кейси, но при тези думи уискито удари Донал в главата. Масата и тъмните скулести лица се потопиха в мъгла. Гласът на Кейси сякаш идваше от огромно разстояние: — Всичко се променя и ние сме длъжни да държим сметка. Това, което вчера е било справедливо, утре може да се окаже лъжа. Запомнете това и никога не приемайте ничии думи, дори и моите, на доверие и без да ги проверите. Размножили сме се и сме заселили звездите, но сме разбити на много групи и вървим по различни пътища. Стремим се напред, но къде отиваме? Постоянно ускоряваме крачка, но какво ни очаква? Имам чувството, че стоим в предверието на нещо огромно, нещо различно от миналото, което може да се окаже и ужасно. Сега, особено сега, трябва да сме много внимателни.

— Аз ще стана най-великият пълководец! — извика Донал. Не беше по силите му да удържи гръмките, но безсмислени думи. — Ще им покажа! Ще видят всички какво значи да си дорсаец!

Стори му се, че всички го гледат, макар че лицата им се превърнаха в смътни петна. По странен каприз виждаше добре само лицето на Кейси, който го гледаше с печален, но разбиращ поглед. Донал почувства на рамото си ръката на Ичан.

— Време е да свършваме — каза бащата.

— Ще видите... — започна Донал.

Но всички се бяха изправили с чаши в ръце и се обърнаха към Ичан, който подаде чаша и на Донал.

— За да се срещнем отново — каза Ичан и отпи.

Всички пиха прави. Остатъците уиски от чашата, безвкусни като вода, потекоха по езика и гърлото на Донал. За миг всичко се проясни и той отново видя застаналите до него високи мъже. Бяха високи дори по дорсайските норми. Брат му Мор беше по-висок с десет сантиметра, макар че изглеждаше сред тях като подрастващ. Донал почувства към тях огромна нежност и благост, сякаш те бяха децата, а той — възрастният. Отвори уста, за да им каже един единствен път в живота си колко ги обича и как винаги ще се грижи за тях, но в този момент мъглата го обгърна здраво и смътно почувства как Мор го води към стаята.

НАЕМНИК — I

Донал едва се побра в тясното цивилно сако. Погледна се в огледалото, закачено на стената в малката стая. Огледалото отразяваше нещо непознато. Трите седмици на морето го бяха променили. Той самият си оставаше същият, но се промени мнението му за собствената му личност. Освен костюма не можеше да познае и тялото си. Беше облечен с куртка в испански стил, тясна риза и тесни панталони, вкарани в ботуши със същия черен цвят като целия костюм. Преоценката беше резултат от срещите му с обитателите на другите светове. Техният относително нисък ръст го правеше висок, на фона на нежността им изглеждаше твърд, нетренираните им тела го караха да усеща своята сила и увереност в себе си. По пътя от Дорсай към Арктур беше обграден от други дорсайци и не забеляза тази постепенна промяна. Усети я чак в огромния космопорт на Нептун, обграден от шумните тълпи. Сега се бе прекачил на друг кораб на път към Сдружението. В огромният лайнер сигурно нямаше друг дорсаец освен него. Гледаше се в огледалото и се чувстваше така, сякаш внезапно е станал по-възрастен.

Излезе от каютата. Вратата се хлопна зад гърба му. Обърна се надясно и тръгна по тесния коридор с метални стени. Вървеше и дишаше прахта, вдигаща се от килима, по който бяха минали хиляди нозе. Донал мълчаливо мина през стаята за отдих и влезе в коридора на съседната секция.

Застана на входа на коридора. Едва не се сблъска със странно високо момиче, застанало в напречния коридор, който водеше към умивалнята. Беше облечена в къса рокля с простичка и малко остаряла кройка. Стоеше до чешмата. Отстъпи към женската умивалня с напрегнат вид. Известно време се гледаха, застанали един срещу друг.

— Моля да ме извините — каза Донал и направи две крачки. Но между тези две крачки и третата внезапно промени плановете си и се върна:

— Разрешете — каза той.

— О, моля ви! — тя се отмести от чешмата.

Донал се наведе и се напи с вода. Когато вдигна глава и я погледна право в очите, осъзна защо се е върнал — момичето беше силно изплашено. Необикновеното чувство, изпълнило тъмният океан на непонятната му странност, го бе заставила да се върне.

Той я разгледа още веднъж от по-близко разстояние. Беше малко по-възрастна, отколкото мислеше в началото. Най-вероятно бе на прага на третото си десетилетие. Но нещо в очите ѝ, някакво изражение на незрялост, показваше, че тя ще достигне разцвета на красотата си малко по-късно от обикновените жени. Сега беше трудно да я наречеш красива. По-скоро — хубавичка. Светлокафявата коса бе хваната с тънка мрежичка. Очите ѝ бяха широко отворени и имаха толкова чист зелен цвят, че когато тя го погледна, удивена от внезапното му приближаване, той забрави, че на света има други цветове. Носът ѝ беше правилен, устата — малко големичка. Цялото ѝ лице беше толкова съвършено и уравновесено, че създаваше впечатлението на изваяно от велик скулптор.

— Какво? — попита тя и затаи дъх.

Донал отбеляза мислено, че се е отдръпнала, когато пристъпи към нея.

Усмихна се. Мислите му препускаха в галоп и това, което каза, бе неочаквано и за него:

— Разкажете ми всичко.

— На вас? — изуми се тя.

Хвана се за гърлото под високата яка на роклята. Още преди да заговори, Донал разбра, че напрежението малко я е отпуснало.

— О! — добави тя. — Разбирам.

— Какво разбирате? — рязко попита Донал.

Несъзнателно беше възприел тона, с който през последните години разговаряше с кадетите от долните курсове.

— Ако ми кажете какво ви безпокои, ще се постарая да ви помогна.

— Да разкажа на вас? — тя безпомощно се огледа, сякаш очакваше някой да дойде и да я отведе. — Откъде да съм сигурна, че вие сте този, за когото се представяте?

Донал се постарая да успокои мислите си и да оцени положението. Обмисли думите ѝ и забеляза в тях някои несъответствия.

— Още не съм ви казал кой съм аз — отговори той. — Изобщо... аз съм никой. Минавах оттук, видях, че сте разтревожена, и ви предлагам помощ.

— Помощ? — очите ѝ се разшириха, а лицето внезапно пребледня. — О, не... — промърмори тя и се опита да го заобиколи. — Моля ви, пуснете ме да си ходя! Моля ви!

Донал стоеше неподвижно.

— Значи сте готова да приемете помощ от човек като мен само ако той удостовери самоличността си, така ли? Трябва да ми разкажете всичко!

Тези думи я задържаха. Тя упорито повтори:

— Нищо няма да ви разкажа.

— Освен това — продължи иронично Донал, — вие чакахте тук някой, който може да ви помогне. Но вие не сте познавали този човек лично. Знаели сте само, че е мъж. Не сте съвсем уверена в неговата добросъвестност, но в същото време се страхувате да не го загубите. — Усети резки нотки в гласа си и се постара малко да ги смекчи. — Много сте изплашена и не знаете какво да правите по-нататък. Всичко това може да се забележи с наблюдение и логика.

Но тя успя напълно да се овладее.

— Ще се отдръпнете ли от пътя и ще ми разрешите ли да си отида? — спокойно попита момичето.

— Логиката подсказва също, че това, което възнамерявате да направите, е незаконно — продължи Донал.

При тези думи тя се сви, сякаш някой я удари. Обърна се към стената и закри лицето си с ръце.

— Кой сте вие? — обречено попита тя. — Изпратиха ви да ме хванете, нали?

— Вече ви казах — отвърна Донал с леко раздражение в гласа. — Аз съм просто пътник, който съвсем случайно минава оттук и ви предлага помощта си.

— Не ви вярвам — тя продължаваше да крие лицето си. — Ако наистина сте никой... ако никой не ви е изпращал... позволете ми да си отида. Забравете, че сме се виждали.

— В това няма смисъл — отбеляза Донал. — Вие се нуждаете от помощ и това е съвсем очевидно. Мога да ви помогна. Аз съм професионален военен. Дорсаец.

— А! — отговори тя. Напрежението я напусна и тя го погледна. В погледа ѝ Донал прочете нещо като презрение. — Един от тези...

— Да — той се намръщи. — Какво имахте предвид, когато казахте „тези“?

— Разбирам. Вие сте наемник.

— Предпочитам термина „професионален войник“ — отговори Донал на свой ред с презрение.

— Значи мога да ви наема.

Почувства как в него се надига хладен гняв. Леко наклони глава и отстъпи, като освободи коридора.

— Сгрешил съм — каза той и се обърна да си ходи.

— Почакайте! Сега вече знам какъв сте и няма причина да отказвам помощта ви.

— Не, разбира се.

Тя пхна ръка в отвора на роклята си, извади малък правоъгълник с напечатан текст и го подаде на Донал.

— Това трябва да се унищожи — каза тя. — Ще ви платя. Колко ще струва по обичайните разценки?

Очите ѝ се разшириха от ужас, когато той започна да чете.

— Какво правите? Никой не ви е молил да го четете! Как смеете?

Тя се опита да вземе документа, но той я задържа с другата ръка. Погледът му не слизаше от текста. Очите му се разшириха от учудване при вида на нейния портрет.

— Анеа Марлевана — прочете той. — Избраница от Кълтис.

— Е, да. И какво от това?

— Ами това, че би трябвало да сте по-разумна.

Челюстта ѝ увисна.

— Какво искате да кажете с това?

— Вие сте най-лекомислената жена, която някога съм срещал — той пхна листа в джоба си. — Ще се погрижа за това.

— Наистина ли? — лицето ѝ за миг се промени, но отново придоби предишния си разтревожен вид. — Това не ми харесва. Честно казано и вие не ми харесвате.

— Ще ви се харесам, ако ме опознаете по-добре.

Донал се обърна и отвори вратата, през която бе влязъл преди няколко минути.

— Ей... чакайте — настигна го нейният глас. — Къде мога да ви намеря, когато се отървете от документа? И колко трябва да платя?

Той пусна вратата. Тя веднага се затвори, прекъсвайки въпроса на Анеа.

Донал мина през цялата секция и влезе в стаята си. Затвори вратата зад себе си и се зае по-внимателно да разгледа полученото късче. Не беше нищо друго, а петгодишен договор, по който Анеа Марлевана се задължаваше да бъде в свитата на принц Уилям, президент на търговската планета Сета — единственият обитаем свят при звездата Тау Кит. Договорът беше много изгоден. Предвиждаше само тя постоянно да съпровожда принца при всички пътувания и заседания. Но Донал не се учуди на либералния договор — избраниците от Екзотик-планетите Мар и Кълтис трудно можеха да бъдат привлечени на каквато и да е работа. Те се съгласяваха само на изтънчен и интелектуален труд. Учуди го фактът, че тя искаше да унищожи договора. Кражбата на договор е достатъчно сериозно престъпление, нарушаването е още по-сериозно, а унищожаването означаваше смъртна присъда на всяка една планета. Донал реши, че момичето се е побъркало.

Но точно в това е иронията на съдбата — щом Анеа е избраница, тя може да полудее толкова, колкото маймуната може да се превърне в слон. Точно обратното — тя е продукт на щателен генетичен подбор в продължение на много поколения и то на планета, достигнала чудеса в науката. Значи трябва да е напълно нормална! Наистина — на пръв поглед в нея няма нищо ненормално, ако се изключи самоубийствената глупост. Явно момичето е нормално, а ситуацията — не.

Донал замислено въртеше договора. Анеа не разбираше какво прави, когато го помоли да унищожи този лист. Това беше едно цяло, дори думите и подписите бяха неразривна част от единна гигантска молекула, която е почти неунищожима и не може да бъде изменена или разрушена с никакви средства. Донал беше сигурен, че на борда на лайнера не може да се намери нищо, което да разкъса, изгори, разтвори и по друг начин да унищожи този лист. Единственият законен притежател на договора беше принц Уилям.

Донал облече парадната куртка, излезе от каютата и мина през дългите коридори на всички секции до главната зала за отдих. Пред

тесния вход се тълпяха облечени за обед пътници. Той погледна над главите им и видя масата, на която седеше Анеа Марлевана.

Другите около тази маса бяха: изключително красив младеж; офицер от Фрийланд, както се виждаше от униформата му; неопрятен млад човек без военни атрибути, който почти лежеше на стола; слаб, приятен на вид мъж на средна възраст и с металносива коса. Петият човек без съмнение беше дорсаец — едър възрастен мъж в униформа на маршал от Фрийланд. Видът на последния подтикна Донал към внезапни действия. Проби си път през тълпата на входа и тръгна право към масата. Приблужи се и протегна стиснат юмрук към маршала.

— Здравейте, сър! Надявах се да ви видя преди старта, но не ми остана време. Нося писмо до вас от баща ми, Ичан Кан Грим. Аз съм вторият му син Донал.

Сините очи на дорсаеца, хладни като вода в река през зимата, се впериха в Донал. Няколко мига положението беше крайно напрегнато. Маршалът сякаш се чудеше какво да избере — дорсайският патриотизъм (плюс любопитството) или възмущението от наглостта на Донал. След това крепко стисна протегнатата ръка.

— Значи още си спомня за Хендрик Галт? — усмихна се той. — Вече доста години не съм чувал нищо за Ичан.

Донал почувства как по гърба му пропълзля хлад. Хендрик Галт, първият маршал на Фрийленд, беше единственият човек, с който се реши да се запознае, макар и с лъжа.

— Изпраща ви поздрав, сър. След обяд мога да ви донеса писмото и да го прочетете.

— Разбира се — отвърна маршалът. — Ще ме намерите в каюта X 19.

Донал продължаваше да стои. Би било трудно да продължи разговора, но спасението дойде от другия край на масата. Впрочем той очакваше да се случи нещо подобно.

— Може би нашият млад приятел ще се съгласи да сподели трапезата ни, преди да го отведете в каютата си, Хендрик? — каза човекът със сивата коса.

— Ще бъде чест за мен — бързо отговори Донал.

Придърпа едно кресло и седна, като вежливо кимна на останалите около масата. Погледът му срещна очите на момичето. Изражението им бе сурово, проблясваха като изумруди в гранит.

НАЕМНИК — II

— Анеа Марлевана — Хендрик Галт започна да представя на Донал сътрапезниците си. — Джентълменът, който ви покани, е принц Уилям от Сета, президент на планетата.

— Оказвате ми голяма чест — смотолеви Донал и се поклони.

— ...това е моят адютант Хюго Килиън.

Донал и офицерът от Фрийланд се поздравиха.

— ...и Ал-Дер Моунгър от Нептун.

Разплутият в креслото млад човек вяло махна с ръка за поздрав. Черните му очи рязко контрастираха със светлите вежди и почти бялата коса. За миг погледът му се проясни, стана изпитателен и пронизващ, но в следващият момент отново се отпусна назад и се потопи в равнодушна неподвижност.

Галт каза с насмешка:

— Ар-Дел се подготвя за последните си изпити на Нептун. Неговата специалност е социалната динамика.

— Точно така — обади се младежът с нещо средно между въздишка и смях. — Да, да, разбира се, точно така.

Вдигна тежката чаша и заби нос в златистото ѝ съдържание.

— Ар-Дел! — сивокосият Уилям го погледна с лек упрек.

Ар-Дел вдигна изпитото си бледо лице и погледна към принца. Изпусна една от своите въздишки, приличащи на смях, и пак се зае с чашата.

— Успяхте ли да се завербувате вече някъде, Донал? — попита адютантът.

— Вие сте истински дорсаец — с усмивка каза Уилям от другият край на масата. — Винаги готови за действие, нали?

— Ласкаете ме, сър — отговори Донал. — По време на битка винаги има по-голяма възможност за изява, отколкото в гарнизонната служба. При равни други условия, разбира се.

— Вие сте прекалено скромни — отбеляза Уилям.

— Несъмнено — внезапно се обади Анеа. — Удивително скромни.

Уилям отпрати въпросителен поглед към момичето.

— Анеа, постарай се да не показваш своето високомерно презрение към този приятен млад мъж. Сигурен съм, че Хендрик и Хюго ще се съгласят с мен.

— О, да, разбира се, че ще се съгласят — отговори Анеа и ги погледна. — Много ясно, че ще се съгласят.

— Какво пък — въздъхна Уилям. — Налага се доста неща да прощаваме на избраниците. Що се отнася до мен, трябва да ви призная, че съм в достатъчна степен мъж и също толкова дивак, за да обожавам битките. А... ето, че обядът пристигна.

На масата се появиха препълнени табли. Имаше за всички, освен за Донал.

— Направете си поръчката сам — каза Уилям.

Донал се наведе над комуникатора и започна да поръчва. През това време останалите хванаха приборите и се заеха с обяда.

— Бащата на Донал съученик ли ви беше? — попита Уилям след първото ястие.

— Беше моят най-близък приятел — отвърна маршалът.

— Така ли? — Уилям внимателно взе с вилицата парченце нежно бяло месо. — В това отношение просто завиждам на дорсайците. Вашата професия ви позволява да поддържате дружески отношения и емоционалният контакт не се смесва с ежедневната дейност. — Той махна с тънката си загоряла ръка. — В областта на търговията не е възможно никакво приятелство.

— Може би това зависи от човека — отговори маршалът. — Не всички дорсайци са войници. Вие сте принц, но не всички жители на Сета са предприемачи.

— Това ми е известно — погледът на Уилям се добра до Донал. — Какво е вашето мнение, Донал? Вие сте прост наемник. Или имате някакви стремежи?

Въпросът беше директен, макар и много деликатно зададен. Донал реши, че искреност с доза користолюбие ще бъде най-правилният тон на отговора.

— Искам, разбира се, да стана известен — каза той, усмихна се смутено и добави: — И богат.

Улови намек за леко облаче върху лицето на Галт. Но сега не му беше до това. Имаш си много по-важна работа. Можеше и по-късно да

изясни причината за недоволството на генерала. Сега най-важното бе да поддържа интереса на Уилям към себе си.

— Много интересно — вежливо каза принцът. — Как възнамерявате да стигнете до това приятно състояние?

— Надявам се да набера нужният опит на чуждите планети — отвърна Донал. — Все някога ще ми се удаде случай да се проявя.

— Божичко, и това е всичко? — попита Хюго и се разсмя, приканвайки и другите да се присъединят.

Въпреки това Уилям остана сериозен, макар че Анеа присъедини презрителната си усмивка към адютанта, а Ар-Дел свирна.

— Не бъдете толкова зъл, Хюго — каза Уилям. — Харесва ми позицията на Донал. Когато бях млад имах същото настроение. — Той се усмихна на Донал. — След като поговорите с Хендрик трябва да се срещнем. Харесвам хора с широк размах.

Донал и Галт вървяха един зад друг по коридора. Скрит зад широките рамене на маршала, Донал почти се стресна от въпроса:

— Е, какво мислите за тях?

— Сър? — отзова се Донал. Колебаеше се. Реши да избере най-безопасната тема за разговор. — Малко съм удивен от момичето.

— Анеа? — Галт спря пред вратата с номер 19.

— Мислех, че избраниците от Кълтис трябва да са... — Донал се запъна, докато намери необходимата дума, — трябва да са... да се владеят по-добре.

— Тя е съвършено здрава, нормална и много умна. Все пак това са само възможности — отбеляза маршалът. — Вие какво очаквахте?

Отвори вратата, пусна Донал да мине и сам влезе. Вратата веднага се затвори зад него. Когато се обърна, лицето му имаше суров вид, а в гласа се чуха резки нотки:

— Може ли да видя писмото?

Донал въздъхна. По време на целия обяд се опитваше да разгадае характера на Галт. Всичко зависеше от това как маршалът ще възприеме неговият честен отговор.

— Няма никакво писмо, сър. Дори ми се струва, че баща ми никога през живота си не ви е срещал.

— И аз мисля така — отвърна Галт. — Тогава защо е всичко това?

Той пресече стаята, извади нещо от чекмеджето и Донал с учудване видя как маршалът пълни с тютюн една древна лула.

— Заради Анеа, сър. Не съм срещал по-глупав човек до сега.

И той кратко, но изчерпателно разказа за произшествието в коридора. Облегнат на ръба на масата, Галт слушаше и пускаше колелца от дим, които веднага се разсейваха от полъха на климатичната инсталация.

— Ясно — каза маршалът, когато Донал завърши. — Съгласен съм, че постъпката ѝ е глупава. Но защо вие се държахте като последен идиот?

— Аз ли, сър? — искрено се удиви Донал.

— Вие, разбира се, кой друг? — Галт извади лулата от устата си. — Кой сте вие, че си пъхате носа в междупланетните конфликти, след като току-що сте завършил училище? Какво възнамерявате да правите оттук нататък?

— Нищо — отвърна Донал. — Просто исках малко да смекча тази нелепа и опасна ситуация, в която се оказа момичето. Нямах намерение да влизам в конфликт с Уилям. Очевидно е, че той е истински дявол.

При тези думи Галт отвори уста от учудване. Лулата падна и той бе принуден да я хване във въздуха.

— Кой ви каза това?

— Никой. Но няма не е така?

Маршалът остави лулата на масата и стана.

— Така е, но това не е очевидно за деветдесет и девет процента от хората — възрази той. — Как разбрахте вие?

— За всеки човек — обясни Донал — може да се съди по това с какви хора се заобикаля. А този Уилям има свита от спомени и разбити хора.

Галт се наежи.

— Мен ли имате предвид?

— Не, разбира се. Все пак вие сте дорсаец.

Маршалът се отпусна. Усмихна се тъжно, разпали лулата и се замисли.

— Гордостта ви от общият ни произход действа успокояващо. Продължавайте. Значи само по този признак определите характера на Уилям, така ли?

— О, не, разбира се — отвърна Донал. — Помислете. Избраницата от Кълтис иска да унищожи договора си с него. А инстинктът на избраниците е вроден. Уилям изглежда толкова блестящ, че засенчва и Анеа, и този Моунтър от Нептун, които според мен има повече акъл и от Уилям, и от всички останали.

— И по този блясък вие познахте дявола?

— Не е точно така — търпеливо обясни Донал. — Ако човек има такива интелектуални способности, той е по-склонен към добро или към лошо от другите. Ако клони към злото, той умее добре да го прикрива дори от най-близкото си обкръжение. Но тогава се налага да се прави на добър, особено пред непознати. Ако наистина е добър, тогава не би било нужно да го демонстрира толкова настойчиво.

Галт извади лулата от устата си и тежко въздъхна. Втренчи се в Донал и попита:

— Да не сте роден на Екзотика?

— Не, сър. Майка ми е от Мар, както и майката на майка ми.

— Това умение... — Галт замислено въртеше лулата в дебелиите си пръсти. — Това умение... да четете характерите... това от майка ви ли сте го наследили или е ваше постижение?

— Не зная, сър. Струва ми се, че всеки би направил тези изводи, ако помисли малко.

— Обаче болшинството от нас не са способни на това — каза Галт. — Седнете, Донал. Радвам се да ви видя.

Седнаха един срещу друг в креслата. Маршалът отново се зае с лулата.

— Сега слушайте — каза той. — Вие сте най-странният младеж, когото съм срещал. Просто не знам какво да правя. Ако бяхте мой син, щях да ви поставя под карантина, да ви изпратя в къщи и да не ви пускам сред звездите преди да са изминали десет години. — Вдигна нетърпеливо ръка и застави Донал, който вече бе отворил уста, да замълчи. — Да, знам, че вече сте мъж и никой не може да ви направлява против вашата воля. Но начина на действие, който приложихте спрямо мен, имаше шанс за успех едно на хиляда. Вижте какво, момчето ми. Вие нищо, ама нищо не знаете за другите светове, освен за Дорсай.

— Защо? Съществуват четиринадесет планетарни правителства, без да се броят анархичните организации на Земята на Дуин и на

Коби...

— По дяволите правителствата! — грубо го прекъсна Галт. — Забравете тези глупости! В XXV век правителствата са просто едни механизми. По-важни са хората, които управляват тези механизми. Блейн на Венера, Све Холман на Земята, Елдър Брайт на Хармония и Сейън от Кълтис на Екзотика.

— А генерал Коумал? — започна Донал.

— Нищо! — рязко каза Галт. — Как може един дорсаец да означава нещо, когато всяка една област на планетата със зъби и нокти се стреми към независимост? Не, аз говоря за хората, които управляват звездите. Споменах някои от тях, има и други. — Той дълбоко въздъхна. — Сега какво мислите за нашият търговски принц и президент на Сета? Какво място заема той сред тях?

— Сигурно е равен с тях.

— Най-сетне! — каза Галт. — Най-сетне. Нека не ви заблуждава факта, че се движи с обикновен пътнически кораб и че го придружава само онова момиче от Кълтис. Той е собственик на кораба, капитана, екипажа, а сигурно и на половината пътници.

— А вие и вашият адютант? — малко по-рязко попита Донал.

Лицето на маршала застина, но отново се отпусна.

— Честен въпрос — промърмори той. — Но мисля, че би трябвало повече да се интересувате от нещата, касаещи вас лично. Въпреки това ще ви отговоря. Аз съм Първи маршал на Фрийланд, но освен това съм дорсаец. Аз съм наемник като всички други и нищо повече. Наехме пет дивизии за Първата Дисидентска Църква на Хармония. Отивам да проверя тяхната подготовка и снаряжение. Договорът бе сключен с посредничеството на Сета. Затова и Уилям е тук.

— А адютантът? — настоя на своето Донал.

— Какво ви интересува? Той е от Фрийланд, професионалист, добро момче. Ще командва част от нашите сили, когато започнем да действваме на Хармония.

— Отдавна ли е с вас?

— Близо две години.

— Наистина ли е добър професионалист?

— Да, по дяволите, разбира се! В противен случай не би бил мой адютант. Защо разпитвате така за него?

— Предизвика в мен... предчувствие. Но засега не мога да го формулирам.

Галт се разсмя.

— У вас се проявява характера на прадедите ви от Мар. Виждате под всеки камък змия, така ли? Повярвайте ми — Хюго е честен войник. Може би има донякъде лош вкус, но това е всичко.

— Налага се да се съглася с вас — неохотно продума Донал. — Извинете, че ви прекъснах. Искахте да кажете нещо за Уилям.

— Да — Галт се намръщи. — Ще ви кажа кратко и ясно: момичето не е ваша работа. Уилям — също. Оставете ги. Ако се появи възможност, ще ви намеря...

— Благодаря ви — каза Донал. — Но ми се струва, че Уилям ще ми направи предложение.

— Кълна се в ада, момче! — възкликна Галт след секунда. — Защо мислите така?

— Още едно от моите предчувствия. Без съмнение съм го наследил от марските си предци.

Донал стана и подаде ръка на маршала:

— Сър, благодаря за предложението и съветите. Мога ли да разчитам да поговорим отново, ако се наложи?

Галт също стана и машинално пое ръката на Донал.

— По всяко време — отговори той. — Но проклет да съм, ако ви разбирам.

Донал втренчено го погледна, поразен от внезапна мисъл.

— Кажете, сър, изглеждам ли ви странен?

— Странен? — повтори Галт. — Как странен?... — той напрегна въображението си. — Защо ме питате за това?

— Често са ми го казвали — отвърна Донал. — Може и да са били прави.

Той се обърна и излезе от каютата.

НАЕМНИК — III

Докато се връщаше по коридорите към носа на кораба Донал си позволи не без тъга да се удиви на този странен зъл ангел, който го правеше да изглежда толкова различен от останалите хора. Надяваше се да забрави това заедно с кадетския плащ. Но ангелът остана и все още му тежеше на плещите. Винаги е било така. Това, което за него беше повече от ясно, за останалите бе скрито и объркано. Приличаше на странник, който се разхожда из непознат град. Обитателите му вървяха по пътя си. Но езикът им е беден и не може да изрази това, което вижда той. Те казват „приятел“ и „враг“, „силен“ и „слаб“, „те“ и „ние“. Хората боравят с хиляди произволни класификации, които той не може да разбере, защото вижда, че всички те са хора и разликата между тях е едва забележима. Трябва да се държиш с тях като с индивиди и винаги да пазиш спокойствие.

Донал отново се отби в голямата зала за отдих. Както очакваше, там намери младият нептунианец Ар-Дел Моунтър, разположен пред бара. По всичко личеше, че седи тук откакто са прибрани приборите за храна. В залата имаше няколко малки групи пътници, заети с пиене, но никой не правеше компания на Моунтър. Донал тръгна право към него. Ар-Дел не помръдна. Само вдигна поглед от чашата и проследи приближаването на Донал.

— Може ли? — попита дорсаецът.

Моунтър отговори неуверено и бавно, сякаш изпитото му пречи да говори.

— Ще ми бъде приятно да поговорим — пръстите му застанаха на пулта за поръчки. — Какво ще пиете?

— Дорсайско уиски.

Моунтър натисна съответният бутон. Само след миг на масата имаше пълна чаша.

Донал взе питието и внимателно го опита. През нощта, когато празнуваше пълнолетието си, добре опозна действието на алкохола. Забеляза, че нептунианецът го гледа с необичайно ясен и пронизателен поглед.

— Вие сте по-млад от мен. Дори изглеждате по-млад — каза Ар-Дел. — Как мислите, на колко години съм?

Донал внимателно го огледа. Лицето на Моунтър, независимо от уморения и преситен вид, беше лице на юноша, току-що започнал да възмъжава. Но това младежко изражение изобщо не се връзваше с разпиляната коса и липсата на воля.

— Една четвърт от стандартното столетие — предположи Донал.

— Тридесет и три абсолютни години — поправи го Ар-Дел. — До двадесет и деветгодишна възраст бях ученик, нещо като монах. Много ли пия според вас?

— Мисля, че по този въпрос няма съмнения — отвърна Донал.

— Съгласен съм — каза Моунтър с една от неговите полувъздишки-полуизсвирвания. — Напълно съм съгласен с вас. Няма съмнение. Това наистина е единственото нещо в тази проклета от Бога вселена, в което не бива да се съмнявате. Да... Искан да поговоря с вас, но не за това.

— А за какво? — Донал отново отпи от чашата.

— За храбростта — каза Ар-Дел и внимателно се вгледа в дорсаеца. — Вие храбър ли сте?

— Това е качество, необходимо за всеки войник. Защо ме питате за него?

— И никакви съмнения? Никакви съмнения?

Ар-Дел разклати питието в чашата си и отпи.

— Не се ли страхувате, макар и тайно, че в най-неподходящият момент ще ви омекнат краката, ще ви се разтупти сърцето и вие ще се обърнете и ще избягате?

— Разбира се, че няма да се обърна и да избягам — заяви Донал. — Все пак аз съм дорсаец! Що се касае до това какво чувствам, мога да ви кажа, че никога не съм изпитвал емоциите, описани от вас. А дори и да...

Над главите им се чу мелодичен камбанен звън, който прекъсна думите на Донал.

— Времеви скок след един час и дванадесет минути стандартно време. За доброто самочувствие на пътниците препоръчваме да вземат лекарството и да прекарат времевият скок в сън.

— Глътнахте ли хапчето? — попита Ар-Дел.

— Още не — отвърна Донал.

— Обаче ще го глътнете, нали?

— Много ясно — Донал с интерес се вгледа в събеседника си. — А защо не?

— Според вас приемането на медикаменти с цел избягване на неудобствата не е ли форма на страха?

— Глупости! — възмути се Донал. — Все едно да кажете, че обличането на дрехи с цел избягване на студа е форма на страх. Или че храненето с цел избягване на гладна смърт е форма на страх. Едното е въпрос на удобство, а другото е въпрос... — той се замисли за секунда, — въпрос на дълг.

— Храбростта е ваш дълг, така ли?

— Ако пренебрегнеш моментните си желания — да! — отговори Донал.

— Да-а — замислено проточи Ар-Дел. — Да-а — повтори той, остави празната чаша на плота и натисна бутона. — Мисля, че вие наистина сте храбър — заяви Моунтър, докато гледаше как се скрива празната чаша и се появява нова, пълна.

— Аз съм дорсаец.

— О-о, бихте ли ми спестили възхвалата на вашия произход? — рязко каза Ар-Дел и хвана пълната чаша. Когато отново се обърна към Донал, лицето му бе изкривено. — Има моменти, когато е нужна много по-голяма храброст. Ако нещата опираха само до произхода... — Изведнъж млъкна и се наклони към Донал. — Знаете ли, че аз съм страхливец? — прошепна той.

— Сигурен ли сте? — спокойно попита Донал. — Откъде знаете?

— Аз съм болезнено страхлив — шептеше Ар-Дел. — Страхувам се от Вселената. Какво знаете за математиката на социалната динамика?

— Математическа система, която прави предсказания? — попита Донал. — Моето образование има малко по-друг характер.

— Не, не! — Ар-Дел започна да се дразни. — Говоря за статистиката на социалните анализи при тяхната екстраполация за дълги периоди от време и с отчитане на нарастването на населението. — Още повече понижи глас. — Тя дава точен паралел със статистическата теория на вероятностите.

— Много съжалявам, но това не ми говори нищо — хладно каза Донал.

Ар-Дел неочаквано силно стисна ръката на Донал.

— Не разбирате ли? Съществува вероятност за всяко едно събитие, в това число и за всеобщо разрушение. То ще се случи, защото е възможно. Колкото повече се увеличават размерите на нашата социална организация, толкова повече нараства и вероятността от разрушение. Ще се унищожим сами. Просто няма друг изход. Вселената е само един костюм за нас, който дори не е надежден. Разрешава ни да растем прекалено бързо. Ще пораснем до критичната маса и тогава — той щракна с пръсти — край!

— Това е проблем на далечното бъдеще — каза Донал. Не можеше да разбере защо събеседникът му е толкова разтревожен и затова добави по-меко: — Защо толкова ви безпокои това?

— Нима не разбирате? Ако всичко около нас изчезне сякаш никога не го е имало, какъв е смисълът от нашето съществуване? Нямам предвид вещите, създадени от нас. Те и без това скоро ще изчезнат. Или знанията... Те са само слабо отражение на това, което можем да прочетем в книгата на природата. Има предвид другите неща, които ги няма в природата, които ние сме внесли — любовта, добротата, храбростта...

— Значи затова пиете толкова много? — внимателно попита Донал и освободи ръката си.

— Пия, защото съм страхливец. През цялото време усещам тази ненормалност във вселената. Алкохолът ми позволява поне за малко да я забравя. Затова пия. Намирам своята храброст на дъното на бутилката. А храбростта е необходима и за друго — например да преодолеея времевият скок без таблетки.

— Но защо? — попита Донал, старейки се да не се усмихне. — Защо правите всичко това?

— Гледам опасността в лицето, нищо, че не е голяма — Ар-Дел беше впил в Донал тъмните си очи. — Някога един такъв времеви скок ще бъде последен и ще ни разнесе на съставните ни атоми. И аз ще посрещна това в пълно съзнание.

Донал поклати глава.

— Не разбирате, това е — каза Ар-Дел и се облегна в креслото. — Ако имах работа, не бих имал нужда от алкохол. Но сега съм

откъснат от работата си. При вас е друго. Получихте работа, храбър сте. Мисля, че бих могъл... Впрочем, няма значение. Храбростта не се продава.

— На Хармония ли отивате? — попита Донал.

— Където отива моят принц, там отивам и аз — заяви Ар-Дел и пак въздъхна. — Все някога ще прочетете договора ми. Още уиски? — той се обърна към пулта.

— Не — отговори Донал. — Извинете ме.

— Ще се видим по-късно — промърмори Моунтър, докато поръчваше поредната доза.

— Да. Довиждане.

— Довиждане — Ар-Дел надигна пълната чаша.

Над главите им отново се обади камбаната и мелодичният глас напомни, че до времевия скок остават четиридесет и седем стандартни минути.

Половин час по-късно Донал натисна звънеца на каютата на принц Уилям. Беше прочел още веднъж договора на Анеа в стаята си.

След малко отвътре се чу гласът на принца:

— Да?

— Донал Грим, сър. Ако не ви преча...

— Не, Донал, не. Влизайте.

Вратата се отвори и Донал влезе.

Уилям седеше в кресло зад малко бюро. Държеше в ръка папка с документи. На плота на бюрото беше закрепен портативен автоматичен секретар. В стаята светеше една единствена лампа — тази върху бюрото. Сивата коса на Уилям имаше още по-нереален вид на фона на близката светлина. Донал се поколеба, когато чу хлопването на вратата зад него.

— Седнете някъде — каза Уилям, без да отмества очи от документите. Пръстите му бързо се движеха по клавишите на секретаря. — След малко свършвам.

Донал се огледа в полутъмната каюта. Успя да види едно кресло и се отпусна в него. В течение на няколко минути Уилям продължи да работи с книгата, като отбелязваше нещо с помощта на автоматичния секретар.

Най-после отмести папката настрани. Натисна някакъв бутон и бюрото се прибра в стената. Единствената лампа угасна, но се включи

общото осветление на каютата. Донал дори притвори очи, заслепен от силната светлина. Уилям се усмихна и каза:

— Сега да пристъпим към нашата работа.

Донал премигна, погледна го и пак мигна.

— Сър?

— Смятам да не си губим времето с излишни приказки — каза Уилям все още любезно. — Дойдохте при нас по време на обяд. Явно искахте да се срещнете с един от нас. Едва ли това е маршалът — дорсайските обичаи биха ви заставили да подходите по друг начин. Ясно е, че не е и Хюго, още по-малко пък Ар-Дел. Остава Анеа — тя е симпатична, а вие сте достатъчно млад, за да си въобразите разни глупости... Но не мисля, че точно днес бихте се опитвали... — Принцът щракна с пръсти и се ухили. — Оставам аз.

Донал започна да става, но Уилям продължи:

— Не, не — с жест му показва да седне обратно. — Би било глупаво да си тръгнете сега, след всичко, което направихте, за да се състои тази среща. — Гласът му стана рязък: — Седнете!

Донал седна.

— Защо искахте да ме видите? — попита Уилям.

Донал повдигна рамене.

— Е, добре — каза той. — Ако ми позволите да съм откровен... Мисля, че мога да ви бъда полезен.

— Ако мислите, че ще ми бъдете полезен като опустошавате хазната ми или като използвате моето влияние, по-добре си вървете.

— Случи се така, че се оказах притежател на нещо, което ви принадлежи.

Без да продума, Уилям протегна ръка. Донал за миг се поколеба, после извади от джоба си договора на Анеа и го подаде на принца. Уилям взе листа и започна да го разглежда, след което внимателно го остави върху масата.

— Тя ме помоли да ѝ помогна да се избави от него — каза Донал. — Искаше да ме наеме да унищожа договора. Явно не знае колко е трудно това.

— Но вие приехте поръчката.

— Нищо не съм обещавал — отговори Донал.

— И от самото начало ли решихте да ми го върнете?

— Считаю, че това е ваша собственост.

— О, да, разбира се — каза Уилям. Известно време се взираше в Донал. По устните му играеше усмивка. Най-после продължи: — Надявам се разбирате, че не повярвах на нито една ваша дума. Аз съм сигурен, че вие сте откраднали договора, след което сте се изплашили от стореното и сте скалпипили тази неправдоподобна история, за да имате повод да ми го върнете. Достатъчна е една моя дума и капитанът на кораба с удоволствие ще ви арестува и ще ви държи заключен до пристигането на Хармония.

Донал усети как по гърба му премина ток.

— Избраницата от Кълтис не е войник под клетва — каза той. — Тя...

— Не е необходимо да намесвате Анеа — прекъсна го Уилям. — Всичко може да се реше и без нея. Моите показания против вашите.

Донал премълча. Уилям отново се усмихна.

— И така, вие се оказахте не само користолюбив, но и глупав.

— Сър... — отрони Донал.

Принцът равнодушно махна с ръка.

— Запазете дорсайския си гняв за някой, на когото ще направи впечатление. И двамата знаем, че не бихте се осмелили да ме нападнете. Ако бяхте по-различен от обикновените дорсайци... Но вие сте същият като тях — користолюбив и глупав. Сега, след като установихме тези безспорни факти, можем да преминем към работата.

Погледна към Донал. Младежът запази мълчание.

— Тогава да започваме — продължи Уилям. — Дойдохте при мен с надеждата, че аз ще съумея да ви използвам. Прав сте. Ще мога. Разбира се, Анеа е неразумно момиче. Но аз бих искал да я избавя от излишни усложнения. Това е в нейна полза. А и в моя, защото аз съм нейният наемател. Веднъж вече ви се е доверила. Това може да се повтори. Не я разочаровайте, ако го направи. За да ви направя достъпен... — Уилям отново се усмихна и добави с насмешка: — Мисля, че мога да намеря за вас място на командир на отряд под командването на Хюго Килиън, когато стигнем на Хармония. Няма причина вашата военна кариера да не върви ръка за ръка с други мои поръчения.

— Благодаря ви, сър — каза Донал.

От коридора се чу камбанния звън.

— Да-а, а времеви скок ще бъде след пет минути — Уилям взе от масата малка сребърна кутийка и я отвори. — Взехте ли си хапчето? Заповядайте.

Подаде кутийката на Донал.

— Благодаря ви, сър — вежливо каза Донал. — Вече го изпих.

— Тогава... — Уилям глътна една таблетка. — Тогава това е всичко.

Донал леко се поклони и излезе. Спря за миг, за да си изпие хапчето, и тръгна към каютата си. По пътя се отби в корабната библиотека и взе информационната лента за Първата Дисидентска Църква на Хармония. Това го забави и времеви скок го завари в коридора на една от секциите.

Откакто бе напуснал Дорсай, Донал винаги спеше по време на времеви скокове. Но той бе подготвен за това, което го очакваше. На първо място в Академията изучаваха теорията на времеви скок. На второ място той отново беше погълнал хапчето. Освен това беше предупреден кога ще бъде извършен скока. В края на краищата интервалът, когато времето отсъства, е неуловимо малък. Когато всичко свърши, само една малка част от него помнеше как е бил разбит на малки, невъобразимо малки части, и после отново сглобен в произволна точка на пространството, отдалечена на много светлинни години от предишното местонахождение. Не самият времеви скок, а споменът за него го накара да залитне, когато отново тръгна към каютата си. Този спомен остана завинаги в него.

Продължи по коридора, но се оказа, че изпитанията за деня не бяха свършили. Когато приближи края на една от секциите, от напречния коридор излезе Анеа. Зелените ѝ очи гневно блестяха.

— Видяхте се, нали? — извика тя и му прегради пътя.

— Видях?... А, Уилям.

— Не отричайте!

— Че защо? — Донал я погледна с искрено учудване. — В това няма нищо секретно.

— Така ли?! — възкликна момичето. — Погрижихте ли се за онова? Какво направихте с него?

— Дадох го на стопанина, разбира се — отговори Донал. — Това беше най-разумно.

Внезапно Анеа така преbledня, че Донал се приближи, за да може да я подхване, ако припадне. Но тя се оказа силна. Очите ѝ изразяваха гняв и ужас.

— Вие... — започна тя. — Вие... предател! Вие сте лъжец!

Преди Донал да я призове към трезво мислене — той си въобразяваше, че тя ще изслуша обясненията му — Анеа се обърна и побягна по коридора, по който дойде Донал.

Той въздъхна и продължи. Премина останалата част от пътя без да срещне никой. Коридорите бяха пуси — следствие от времевия скок. Докато минаваше покрай една от каютите, дочу отвътре пшккане. На някой времевия скок не беше понесъл добре. Донал погледна номера и видя, че това е каютата на Ар-Дел.

Там, вътре, без медикаменти и специална подготовка, нептунианецът водеше своята неравна борба с Вселената.

КОМАНДИР НА ОТРЯД — I

— Всичко е наред, господа — каза Хюго Килиън.

Държеше се самоуверено. Определено правеше впечатление, облечен в чисто новият си блестящ мундир. Пръстите на дясната му ръка опираха в прозрачното покритие на картата.

— Бихте ли се приближили?

Петимата командири на отряди се придвижиха. Скупчиха се около планшета. Слабата светлина от тавана се смесваше с осветлението под картата. Донал се вгледа в причудливо украсените лица на околните. Представи си, че се намират в някое от отделенията на Ада, за който толкова красноречиво говореше представителят на Първата Дисидентска Църква няколко часа преди настоящият военен съвет.

— ...нашата позиция е тук — продължи Хюго. — Като ваш комендант мога да ви уверя, че позицията ни е устойчива. Плануваното придвижване няма да наруши Кодекса на Наемника. — Той продължи по-рязко: — Както виждате, заемаме участък с дължина пет километра по фронта и ширина три километра в тил. Ето тук, между тези два хълма. Втори полк от Обединените Сили — 176 е вдясно от нас, Четвърти полк — вляво. Заповядано им е да ни осигурят поддръжка на фланговете. Ние ще се придвижим напред с 60 процента от личния състав и ще завладеем малко градче на име Веракъмтухелп^[1], което се намира тук...

Показалецът му се заби в съответната точка на картата.

— ...на около четири километра от сегашните ни позиции. Ще използваме три от петте отряда — тези на Скуак, Уайт и Грим. Отрядите ще си пробиват път по отделно. Всеки командир ще разполага с карта. Ще се наложи да преодолеее река, широка около четиридесет метра. Според разузнаването тя е дълбока не повече от два метра, затова мисля, че може да намерите брод. От другата страна на реката има гора, която постепенно оредява и продължава почти до самият град. Тръгваме след двадесет минути. След един час ще се

развидели. Бих искал дотогава трите отряда да бъдат от другата страна на реката. Въпроси?

— С какви сили разполага врагът в този участък? — попита Скуак.

Той бе нисък, набит мъж, родом от Касида. Приличаше на монголец, защото всъщност беше ескимос по произход.

— Каква съпротива има вероятност да срещнем? — довърши той.

— Според разузнаването може да има някой и друг патрул, но това е всичко. В самият град е възможно да се намира малък отряд. — Хюго огледа лицата на командирите. — Други въпроси?

— Аз имам въпрос — обади се Донал, докато внимателно изучаваше картата. — Кой е този абсолютно некомпетентен във военното дело човек, който е заповядал да настъпваме само с 60 процента от силите?

Атмосферата в помещението внезапно се нажежи. Донал упорита гледаше Хюго в очите.

Едва сдържайки се, комендантът отговори:

— Така се случи, че това е моето предложение до Щаба, Грим. Може би сте забравили — надявам се останалите да не са, — че това е само демонстративна кампания. Трябва да покажем на Първата Дисидентска Църква, че не са ни наели напразно.

— Това едва ли оправдава риска от подлагането на опасност на четиристотин и петдесет човека — без да мръдне отговори Донал.

Хюго просъска:

— Грим, вие сте най-младият от командирите, а аз съм комендант. Би трябвало да знаете, че не съм длъжен да ви давам обяснения. Но за да ви успокоя, ще ви кажа следното: по данни от разузнаването може да се заключи, че пред нас няма крупни вражески сили.

Донал настояваше:

— А защо пропускаме такава възможност? Трябва да се придвижваме с целият наличен потенциал.

Хюго започна да се дразни. Въздъхна и отвърна:

— Определено се нуждаете от урок по стратегия. Злоупотребявате с правото си да се съмнявате в решенията на Щаба, което ви е предоставено от Кодекса. И за да се сложи край на това, ще

ви кажа, че има важна причина, поради която не използваме всички сили. В този участък ще бъде нанесен главният ни удар. Ако се хвърлим с много войска напред, Обединената Ортодоксална Църква веднага ще прати допълнителни войски срещу нас. А когато се движим на малки отряди, ние създаваме вакуум пред фронта. Веднага след като овладеем града, Втори и Четвърти полк също ще се придвижат и тогава ще създадем рубеж, от който не могат да ни върнат. Отговорих ли ви?

— Само частично — не мирясваше Донал. — Аз...

— Господи, дай ми търпение! — патетично извика фрийландецът. — Имам зад гърба си пет кампании. Много пъти едва съм отървавал кожата. Но още зарежа тази длъжност, нека пратят друг комендант. Стига толкова. Аз, вие и Скуак ще оглавим отрядите. Това задоволява ли ви?

Донал наклони глава в знак на подчинение. Нямахше какво да отговори. Военният съвет приключи. Докато се връщаше към отряда си заедно със Скуак, Донал се чувстваше толкова несигурен, че попита касидианеца:

— Как мислите, напразно ли го разпитвах?

— За тези работи отговаря комендантът — отвърна Скуак. — Би трябвало да знае какво прави.

С тези думи се разделиха. Отправиха се всеки към своя отряд.

Когато стигна до лагера Донал откри, че командирите вече са събрали хората. Бяха строени в три редици, по петдесет човека във всяка. Начело на всяка група стояха старшите и младшите командири. Старшият командир на Първа група, висок кльощав ветеран от Сета на име Мърфи, съпровождаше Донал при обхода на войниците и проверката на снаряжението им.

Това са добри войници, мислеше си Донал, минавайки покрай редиците. Добре тренирани и закалени в битки, макар и да не можеха да се нарекат елитни бойци. Елдър Брайт, главата на Първата Дисидентска Църква, ги беше избирал наслуки. Принц Уилям бе издействал правото да подбира само офицерите.

Всеки един войник беше въоръжен с пистолет и нож в добавка на обичайното оръжие. Отрядът се състоеше от пехотинци с пружинни пушки. Оръжие като оръжие. Всеки главорез от предградията би могъл да извади същото, ако не и по-добро. Обаче в съвременната война

главната задача се състои в това да не позволиш на противника да използва оръжието си. Много лесно може да се използва химическо и атомно оръжие от разстояние. Пружинната пушка имаше пълнител с лента с пет хиляди патрона и можеше да поразява цели с еднаква точност до хиляда метра.

И въпреки това, продължи да разсъждава Донал, дори пружинните пушки скоро ще станат неприемливи. Явно в близко бъдеще пехотинците ще се върнат към щика и късия стоманен меч. Изходът на битката ще зависи от уменията на отделния войник. Независимо колко фантастично и ефективно оръжие сте изобретили, рано или късно ви се налага да завземате територии. А за това трябва да използвате пехотинци — точно такива хора, каквито стоят в редиците.

Донал застана пред строя.

— Почивайте, момчета, но запазете строя. Командирите на групи при мен!

Отдалечи се на такова разстояние, че войниците да не го чуват. Командирите на групи го следваха. Заобиколиха картата и Донал им предаде заповедта на Щаба, получена чрез Хюго. Раздаде им по една карта и попита:

— Има ли въпроси?

Нямаше. Чакаха го да продължи. А той изучаваше лицата на хората, от които зависеше изпълнението на заповедта.

Беше ги опознал доста добре за трите седмици, предшестващи тази сутрин. Шестимата представяха всички разнообразни мнения, които се срещаха в отряда под негово командване. От сто и петдесетте човека, които му бяха подчинени, някои се съмняваха в него заради младостта и липсата на полеви опит. Повечето без съмнение бяха доволни от назначаването му, защото военната репутация на дорсайците е много висока. Имаше и такива, наистина само няколко човека, които автоматично се съпротивляват на всеки, който внезапно ги е надминал в службата. Такъв човек беше старшият командир на Трета група, бивш миньор от Коби на име Лий. Дори сега, събрани около картата минути преди операцията, той гледаше предизвикателно към Донал — със стиснати челюсти и разрошена черна коса. Ако имаш такива подчинени, обикновено имаш и разправии с тях. Донал реши да

промени първоначалното си намерение да се движи заедно с Трета група.

— Ще се разделим на групи по двадесет и пет човека — започна да обяснява той. — Всяка група трябва да има старши и младши командир. Ще се движим отделно, но при среща с вражи патрул се обединяваме. Ясно ли е?

Всички кимнаха.

— Мърфи — обърна се Донал към кльощавия командир на група. — Искам да се движите със старши командир Лий, който ще се намира в тила и ще се разположи пред вас със своята половина от групата. Уесън — той премести погледа си върху старшия командир на Втора група, — вие и Золк ще заемете трета и четвърта позиция откъм тила. Съки, вие като младши командир на Първа група ще се движите пред Уесън и вдясно от мен. Аз ще водя останалата част от Първа група.

— Как ще осъществяваме връзка? — попита Лий.

— Ръчна сигнализация. Глас. Това е. Не разрешавам групите да се приближават за установяване на връзка. Движете се на интервал минимум двадесет метра — Донал отново огледа командирите. — Нашата задача се състои в това да се доберем до градчето колкото е възможно по-тихо и по-спокойно. В бой ще встъпвате само ако ви нападнат.

— Чух, че ни очаква нещо като неделна разходка — вметна Лий.

— Не боравя с лагерни слухове — твърдо заяви Донал. — Ще вземем всички предпазни мерки. Вие като командири на групи отговаряте пред мен за пълната екипировка на хората, включително медикаментите.

Лий се прозина, но това не бе знак на предизвикателство.

— О'кей — каза в заключение Донал. — Връщайте се при хората си.

Съвещанието приключи. След няколко минути едва различимо изсвирване даде знак на групите да започнат прехода. Утрото още не бе настъпило, но върховете на дърветата вече се забелязваха на фона на небето.

Въпреки предохранителните мерки и вниманието, с което преминаха първите дванадесет километра през гората, прехода приличаше точно на това, което каза Лий — на неделна разходка.

Когато Донал излезе при реката начело на половината Първа група, тази мисъл започна да се укрепва.

— Да се изпратят разузнавачи — заповяда дорсаецът.

Двама войници се спуснаха във водата и с оръжие над главите я пресякоха. Добраха се до отсрещния бряг и помахаха с ръце, за да покажат, че всичко е спокойно. Чак тогава Донал поведе и другите през реката.

След като преминаха, той изпрати разузнавачи в три направления — напред и покрай брега в двете посоки. Изчака Съки да премине реката със своите хора. През това време разузнавачите се завърнаха, без да са открили противник. Донал построи хората си в разредена верига и тръгна напред.

Денят настъпваше бързо. Придвижваха се с петдесетметрови прибежки. Всеки път изпращаха напред разузнавачи и тръгваха едва след като те са докладвали за отсъствие на противник. Прибежка след прибежка, а противник нямаше и нямаше.

След един час, когато огромният оранжев диск на Е-Епсилон се показва над хоризонта, Донал гледаше иззад храстите малкото мълчаливо селище, заградено с ограда.

След още четиридесет минути трите групи на Трети отряд от Обединените Сили — 176 бързо напусна градчето Веракътмухелп. Не откриха нито един жител.

[1] Вера идва на помощ. ↑

КОМАНДИР НА ОТРЯД — II

Името на командира на отряд Грим бе опорочено.

Трети отряд, или по-точно тази част от него, която напускаше улиците на градчето, дори не правеше опит да скрие мнението си за Донал. Може би ако им беше показал, че чувства тяхната оценка, те биха я изразили още по-ясно. Но той беше абсолютно безразличен за мнението им и това ги караше да сдържат презрението си. Въпреки това сто и петдесет човека, дошли до града в пълно бойно снаряжение и с най-голяма предпазливост напълно споделяха мнението и оценката за новия командир на другите триста, преминали разстоянието много по-бързо и по-леко. Оценката беше възможно най-ниската.

Защото има само едно нещо, което ветераните мразят повече от това да киснат по гарнизоните. И това нещо е напразно да се потят по време на операция. Та нали всички казваха, че ще бъде неделна разходка! И наистина се оказа така, но не и за хората, които имаха нещастieto да бъдат командвани от неопитния дорсаец на име Донал Грим. Хората му бяха много недоволни. Привечер, когато лъчите на залязващото слънце едва пробиваха клоните на тукашния внук на земната хвойна, засадена по време на колонизацията на планетата, дойде пратеник на Хюго Килиън. Комендантът беше оборудвал командния си пункт близо до напуснатия град. Пратеникът намери Донал да разглежда картата на местността, седнал вър-ху един пън.

— Известие от Щаба — каза пратеникът и седна на пъна до картата.

— Станете — спокойно каза Донал.

Пратеникът стана.

— Какво е известието?

— Заповед: Втори и Трети отряд да останат по местата си до утре — издекламира войникът на висок глас.

— Заповедта е приета — каза Донал и отпрати вестносеца, който се обърна и забърза нататък.

Останал сам, Донал продължи да изучава картата, докато дневната светлина позволяваше това. Когато съвсем се стъмни, той я

бутна настрана, извади от джоба си малка свирка и извика най-близкия старши командир на група.

Само след миг на фона на слабо осветеното небе се показва висока кльощава фигура.

— Мърфи, сър. Викахте ли ме?

— Да — отвърна Донал. — Разставихте ли часови?

— Да, сър — без ентузиазъм отговори Мърфи.

— О'кей. През цялото време да внимават. А сега, Мърфи...

— Да, сър?

— Кой в отряда най-добре усеща миризмите и ги разпознава?

— Миризмите ли, сър?

Донал чакаше отговор. Най-после Мърфи започна бавно и замислено да говори:

— Най-вероятно Лий, сър. Той е израснал в мините. А за там просто е необходимо доброто обоняние. Тези рудници на Коби, командире...

— Зная за какво говорите, Мърфи — сухо отговори Донал. — Изпратете при мен Лий.

Мърфи извади своята свирка и извика старшият командир на Трета група.

— Той в лагера ли е? — попита Донал, след като почака известно време. — Бях дал заповед никой да не излиза извън охранявания район и всички да са в периметър, където се чува свирката ми.

— Тук е, сър. Сега ще дойде. Той знае заповедта не по-лошо от мен. Тези свирки почти не се различават една от друга и трябва практика, за да се научи човек да ги разпознава, сър.

— Командир на група, ще ви бъда признателен, ако за в бъдеще не ми разяснявате неща, които и без това знам.

— Да, сър — покорно отвърна Мърфи.

— Какво има, Мърфи? — чу се гласът на Лий.

— Аз ви викам — заговори Донал, преди командирът на Първа група да успее да си отвори устата. — Мърфи мисли, че вие добре различавате миризми.

— Много добре — отвърна Лий.

— Сър.

— Много добре, сър.

— О'кей. Погледнете картата. И двамата. По-бързо. Ще ви светна — и той запали малък фенер, като го прикриваше с ръка. Картата бе разгъната върху пъна. — На три километра от тук. Знаете ли какво има там?

— Долина. Не е голяма — каза Мърфи. — Нашите постове са встрани от нея.

— Отиваме там — заяви Донал.

Стана и загаси фенера.

— Ние... ние ли, сър? — това беше гласът на Лий.

— Ние тримата. Да тръгваме — и той внимателно тръгна напред в тъмнината.

Докато вървяха през гората Донал с удоволствие отбеляза, че командирите на групи се движат също като него безшумно и внимателно. Бавно и с ослушване преминаха половината разстояние. Чувстваха, че теренът се издига.

— Пълзешком напред! — тихо и спокойно заповяда Донал.

Внимателно легнаха и започнаха трудното изкачване, което им отне повече от половин час. Най-после лежаха един до друг на върха на хълма. Гледаха тъмната долина пред тях. Донал докосна рамото на Лий и когато бившият миньор се обърна към него, той докосна с палец носа си, посочи долината и вдиша дълбоко. Лий се обърна с лице към долината и в продължение на няколко минути лежа без видимо да прави нещо. После отново се обърна към Донал и кимна. Командирът на отряда направи знак да се изтеглят.

Донал нищо не попита, а командирите на групи не проговориха, докато не стигнаха безопасната територия на лагера. Чак тогава Донал се обърна към Лий:

— Какво почувствахте, командир Лий?

Миньорът се колебаеше. Когато най-сетне отговори, в гласа му звучеше учудване и удивление:

— Не зная, сър. Според мен мирише на нещо кисело. Не мога да си спомня такава миризма.

— Това ли е всичко, което можете да кажете? „Нещо кисело“?

— Не зная, сър — повтори Лий. — Обонянието ми е отлично, командире, наистина отлично. — Гласът му звучеше войнствено. — Но досега не съм се сблъсквал с подобна миризма. Щях да си я спомня.

— Някой от вас бил ли е досега на тази планета?

— Не — отговори Лий.

— Не, сър — отзова се и Мърфи.

— Ясно — заключи Донал.

Приблжиха се до същия път, откъдето тръгнаха преди три часа.

— Това е всичко. Благодаря ви, господа командири!

След като остана сам, Донал се зае да изучава картата. Известно време стоя замислен, след това извика Мърфи и го уведоми, че отива в командния пункт.

Командният пункт бе разположен в затъмнено помещение. Вътре спеше някакъв ординарец. До осветената карта седеше Скуак.

— Къде е комендантът? — попита Донал на влизане.

— Отиде да спи още преди три часа — отвърна Скуак. — Работа ли имате с него? Той ме остави да дежурия.

— Къде спи?

— На десет метра оттук, в храсталака. Какво има? Сега ли ще го будите?

— Може да се е събудил — каза Донал и излезе.

Внимателно тръгна в направлението, което му посочи Скуак. Между две дървета забеляза да виси походен хамак. Под завивката смътно се очертаваше нечия фигура. Но когато Донал се протегна и хвана рамото на спящия се оказа, че това е празен костюм. От изненада дъхът му секна. Обърна се внимателно и тръгна към града. Когато подмина командния пункт, от тъмнината се появи часови и го спря.

— Извинете, сър, има заповед на коменданта, според която се забранява влизането в града. Дори и за него. Има капани.

— Благодаря — отвърна Донал.

Обърна се и се скри в тъмното. Но след няколко метра се обърна отново, внимателно пропълзя покрай постове и се приближи до сградите на градчето. Малката, но много ярка луна, която жителите на Хармония наричаха Око Божие, току що бе изгряла и навсякъде се появиха сребристи и черни сенки. Като се прикриваше в тъмните места, Донал започна внимателно да претърсва Веракътухелп — къща след къща и здание след здание.

Това се оказа бавна и уморителна работа, още повече, че всичко трябваше да се извърши в абсолютна тишина. След около четири часа намери това, което търсеше.

Луната щедро осветяваше малко кръгла сграда без покрив, в центъра на което стоеше Хюго Килиън. Изглеждаше доста внушително, облечен с маскировъчния костюм. А до него, почти в обятията му, бе застанала Анеа — избраницата от Кълтис. Зад тях се виждаше малка летяща платформа. Около нея се стелеше мъглива светлина, предизвикана от устройството за поляризиране, което е осигурило незабележимото ѝ появяване.

— Любима моя — говореше Хюго.

Гласът му беше толкова тих, че Донал, скрит в сянката на полуразрушената стена, едва го чуваше.

— Любима моя, трябва да ми повярвате! Само заедно бихме могли да го спрем, но трябва да ми разрешите да се намеся. Неговата власт е огромна...

— Зная, зная — прекъсна го тя и закърши ръце. — Но всеки един ден изчакване увеличава опасността за нас, Хюго. Бедният Хюго! — Тя протегна ръка и го погали по бузата. — Аз ви забърках в тази каша...

— Да сте ме забъркали? Мен? — Той се опита да я притисне до себе си. — Аз тръгнах по този път с отворени очи. Заради вас...

— Моментът не е подходящ — леко го отблъсна Анеа. — Освен това вие започнахте тази игра заради Кълтис, а не заради мен. Работата изобщо не опира до мен — разгорещи се тя. — Той няма да получи властта над моята планета.

— Да, да, заради Кълтис, разбира се — побърза да се съгласи Хюго. — Но за мен Кълтис — това сте вие, Анеа. Вие сте всичко, което обичам на Екзотика. Нима не разбирате, че засега няма нищо конкретно, че всичко е основано само на голи подозрения? Според вас той действа против Сейън. Но това не означава, че действа против Кълтис като цяло.

— Какво да правя? — завайка се избраницата. — Не мога да му се противопоставя с неговите методи. Не мога да извъртам, да лъжа и да изпращам шпиони. На всичко отгоре договорът ми е у него. Наистина не мога да върша тези неща. Ето какво означава да си избраница. Аз съм пленница на собственият си мозък, на собственото си тяло... — Тя сви юмрук и рязко се обърна към коменданта. — Когато за първи път говорих с вас преди два месеца вие казахте, че това е очевидно.

— Сгреших — отвърна Хюго спокойно. — Вниманието ми е било привлечено от нещо, но не съм бил прав. Аз също имам принципи, скъпа Анеа. Може и да не са на нивото на вашата психологическа блокада, но аз също имам понятие от чест и правда.

— Зная, Хюго, зная — тя искрено се разкайваше. — Но аз съм отчаяна! Не знам какво да правя!

— Ако беше предприел нещо лично против вас...

— Против мен? Няма да посмее. Аз съм избраница. Това би било чиста глупост — добави Анеа. Донал се изненада от здравия смисъл в думите ѝ. — Нищо не би спечелил от подобна стъпка. Само ще разтревожи Кълтис.

— Не знам — Хюго се намръщи. — Той е мъж. Като си помисля само...

— О, Хюго! — Тя внезапно се засмя като ученичка. — Не бъдете смешен.

— Смешен ли?

— Не исках да ви обидя, Хюго. Престанете да гледате като слон, ужилен от пчела по хобота. Няма смисъл да говорим за това. Той е твърде пресметлив, за да... — тя отново се изсмя. — Не, не. Трябва да се борите с разума му, не със сърцето му.

— А за моето сърце вълнувате ли се? — попита комендантът. Гласът му звучеше глухо.

Анеа съсредоточено изучаваше почвата под краката си.

— Хюго, вие ми харесвате... Но не разбирате. Да си избраница — това е... това е... символ!

— Искате да кажете, че не можете.

— Не, не това — тя му хвърли бърз поглед. — Моята блокада не обхваща любовта, Хюго. Обаче ако съм въввлечена в нещо, което макар и малко касае Кълтис, аз не мога... Разбирате ли?

— Разбирам, че съм войник — отговори той. — И никога не знам дали за мен ще има „утре“.

— Да, знам. Изпращат ви с толкова опасни задачи.

— Скъпа моя Анеа — бързо каза Хюго. — Колко малко знаете за това какво е да си войник! Аз съм избрал професията си доброволно.

— Доброволно? — тя го изгледа изпитателно.

— За да предизвиквам опасностите, за да търся път към самоутвърждаването — уверено заяви той. — За да си създам име и

сред звездите да знаят, че съм достоен за избраницата от Кълтис.

— О, Хюго! — ентусиазирано възкликна тя. — Само ако успеете! Ако можете да се прославите! Тогава бихме го победили.

Той я погледна толкова обезкуражен, че Донал едва не се разсмя в скривалището си.

— Нима винаги ще говорите за политика? — възкликна той.

Донал се обърна да си ходи. Нямаше смисъл да продължава да ги слуша. Отдалечи се тихо на безопасно разстояние, след което тръгна по-бързо, без да пази тишина. Кратката нощ на северния континент на Хармония вече отстъпваше място на зората. Донал се добра до лагера на отряда си. Един от часовите се опита да го спре:

— Стой! Стой и кажи... сър!

— Тръгвай с мен! — заповяда Донал. — къде е разположена Трета група?

— Оттук, сър — часовият тръгна отпред да показва пътя.

Когато стигнаха, Донал извади свирката и извика Лий.

— Какво? — чу се сънен глас отблизо. От хамака се свлече бившият миньор. — Кой дявол... сър?

Донал го хвана с две ръце за главата и го обърна към вражеската територия. Оттам подухваше лек утринен ветрец.

— Душете! — заповяда той.

Лий премигна, сподави една прозявка и пое дълбоко дъх. Ноздрите му се разшириха и затрептяха. Изведнъж цялата му сънливост излетя.

— Същата миризма, сър — каза той, като се обърна към Донал. — Само че е по-силна.

— О'кей — Донал се обърна към часовия. — Предайте заповедта ми на старшите командири на Първа и Втора група. Да разставят хората си по дърветата, и то достатъчно високо, за да не може никой да задреме.

— На дърветата ли, сър?

— Действайте! След десет минути всички трябва да са на петнадесет метра над земята с цялото снаряжение.

Часовият се обърна, за да отиде да изпълни заповедта, а Донал добави:

— Ако успеете, изтичайте до командния пункт и им предайте същото. Ако нямате време, качвайте се на някое дърво. Ясно?

— Да, сър.

— Изпълнявайте!

Донал се зае да буди войниците от Трета група и да ги праща на дърветата. Не успяха да се справят за десет минути. Минаха не по-малко от двадесет, докато всички се оказаха сред клоните. Независимо от здравия сън, една група дорсайски школници би се справила четири пъти по-бързо. Въпреки всичко успяха да се качат навреме, помисли си Донал, докато се наместваше върху един клон. А това е най-важното.

За разлика от другите, Донал не спря на петнадесет метра от земята. Докато будеше войниците, той забеляза кое е най-високо дърво около лагера. Качи се точно на него и сега можеше да оглежда околността. Прикри очите си с ръка, защото изгряващото слънце блестеше срещу него, и се зае да разглежда територията.

— И какво да правим сега? — дочу се нечий обиден глас.

Донал свали ръка от очите си, наклони глава и без да повишава глас, но така, че да го чуят всички, каза:

— Старши командир на група Лий, длъжен сте да застреляте всеки, който си отвори устата без мое или ваше разрешение. Това е заповед.

Вдигна отново ръка, за да си заслони очите, и се зае да разглежда местността.

Тайната на наблюдението е в търпението. Нищо не виждаше, но продължи да седи и да се взира. Не гледаше нищо конкретно, а се стараеше да обхване цялостния пейзаж. След няколко дълги минути улови с края на окото си едва забележимо движение. Не се опита да го открие отново, а продължи да съзерцава цялата територия. Постепенно, сякаш гледаше ужасен фантастичен филм, Донал се убеди, че вижда хора. Много хора, които притичват от укритие до укритие и се приближават към лагера.

Той отново се наведе сред клоните.

— Да не се стреля, преди да дам сигнал със свирката. Стойте спокойно и не разговаряйте.

Чу как през клоните премина нещо като вятър — заповедта му се предаваше до всички войници от Трета група. Искаше му се да вярва, че ще стигне и до другите две.

Малките фигури продължаваха да се приближават. Докато ги гледаше тайно иззад листата Донал забеляза малък черен кръст,

пришит към десния ръкав на куртката на всеки. Това не бяха наемници. Това бяха местните елитни войски на Обединената Ортодоксална Църква — прекрасни войници и в с-ъ-що-то време диви фанатици.

В този момент атакуващите се изправиха в цял ръст, нададоха диви крясъци и вопли и целият този шум се смеси с изстрелите от пружинните пушки, разкъсвайки въздуха, дървета и човешка плът.

Вълната на нападащите не идваше към дърветата, където бяха скрити хората на Донал. Но фанатиците атакуваха лагера на техните другари — наемници. Донал сдържаше войниците си до последно и дори няколко секунди повече, след това притисна свирката до устните си и духна силно — сигналът се чу в целия лагер.

Хората му откриха яростен огън от дърветата.

След няколко мига на земята започна диво мятане във всички посоки. Много е трудно да се определи откъде се води стрелба с пружинно оръжие. Около пет минути ортодоксалните войни се заблуждаваха, че по тях стрелят от подземно укрытие. Безжалостно убиваха всеки изпречил се пред тях наемник. Но твърде късно осъзнаха грешката си. По техните оредели редици се сипеше огъня на сто петдесет и една пружинни пушки. Въпреки че по дорсайските стандарти нямаше изкусни стрелци с изключение на един, все пак нивото бе задоволително за изпълнение на задачата. Сражението бе приключено, преди да са изтекли четиридесет минути, откакто Донал започна да буди войниците.

Трета група слезе на земята. Един от първите, който стъпи долу, войник на име Кенъбек, спокойно опря приклад в рамото си и разкъса гърлото на един фанатик, който се гърчеше наблизно.

— Достатъчно! — изкомандва Донал. Гласът му се чуваше навсякъде. — Наемникът ненавижда безсмислените убийства. Неговата работа не е да убива хора, а да печели сражения.

Нямаше повече изстрели. Този факт говореше за рязко промененото мнение на личния състав на Трети отряд за своя нов командир на име Грим.

По заповед на Донал бяха отделени ранените от двете страни. На тежко ранените бе оказана незабавна помощ. Войните-ортодоксали бяха избити до крак. Но загубите не се ограничаваха само в едната

страна. Бяха атакувани триста човека в лагера. Три четвърти от тях, включително и командирът на отряд Скуак, бяха убити.

— Пригответе се за оттегляне! — заповяда Донал.

В този момент човекът пред него обърна глава и се загледа зад рамото му. Донал също се завъртя. От града с пистолет в ръка излизаше комендантът Хюго Килиън. Мълчаливо, без да мърдат, оцелелите войници от трите отряда следяха приближаването му. Той ги огледа и погледът му спря на Донал. Ускори крачка и спря близо до младият дорсаец.

— Е, командире, докладвайте какво се случи!

Донал не му отговори. Вдигна ръка и посочи към Хюго.

— Войници — обърна се той към двама наемници, застанали до коменданта, — арестувайте този човек. Заповядвам ви да го държите под арест до незабавния военнополови съд в съответствие с параграф 4 на Кодексът на Наемника.

ВЕТЕРАН

След като се завърна в столицата, Донал нае стая в хотела. С анулиран договор в джоба той слезе два етажа по-надолу, за да посети маршал Хендрик Галт. След като приключи разговора, Донал се отправи към друг хотел, за да се срещне с още един човек.

Въпреки силният си характер чувстваше известна слабост в коленете, докато съобщаваше името си на работа. Повечето хора биха му простили тази слабост, защото Уилям, принцът на Сета, беше една от тези личности, с които и най-наперения смелчага не би се скарал дори в собственият си дом. А Донал, независимо от опита си като военен, беше просто един младеж.

Роботът го покани да влезе. Донал залепи на лицето си най-спокойния и независим вид, на който бе способен, и премина през няколко стаи, докато бъде представен на принца.

Както и при предишната визита, Уилям работеше зад бюрото си. Но това не беше показност и перчене, както биха решили повечето хора. Рядко някой е зает толкова поне веднъж годишно, колкото Уилям ежедневно, защото той държеше юздите на прекалено много дела.

Донал се приближи и наклони глава в знак на приветствие. Уилям го погледна и каза:

— Поразен съм от появата ви тук.

— Наистина ли, сър?

Близко половин минута принцът го оглежда мълчаливо.

— Не греша често — заяви той. — Но би трябвало да се утеша, защото винаги, когато направя грешка, тя като с вълшебна пръчица се свързва с моите най-големи успехи. Е, млади човече, с какво нечовешко оръжие сте се снабдили, та се осмелявате да се появите тук?

— Може би това оръжие се нарича „обществено мнение“ — отговори Донал. — Издигнах се в очите на войниците. Създадох си име.

— Да, така е — съгласи се Уилям. — Познавам това оръжие от собствен опит.

— Освен всичко друго, вие изпратихте поканата за тази среща.

— Точно така.

Без никакви предварителни признаци лицето на принца придоби толкова свиреп израз, какъвто Донал не беше виждал досега.

— Как посмяхте? — злобно просъска Уилям. — Как се осмелихте?

— Сър — отвърна Донал с каменно изражение. — Аз нямах избор.

— „Нямах избор“! Идвайте при мен и имате наглостта да заявите, че не сте имали избор?

— Да, сър.

Уилям рязко се изправи. Наведе се над бюрото и се загледа в лицето на Донал. Очите му бяха точно пред очите на младия дорсаец.

— Заповядах ви да се придържате към моите разпореждания, нищо повече. А вие, героят, развалихте всичко!

— Сър?

— „Сър, сър“! Какво „сър“? Вие сте умствено недоразвит горски обитател! Вие сте глупак! Кой ви каза да се бъркате в работата на Хюго Килиън?

— Просто нямах избор, сър — твърдо настоя Донал.

— Нямахте избор? Как така?

— Аз командвам отряд наемници, сър — отговори Донал, без нито един мускул на лицето му да трепне. — Комендант Килиън ни увери в нашата безопасност в съответствие с Кодекса на наемника. Но уверенията не само че не бяха верни, а отгоре на всичко заряза отряда си на произвола на съдбата, и то на вражеска територия. Той е отговорен за смъртта на загиналите войници. Като старши по звание офицер след него аз бях длъжен да го арестувам и да го дам под съд.

— И го съдихте там, на полето?

— Така е записано в кодекса, сър — каза Донал и добави след кратка пауза: — Съжалявам, че се наложи да бъде разстрелян. Военно-полевият съд го изискваше.

— Пак тази липса на избор! — ядоса се Уилям. — Ще ви кажа едно нещо, Грим: междузвездното пространство не е за тези, които не умеят да избират правилно. — Той рязко се обърна, заобиколи бюрото, седна и вече успокоен продължи. — Добре. Можете да си вървите.

Донал се обърна и тръгна към изхода.

— Оставете си адреса на работа при вратата — настигна го гласът на Уилям. — Ще се опитам да ви намеря работа на някоя друга планета.

— Съжалявам, сър — каза Донал, като се обърна отново към принца.

Уилям го изгледа въпросително.

— Мислех, че ще престанете да се тревожите за бъдещето ми — поясни Донал. — Маршал Галт вече ми намери работа.

Известно време Уилям продължи да го гледа. Очите му бяха студени като на сфинкс.

— Ясно — бавно произнесе той накрая. — Е, Грим, пак ще се срещнем.

— Надявам се на това — отвърна Донал и излезе.

Но дори и след като затвори вратата зад себе си му се струваше, че усеща на гърба си погледа на Уилям.

Оставаше да направи още едно посещение, след което можеше да счита, че е приключил с работата на тази планета. Намери стълбите и се спусна един етаж по-надолу.

Роботът на вратата го покани да влезе. Както винаги размъкнат и с блеснали от алкохола очи, Ар-Дел го посрещна на половината път от входа.

— Уви, тя не желае да ви вижда — каза Ар-Дел, когато Донал обясни какво иска. Очите му се проясниха. В тях се появи печално и доброжелателно изражение, което веднага се смени с горчива насмешка. — О'кей, ще ѝ кажа, макар че това няма да ѝ хареса.

— Бих искал да ѝ съобщя нещо, което трябва да знае.

— Добре. Почакайте малко.

Ар-Дел излезе. След около петнадесет минути се върна и каза:

— Качете се. Стая X 1890.

Донал тръгна към вратата.

— Кой можеше да си помисли? — печално произнесе нептунианецът. — Бих искал отново да се срещнем.

— Ще се срещнем — увери го Донал.

— Да, да — Ар-Дел проницателно го изучаваше с поглед. — Обезателно ще се срещнем.

Донал излезе и се качи в стая X 1890. Роботът го покани да влезе. Анеа го очакваше, стройна и сурова. Беше облечена с една от своите

дълги рокли с висока яка.

— Е?

Донал я погледна печално.

— Ненавиждате ли ме?

— Вие го убихте! — изкрещя тя.

— Разбира се — макар че се стараеше да не избухне, раздражението, което тя предизвикваше у него, изплува на повърхността. — Направих го за ваше добро.

— За мое добро?

Той извади от джоба си портативен апарат за записване. Но нещо се бе случило и за най-голямо учудване на Донал устройството не работеше.

— Изслушайте ме — започна той. — Вие сте идеално подготвена от генетична гледна точка, вие сте избраница, но това е всичко. Не можете ли да разберете, че междузвездните интриги не са за вас?

— Междузвездните... За какво говорите?

— О, имайте поне малко търпение — уморено продължи дорсаецът. — Уилям е ваш враг. Това го разбирате добре, но не разбирате защо, макар да ви се струва, че не е така. Дори и аз бях сбъркал. Няма да можете да победите Уилям в неговата игра, затова играйте своята. Бъдете избраница. Като такава сте неприкосновена.

— Ако сте свършили...

— О'кей — той направи крачка напред. — Слушайте тогава. Уилям се опитваше да ви компрометира. Килиън беше неговото оръдие...

— Как смеете! — извика Анеа.

— Как смея? — повтори Донал. — Има ли поне един човек в този свят на безумци, който да не ме пита как смея? Казвам ви това, защото е самата истина.

— Хюго беше честен човек — почти изкрещя Анеа. — Войник и джентълмен. А не...

— А не наемник, така ли? Той беше точно това!

— Той беше офицер, истински офицер — надменно отговори Анеа. — В това е цялата разлика.

— Няма никаква разлика. Не можете да разберете, че да си наемник не е обидно. Но не става дума за това. Вие бихте могла да ме

наречете както пожелаете, но Хюго Килиън беше нещо повече — той беше глупак!

— О, не — момичето се обърна.

Донал я хвана за лакътя и я завъртя към себе си. Анеа никога не беше си представяла, че е толкова силен. Осъзнаването на своята физическа безпомощност в неговите ръце я накара неочаквано и рязко да замълчи.

— А сега чуйте истината — каза Донал. — Уилям ви е подхвърлил като скъпоценна награда на пътя на Килиън. Успял е да му втълпи глупавата надежда, че ще може да получи вас — избраницата от Кълтис. Направил е така, че да можете да го посещавате в градчето Веракъмтухелп. Да — отговори той на жеста ѝ, — видях ви там. Той е уверил Хюго, че ще срещне вас. Но в същото време е убедил ортодоксалите, че атаката ще бъде успешна.

— Не вярвам... — започна Анеа.

— Не бъдете глупава и вие — грубо я прекъсна Донал. — Как ще обясните факта, че елитните войски на Обединената Ортодоксална Църква ни нападнаха точно в този момент? Кой освен фанатичните ортодоксали е способен да не остави нито един жив човек в лагера? По план е трябвало да остане само един — Хюго Килиън. Той ще се завърне и ще получи вас като награда за подвига си. Виждате ли колко струва доброто ви мнение?

— Хюго не би могъл...

— Хюго би могъл. Казах ви, че беше глупак. Но също така беше сравнително добър войник. А на Уилям точно това му е трябвало. Знаел е, че Хюго Килиън е достатъчно глупав, за да отиде на среща с вас, но е и достатъчно добър войник, за да остане жив, дори и целият му отряд да е избит. Както казах, той би се завърнал сам. И то като герой.

— Но вие предвидихте това — възкликна момичето. — Каква е вашата тайна? Да не би да имате директна връзка с лагера на ортодоксалите?

— Всичко беше ясно от самата ситуация — отрядът е захвърлен на произвола на съдбата, комендантът по най-глупав начин отива на любовна среща. При тези условия нещо от рода на внезапно нападение е просто неизбежно. И аз си зададох въпроса какъв род войски може да се използват за това и как да ги открием. Войните на Обединената

Ортодоксална Църква се хранят с местни растения, приготвени по рецепта на туземците. Миризмата на тази храна е пропила дрехите им. Всеки ветеран от войните на Хармония би могъл да ги открие по този начин.

— Ако носят му е достатъчно чувствителен, ако знае къде да търси...

— Имаше само едно възможно място...

— Все едно — хладно заяви Анеа. — Не става дума за това. — Внезапно тя извика: — Работата е там, че Хюго е бил невинен. Сам го казахте. Дори да се съглася с вас, той е бил просто глупав. А вие го убихте.

Донал уморено въздъхна.

— Престъплението, заради което беше разстрелян комендант Килиън се заключава в това, че той е изоставил войниците си на територията на врага. И за тази постъпка той заплати с живота си.

— Убиец! Махайте се!

Донал беше изумен.

— Но аз току що ви обясних...

— Нищо не сте ми обяснили — гласът ѝ идваше отдалеч, хладен и чужд. — Досега не чух нищо друго, освен скалъпени лъжи за човек, на който не сте достоен да лъскате ботушите! Ще си отидете ли и или да извикам охраната?

— Не ми ли вярвате? — Донал я гледаше с широко отворени очи.

— Вървете си! — Анеа му обърна гръб.

Той се обърна, отвори вратата и излезе в коридора. Движеше се като в мъгла. Продължи да върви, хванал с ръце главата си като човек, който иска да се събуди от кошмарен сън.

Що за проклетие тегне над него? Тя не лъжеше — не бе способна на това. Изслуша обясненията му, но за нея не означаваша нищо. Всичко беше толкова очевидно, толкова ясно — и машинациите на Уилям, и глупостта на Килиън. А тя не ги видя дори когато Донал ѝ ги посочи. Тя, избраницата от Кълтис.

Защо? Защо? Защо?

Самотен и изпълнен със съмнения, Донал отиваше към хотела на маршал Галт.

ЧАСТ ВТОРА

АДЮТАНТ

Срещнаха се в кабинета на маршал Галт, в домът му на Фрийланд. Високият таван и сводестият огромен портал създаваха подтискащо впечатление. Когато застанаха пред бюрото на маршала, той ги представи:

— Капитан Лудров, това е моят адютант комендант Донал Грим. Донал, това е Рас Лудров, командир на Синият Патрул.

— За мен е чест, сър — каза Донал и се поклони леко.

— Радвам се да се запозная с вас, Грим — отвърна Лудров.

Той беше нисък, набит мъж на около четиридесет години, с тъмна кожа и черни очи.

Галт каза:

— Можеш да говориш и пред Донал, независимо колко е поверителна информацията. Какви са донесенията от разузнаването?

— Без съмнение планират експедиция с цел кацане на Ориента. — Лудров се обърна към масата и натисна един бутон. Повърхността ѝ стана прозрачна и се видя карта на системата Сириус. — Ето тук сме ние — посочи той Фрийланд. — Тук е Нова Земя — показалецът му се премести към друга планета, подобна на Фрийланд. — А тук е Ориента — и той показа малка планета близо до звездата. — Преди дванадесет дни планетите бяха в това положение една спрямо друга. Както виждате, звездата ще се намира както между нашите планети, така и между всяка от тях и Ориента. Не биха могли да изберат по-изгодна ситуация от тактическа гледна точка.

Галт промърмори нещо, докато изучаваше картата. Донал с любопитство наблюдаваше Лудров. Акцентът издаваше, че е роден на Нова Земя, но въпреки това заемаше висок пост във въоръжените сили на Фрийланд. Двете планети, разбира се, бяха естествени съюзници, които поддържаха Земята и се противопоставяха на групата Марс — Нептун — Касида. Точно поради тази близост между тях се поддържаше съперничество. Офицер от едната планета много по-бързо би се издигнал в службата в родината си, отколкото на другата.

— Това определено не ми харесва — обади се Галт. — Прилича ми на глупава шега. Хората от техните планети ще бъдат принудени да носят респиратори. Не виждам полза от този плацдарм, дори и да успеят да го завоюват. Ориента не става за колонизация — твърде близко е до Сириус. Иначе да сме я колонизирали отдавна.

Лудров спокойно отбеляза:

— Може би ще се опитат да организират оттам нападение върху двете планети?

— Не, не — гласът на маршала беше рязък и раздразнен. Масивното му лице се наведе над картата. — Това е нелепо, както и опита да се колонизира Ориента. Не биха могли да създадат база и да я снабдяват така, че да организират нападение над две големи планети с добре въоръжена армия и развита промишленост. Невъзможно е да се завоюва цивилизована планета. Това е аксиома.

— Аксиомите също може да се окажат неверни — намеси се Донал.

— Какво? — попита Галт. — А, това е Донал. Не ни пречете, ако обичате. — Той се обърна към Лудров и продължи: — Според мен цялата операция не е нищо повече от учение в реални условия. Знаете какво имам предвид, нали?

Лудров кимна. Донал без да иска направи същото. На населените планети нямаше Генерален щаб, който да се съгласи на учения в реални условия. Въпреки това военните ги признаваха. Представляваха неголеми, най-често ръкопашни схватки, които се организираха с две цели: или да се провери подготовката на войските, или да се даде възможност на ветераните, проседели дълго време в гарнизоните, да усетят мириса на боя. Галт беше един от най-старите командири на своето време и винаги се изказваше против такива операции не само на теория, но и на практика. Според него е много по-честно когато войската прояви признаци на умора, тя просто да се разпусне, както се получи на Хармония. Донал също застъпваше това мнение, макар и да съществува принципната опасност войските да забравят на кого служат и да се отдадат на грабежи.

— Какво е вашето мнение? — обърна се Галт към командира на Патрула.

— Не зная, сър — отвърна Лудров. — Струва ми се, че това е единственото разумно обяснение.

Донал отново се намеси:

— Работата е там, че когато човек не оценява реално опасността, стават най-неприятни неща. Оттук следва, че...

— Донал — сухо го прекъсна маршалът. — Вие сте мой адютант, а не военен съветник.

— И все пак... — опита се да настоява Донал, но Галт го срязва с глас, нетърпящ никакви възражения:

— Достатъчно!

— Слушам, сър — покорно отговори Донал.

— Е, какво пък — Галт отново говореше на Лудров. — Ще се отнесем към ситуацията като към изпратена свише възможност да разбием една-две армии на Нептуно-Касидианския флот. Върнете се в Патрула, там ще получите заповедите ми.

Лудров леко наклони глава и се канеше да тръгва, когато се чу характерното свистене от отварянето на пневматична врата. По полираният под отекна звука от приближаващи се стъпки. Обърнаха се и видяха висока, поразително красива жена с червена коса.

— Елвин?

— Попречих ли? — попита тя. — Не знаех, че имате посетител.

— Рас, познавате ли племенницата ми Елвин Рай? Елвин, това е командирът на Синия Патрул Рас Лудров.

— За мен е чест — каза Лудров и леко се поклони.

— О, срещали сме се. Аз поне съм ви виждала някъде — тя му протегна ръка, след което се обърна към адютанта. — Донал, елате с мен за риба.

— Съжалявам — отвърна Донал. — Задържат ме служебните задължения.

— Не, не — Галт размаха огромната си ръка. — В момента няма нищо важно... Ако искате, идете.

— В такъв случай съм на вашите услуги — каза Донал.

— Що за хладни обноски! — възмути се тя шеговито и се обърна към Лудров. — Сигурна съм, че командирът на Патрула не би се поколебал.

Лудров се поклони:

— Никога не се колебая, когато става дума за Рай.

— Видяхте ли, Донал? Ето ви образец. Трябва да се научите да се държите и говорите така.

— Ако службата разрешава — отвърна Донал.

— О, Донал, вие сте безнадежден случай — тя театрално сплете пръсти. — Хайде, да тръгваме.

Обърна се и пое към вратата. Донал я последва.

Лий, същият Лий, който командваше Трета група, го чакаше отвън.

— А, командир на група Лий — изненада се Донал. — Какво ви води насам?

— Вие, сър — каза Лий.

Гледаше в очите на Донал с нещо като предизвикателство. Точно това изражение Донал разпозна от самото начало.

— Трябва ли ви ординарец?

Донал го изучава известно време, след което попита:

— Защо?

— Получих договора си, когато ни разпуснаха след онази история с Килиън. Ако искате да знаете, аз се пропих. Винаги става така. Без униформа съм алкохолик. Много по-добре се чувствам с мундир, но рано или късно се спречквам с някого... Дълго не можех да осъзная какво искам. Но накрая разбрах. Искам да служа на вас.

— Изглеждате някак... печално.

— Готов съм на всичко. И пиенето ще зарежа. Не е нужно да ми плащате много. Погледнете договора ми. Ако ме наемете, аз ще бъда истински войник. Когато имам работа, не пия. Умея някои неща. Ето, вижте...

Той протегна приятелски ръка, сякаш искаше да му стисне ръката, и изведнъж в нея се появи нож.

— Това е номер на убийците от предградията — каза Донал. — Така ли възнамерявате да ми служите?

— Не — ножът изчезна. — Не и на вас, защото искам да ви служа. Характерът ми е доста тежък и странен. Нужна ми е опора. Трябва ми някой, който да ми сочи пътя, така както на обикновените хора им е необходима храна, вода, дом, приятели. Всичко това го има в психологическия раздел на договора ми, можете да го прочетете.

— Щом вие ми го казвате, защо да го чета? Обяснете ми какво става с вас сега?

— Малко остава да се побъркам — лицето на Лий оставаше каменно, докато говореше. — Това е неизлечимо. Родил съм се с тази

особеност. Лекарите казват, че нямам представа от добро и лошо, че не мога да се ръководя от абстрактни правила. Лекарят, който проведе прегледите при първото сключване на договор, каза, че винаги ще ми е нужен жив бог. Ако кажете да прережа гърлото на първият срещнат, ще го извърша веднага. Ако искате да прережа своето гърло — също ще го направя.

— Не звучи много привлекателно.

— Да, но е истина. От мен няма да научите много. Приличам на щик, който дълго време е търсил пушката си. Сега я намерих, можете да ми вярвате. Вземете ме за малко, за пробен срок. Ако искате за пет, ако искате за десет години, а ако искате — до края на живота ми. Само не ме отпращайте. — Лий леко се завъртя и посочи вратата. — Зад нея е адът, коменданте. Тук е всичко, което ми трябва. Тук е раят.

— Не зная — бавно произнесе Донал. — Просто не зная дали ще се справя с такава отговорност.

— Няма да носите отговорност — очите на Лий блестяха. Донал разбра, че бившият миньор е изплашен — страхуваше се да не му откажат. — Проверете ме. Дайте някаква заповед. Кажете да легна на пода и да лая. Заповядайте да си отсека лявата ръка. Веднага след като ми присадят нова, аз пак ще чакам вашите заповеди. — Ножът отново се появи. — Искате ли да пробваме?

— Достатъчно! — заяви Донал. Ножът изчезна. — О'кей. Взимам договора ви. Стаята ми е горе, третата отдясно. Идете там и ме чакайте.

Лий просто кимна. Не отрони нито дума за благодарност. Обърна се и тръгна. Донал замислено поклати глава. Усещаше почти физическа тежест на раменете си. Докато крачеше към библиотеката, продължи да поклаща глава.

ОФИЦЕР ПО СВРЪЗКАТА

— Добре дошли на борда — поздрави помощник-капитанът. — Казвам се Елмин Клей Андерсън.

Беше човек с приятно лице, над тридесет годишен, с гъста черна коса. Изглеждаше така, сякаш цял живот се е занимавал с лека атлетика.

Донал тъкмо бе преминал шлюзовата камера. Представи се:

— Комендант Донал Грим.

Отдадоха си чест, след което си стиснаха ръцете.

— Имате ли опит и познания за кораби от този клас? — попита Андерсън.

— Само един осемнадесетдневен тренировъчен полет, организиран от Академията на Дорсай — отвърна Донал. — Запознат съм с въоръжението и командването на екипажа, но не знам нищо от техническо естество.

— Командването и въоръжението на кораби от клас СЈ не са много сложни. Вие ще бъдете старши офицер след мен и ако нещо се случи... — Андерсън направи ритуален жест, докосвайки бялата стена с пластмасова облицовка. — Не искам да кажа, че това ще стане. Капитанът може да ни измъкне от всякаква ситуация. Но все пак трябва да сте подготвен да ни помогнете, ако нещо се случи.

— Да, разбира се.

— Желаете ли да се запознаете с кораба?

— Не, благодаря.

При влизането в каютата Донал завари там Лий, който разопаковаше багажа. Тъй като единствената койка бе предназначена за Донал, ординарецът измъкна един преносим хамак и го закачи.

— Всичко ли е наред? — обади се Донал.

— Да — кратко отвърна Лий.

Както и преди, той забравяше да добавя „сър“. Донал вече имаше собствен опит в контактуването с хора, които изискват буквално изпълнение на заповедите, и затова не държеше на формалностите.

— Оформихте ли договора ми? — попита Лий.

— Не ми остана време. Знаете, че не бива да се избързва.

— Знам. Винаги досега просто съм го давал. Когато изтече срока си го прибирам обратно заедно с парите.

— Обикновено оформянето на един договор трае няколко седмици и дори месеци — каза Донал.

След това обясни, че договорот е собственост на планетата, откъдето е родом приносителят. Поради тази причина сключването на договор става с участието на правителствата както на наемателя, така и на наемника. Всяко правителство се грижи за собствената си изгода и затова да поддържа така нареченото „договорно равновесие“, което им позволява да търсят за размяна специалисти, от които имат нужда. Въпреки че Донал е частен наемател и може сам да се грижи за плащанията по договора, сделката трябва да бъде осъществена със знанието и съгласието на правителството на Дорсай и правителството на Коби, където е роден Лий.

— В голяма степен тази процедура е една формалност — увери го Донал. — Имам право да ви наема, защото съм стигнал до званието комендант. Освен това наемането ви е официално регистрирано. Следователно вашето правителство не може да ви отзове за изпълнение на специални задачи.

Лий кимна — по този начин изрази облекчението си.

— Внимание! — внезапно се обади глас от комуникатора. — Съобщение за щабният офицер по свръзката Донал Грим. Комендант Грим да се яви незабавно на флагманския кораб.

Донал предупреди Лий да не се бърка в работата на екипажа и излезе.

Флотът се състоеше от корабите на Червения и Зеления Патрул, подобни на кораба клас СЈ, който Донал току-що напусна. Флагманският кораб се намираше на стационарна орбита около Ориента. Бяха нужни близо четиридесет минути, за да се добере до него. Донал премина през шлюзовата камера и съобщи своето звание и име. Изпратиха му придружител, който да го преведе през целия кораб до каютата за съвещания.

В каютата се бяха събрали повече от двадесет офицери по свръзката с най-различни звания — от унтер-офицер до помощник-командир на Патрул. Всички седяха и гледаха отсрещната врата. Веднага след като Донал влезе — явно чакаха само него — се появи и

капитанът на флагманския кораб. Придружаваше го командирът на Синия Патрул капитан Лудров.

— Господа! — каза капитанът и в каютата настъпи тишина. — Ситуацията е следната.

Той махна с ръка и стената зад него се освети. Всички видяха добре симулирана картина на предстоящото сражение. В черното пространство се носеше Ориента, около нея кръжаха много и най-различни кораби. Габаритите на корабите бяха силно завишени, за да се виждат на фона на планетата, чийто диаметър бе около две трети от диаметъра на Марс. Дори и най-големите кораби от патрулния клас, предназначени за междузвездни съобщения и полети, бяха разположени на орбита от петстотин до четири хиляди километра от повърхността на Ориента. Движението им създаваше призрачна паяжина около планетата. Облакът кораби от по-нисък клас — VCJS, A9e, куриерски кораби, артилерийски платформи, едноместни и двуместни лодки от клас „Комар“ — летяха близо до планетата и дори от време на време навлизаха в атмосферата ѝ.

— Според нас — започна капитанът, — врагът на голяма скорост и с внезапно спиране ще излезе от времеви скок ето тук — цял облак атакуващи кораби изникна от нищото на около половин милион километра от слънцето.

Врагът бързо се приближаваше към планетата, размерите на корабите видимо нарастваха. Разположиха се на кръгови орбити. Двата флота се сблъскаха в титанична схватка и стана трудно да се различат движенията на отделните кораби. Атакуващите успяха да пробият защитната мрежа, като внезапно изхвърлиха множество малки предмети. Това бяха десантни отряди, които се устремиха към планетата и приеха върху себе си огъня на малките кораби. В същото време голяма част от корабите на Нептуно-Касидианския флот започнаха да изчезват като угасени свещи — извършваха времеви скок, който би трябвало да ги изпрати на няколко светлинни години от мястото на сражението.

Донал, с неговото добре тренирано професионално възприятие, прецени, че това е прекрасна, но невярна картина. Нито едно сражение не протича и никога няма да протече с такава грация и равновесие. Това е само една предполагаема картина, но тя никога не съвпада с действителността поради грешни разпореждания, индивидуални

колебания, неразбирателство, недооценяване на врага и грешки при навигацията, които водеха до катастрофи и стрелба по кораби от собствения флот. В предстоящата битка за Ориента ще има правилни и неправилни действия, мъдри и глупави решения, но това няма да има особено значение. Важен е само резултатът...

— ...и така, господа — продължи капитанът, — Щабът счита, че това е най-вероятното развитие на битката. Вашата задача, личната ви задача като представители на Щаба, е да наблюдавате. Искаме да знаем всичко, което ще видите, всичко, което ще забележите, всичко, за което ще се досетите. И, разбира се — той се забави за малко и добави с лека ирония — много бихме се зарадвали на пленник.

Отговори му дружен смях — всички знаеха колко е малка вероятността от залавянето на пленник на разбит кораб при скоростите и условията на космическия бой, дори и да успеят да го намерят.

— Това е всичко — завърши капитанът.

Офицерите по свръзката се надигнаха и тръгнаха към изхода.

— Един момент, Грим.

Донал се обърна. Позна гласа на Лудров. Командирът на Патрул тръгна към него. Донал също се придвижи.

— Искам да поговорим — каза Лудров. — Да изчакаме всички да излязат.

Стояха мълчаливо, докато и последният офицер по свръзката не напусна каютата. Капитанът също излезе.

— Слушам ви, сър.

— Заинтересува ме това, което казахте, по-точно което се опитахте да кажете, когато с маршал Галт обсъждахме предстоящата битка за Ориента. Какво имахте предвид?

— Нищо особено, сър — отвърна Донал. — Щабът и маршалът явно знаят какво правят.

— Може би сте забелязали нещо, на което ние не сме обърнали внимание?

Донал се поколеба.

— Не, сър. Не знам за плановете на противника повече от останалите. Просто... — Донал се загледа в мургавото лице на капитана и се чудеше дали си струва да продължи. След краха с Анеа избягваше да говори за внезапните си проблясъци, макар и да бяха логически правдоподобни. — Това е едно предчувствие, сър.

— Всички имаме предчувствия — нетърпеливо каза Лудров. — Как бихте постъпили на наше място?

— На ваше място? — Донал реши да говори без колебание: — Щях да напада Нептун.

Челюстта на капитана увисна. Гледаше към Донал със смесица от изумление и недоверие.

— Кълна се в Космоса, сега не е време за шеги — каза той накрая. — Нима не знаете, че е невъзможно да се завладее цивилизована планета?

Донал си позволи лека въздишка. Направи опит да обясни това, което за него беше повече от ясно.

— Помня, че маршалът говори за това — започна той. — Но това е един от тези афоризми, които възнамерявам да опровергая с течение на времето. Но нямах предвид точно това. Не съм споменава, че трябва да завладеем Нептун, а само да го нападнем. Предполагам, че техните генерали също четат афоризми като нашите. Когато видят, че се опитваме да направим невъзможното, те ще решат, че сме намерили способ да го направим възможно. По това как ще реагират бихме могли да разберем много, включително и това какво са намислили да правят на Ориента.

Изумлението на лицето на Лудров постепенно се смени с намръщена физиономия.

— Всеки, който се опита да атакува Нептун, ще понесе фантастични загуби.

— Да, но само ако атаката е истинска — прекъсна го Донал. — А нашата не е. Задачата ни е да нарушим вражеската стратегия с внезапен изненадващ фактор, а не да подлагаме корабите си на опасност.

— И въпреки всичко, дори атаката да е само маневра, нашите кораби биха могли да бъдат унищожени.

— Дайте ми една дузина кораби... — разгорещено започна Донал, но в този момент Лудров премигна като човек, току-що събудил се от дълбок сън.

— Да ви дам... Не, коменданте, ние разсъждавахме само теоретически. Щабът никога няма да даде съгласието си за тази дива непланирана игра, а аз самият нямам право да взимам подобно

решение сам. — Той поклати глава. — Не, Грим... Все пак съм съгласен, че идеята ви е доста интересна. Ще помисля над нея.

— Значи ли това, че...?

— Нищо не означава, абсолютно нищо. Не можем да нарушим операция, която нашият Щаб е планирал толкова щателно. — Лудров се усмихна и продължи: — Освен това, този ход би погубил репутацията ми завинаги. И все пак това е добра идея, Грим. Мислите стратегически, с размах. Ще включа този факт в отчета си до маршала.

— Благодаря ви, сър!

— Връщайте се на кораба си.

— Довиждане, сър.

Донал отдаде чест и излезе. След като остана сам, Лудров още известно време остана замислен, а после се зае със задълженията си.

КАПИТАН ПО ПРИНУДА

Някои казват, че битката в Космоса може да бъде спечелена само в непосредствено стълкновение, мислеше си Донал. Това бе още един от тези афоризми, които той смяташе да опровергае при първа възможност. Но сега, пред контролния екран в командната каюта на кораба, чакайки появата на вражеския флот, той бе принуден да признае, че от такова разстояние афоризмът, изглежда, отразява истинското състояние на нещата. И наистина би било така, ако противникът оказва съпротива.

А какво ще стане, ако противникът не се защитава? Ако срещу него се приложи нещо абсолютно необичайно?

— Контакт след шестдесет секунди. Контакт след шестдесет секунди — обади се комуникаторът над главата му.

— Всички да се закрепят.

Това бе спокойният глас на Андерсън, който седеше и наблюдаваше обстановката не на екрана като Донал, а по показанията на приборите. Беше седнал в „зъболекарския стол“, а до него седяха първият и вторият офицери, които дублираха действията му.

Въпреки че не гледаше екрана, Андерсън имаше по-пълна представа за това какво става. Донал изглеждаше доста комично, облякъл жизнеобезпечаващият скафандър. Той бавно се отпусна в креслото, поставено специално за него пред контролния екран. Завърза се с коланите. Дори корабът се разлети на парчета, чрез тези колани щеше да остане привързан за креслото. При добро стечение на обстоятелствата той би могъл да издържи в орбита около Ориента четиридесет или петдесет часа, ако не му попречат непредвидени фактори.

Успя да се намести в креслото преди контакта. Последните секунди отдели, за да се огледа. Удиви го спокойната обстановка в тази уютна и добре осветена каюта, въпреки че предстоеше люта битка и може би — унищожение. Не успя да помисли за нищо друго. Появиха се корабите на вражеския флот и той не откъсна поглед от екрана.

Според получените заповеди трябваше да дразнят противника, без да го приближават. По предварителни разчети загубите на атакуващите би трябвало да са двадесет процента, а на отбраняващите се — пет процента. Но тези разчети бяха безсмислени. Тези цифри не означават, че ще загинат или ще бъдат ранени съответно двадесет процента и пет процента. Не. В космическият бой това означава, че един кораб от пет и един кораб от двадесет ще бъдат унищожени заедно с екипажа.

Отбраната бе построена в три линии. Първата се състоеше от леките кораби, чиято задача е да забавят и задържат атакуващите, докато големите кораби изравнят скоростта си и пуснат в ход тежките оръдия. Във втората линия бяха строени големите кораби на стационарна орбита. Имаше и още една линия малки кораби, въоръжени със специални средства против вражески десант към планетата.

Донал се намираше в кораб от първата линия.

Нямаше никакво предупреждение. Битката започна веднага. В момента на контакта оръдията на СЈ забълваха огън. После...

Всичко свърши.

Донал премигна и отвори очи. Мъчеше се да си спомни какво стана. Но не помнеше нищо. Командната каюта бе разсечена като с исполинска брадва. Виждаха се офицерските каюти. Червената лампа, чието хранване не зависеше от корабните акумулатори, трагично светеше на тавана и показваше, че в тази кабина въздух няма. Екранът се бе напукал. Но още работеше. Донал видя през прозрачния шлем отдалечаващи се огнени точки — корабите на врага се носеха към Ориента. Приповдигна се леко и погледна към мястото на командира.

Двама бяха мъртви. Това, което бе разсякло каютата, бе попаднало право в тях. Бяха загинали Андерсън и вторият офицер. Първият офицер — жена на име Коуа Бени — беше все още жива, но по треперенето и отпадналите жестове Донал разбра, че е тежко ранена. Нищо не можеше да направи за нея. Без въздух в каютата всички бяха пленници на своите скафандри.

Обученото тяло започна да действа преди Донал да успее да вземе решение. Усети се, че разкопчава коланите, които го придържаха към креслото. Успя да прекоси каютата, отмести главата на Андерсън, защото му пречеше да натисне бутона за връзка между корабите.

— SJ 1-29 — каза той. — SJ 1-29...

Продължи да повтаря позивната, докато екрана не се освети. Появи се шлем, зад който се виждаше бледо като на мъртвец лице.

— K-L — каза лицето. — 23?

Това означаваше: „В състояние ли сте да се движите?“ Донал погледна към пулта. За негово най-голямо учудване ударът не бе повредил приборите. Те работеха.

— 29 — кратко отвърна той.

— M-40 — каза събеседникът му и изчезна.

Донал пусна бутона. M-40 означаваше да действа по предварителния план.

Според този план SJ трябваше да се доближи до Ориента и да се включи в унищожаването на десантните групи на противника. Донал се сети, че му предстои изпълнението на една много неприятна задача — да махне мъртвите и ранените от креслата им пред пулта.

Премести първия офицер много по-внимателно от другите. Забеляза, че жената е изгубила съзнание. Ударът я бе закачил, макар и леко. Скафандърът ѝ беше цял. Може и да оживее, помисли си Донал.

Седна в креслото на капитана и извика останалите членове на екипажа.

— Докладвайте — кратко заповяда той.

Оръдейният пост се обади. От останалите осем поста се отзоваха пет.

— Тръгваме към Ориента — каза Донал. — Всички годни за работа да се заемат с ремонта. Да се подаде въздух в командната каюта. Сборен пункт — тук.

Настъпи пауза. Някакъв глас се обади:

— Старши артилерист Ордовиа, говори старши артилерист Ордовиа от живите членове на екипажа. С капитана ли говоря?

— Старши артилерист Ордовиа, говори офицер Грим. Аз изпълнявам задълженията на капитана. Вашите офицери загинаха. Като старши по звание поемам командването. Изпълнявайте заповедите.

— Слушам, сър!

Донал се замисли. Опитваше се да си спомни как се управлява кораб. Насочи SJ към Ориента и провери показанията на приборите. След известно време забеляза, че червената лампа на тавана започна да

премигва. През наушниците на шлема долови слабо свистене, което постепенно се усили. Скафандърът му стана еластичен.

След няколко минути почувства на рамото си нечия ръка. Обърна се и видя измореното лице на човек със свален шлем.

— Закърпихме дупката, сър — доложи той. — Аз съм Ордовиа.

Донал разкопча шлема, отметна го назад и с удоволствие вдиша свежия въздух.

— Вижте какво става с първия офицер. Извикайте лекаря.

— Лекарят загина, но имаме апаратура за замразяване.

— Тогава я замразете и се връщайте по постовете си. Откриваме огън след двадесет минути.

Ордовиа излезе. Донал отново се обърна към пулта. Започна внимателни маневри с СЈ, като взимаше всички мерки за безопасност. Знаеше принципно как се управлява кораб от този клас, но от друга страна той най-добре разбираше колко е далеч от уменията на професионален пилот. Приличаше на човек, получил пет-шест урока по езда — знае какво да прави, но не върши нищо автоматично. На Андерсен би бил достатъчен един поглед и щеше да последва действие. На Донал му се налагаше да прочете показанията на приборите, да ги осмисли и чак тогава да вземе решение как да действа.

Поради тази причина те приближиха атмосферата на Ориента твърде късно. Все пак не всички десантни групи на противника бяха успели да кацнат на повърхността. Донал потърси на пулта бутона за противопехотните оръдия и го натисна.

Донал откри Лудров в личната му каюта, малко по-голяма от неговата собствена на СЈ. Командирът на Патрул се надигна от бюрото. Изчака придружителят да излезе и протегна мургавата си ръка.

— Здравейте. Как се придвижи корабът ви до тук?

— На собствен ход — отвърна Донал. — Ударът попадна в командната каюта. Всички офицери бяха убити.

— Всички? — Лудров се вгледа внимателно в Донал. — Вие...

— Поех командването. Не се наложи да върша нищо особено, само използвахме противопехотните оръдия.

— Това не е най-важното. Значи така, в заключителния етап на сражението сте изпълнявали задълженията на капитана?

— Да.

— Прекрасно! Това е дори повече, отколкото се надявах. Сега нека поговорим за следното: готов ли сте да поемете върху себе си удар?

— Готов съм да опитам — отвърна Донал.

Разгледа внимателно niskият, почти уродлив командир на Патрул и разбра, че го харесва. Беше започнал да отвиква от честно поставените въпроси, след като отлетя от Дорсай.

— О'кей, ако сте съгласен, аз също ще поема удар — Лудров погледна към плътно затворената врата на каютата. — Ще наруша разпорежданията на Службата за Безопасност и ще ви изпратя на експедиция въпреки заповедите на Щаба.

— Службата за Безопасност ли? — Донал почувства неприятен хлад да пробягва по гърба му.

— Да. Вече знаем какво целят Нептун и Касида с това кацане на Ориента. Познавате ли Ориента?

— Изучавал съм я частично още в Академията. Когато пристигнах на Фрийланд, се запознах по-подробно. Средната ѝ температура е 78оС, основно скали и пустини, няма големи водни басейни. Атмосферата съдържа прекалено много въглероден двуокис.

— Точно така — съгласи се Лудров. — Те успяха да кацнат на планетата и ние не сме в състояние да унищожим десанта им. Считаме, че цялата операция е само учение в реални условия. Очаквахме след няколко дни или седмици да си отидат. Но сгрешихме.

— Сгрешили сте?

— Открихме причината за кацането на Ориента. Съвсем не е това, което си мислехме в началото.

— Минали са само четири часа, откакто десантът се е приземил. Какво бихте могли да разберете през това време?

— Оползотвориха това време и резултатите са налице. С помощта на нов вид излъчване правят взривове. Използват много излъчватели. Бързо се местят и отново взривяват. Тези взривове влияят на Сириус. Астрономите отбелязаха повишаване на активността.

Той погледна към Донал, сякаш очакваше коментар. Дорсаецът обмисляше чутото.

— Изменение на климата? — предположи той.

— Точно така — енергично отговори Лудров, сякаш Донал беше слаб ученик, който неочаквано е дал правилен отговор. — Според метеоролозите заплахата е сериозна. Вече знаем и цената за премахването на тази заплаха. Искат да диктуват търговията с Нова Земя.

Донал кимна. Не се учуди от факта, че две воюващи планети поддържат търговски отношения — това бе нормална форма на междузвездното съществуване. А приливите и отливите на договорени специалисти бяха кръвообращението на цивилизацията. Ако някоя планета се опита да се справи само със собствени кадри, тя би изостанала много години в развитието си и в края на краищата би била принудена да купи специалисти на самоубийствени цени. Развитието изискваше търговия със специалисти, а това означаваше договори. И всяка планета се стараяше да си осигури най-изгодните условия.

— Искат свободна търговия и голяма комисионна при посредничество — каза Лудров.

Донал го погледна с присвити очи. Свободната търговия с договори, без да се зачита волята на хората, датираше отпреди петдесет години. Тя водеше до спекулация с живота и потребностите на наемниците. Унищожаваше остатъците от независимост и безопасност на индивида и го приравняваше с домашно животно или с неодушевена стока, която може да се продаде на този, който плати повече. Дорсай, заедно с Екзотик-световете, винаги се е борил против тази търговия. Обаче Нептун и Касида, които влизаха в групата на Венера, отчасти и Сдружението и Коби, използваша свободната търговия като удобен уред в ръцете на управниците. Налагането на такава търговия на светове като Фрийланд и Нова Земя би било удар за тях.

— Ясно — каза Донал.

— Имаме три възможности. Първо: да приемем условията им. Второ: да страдаме от климатичните промени, докато не съберем достатъчно сили да ги изгоним от Ориента. Трето: да се опитаме да изчистим Ориента още сега с цената на доста загуби в жива сила и техника. Но моето мнение е, че трябва да започнем игра. Разбира се, това няма нищо общо с мнението на Щаба. Те не знаят нищо за този замисъл. И няма да разберат, поне засега. Съгласен ли сте да осъществите идеята си за атака на Нептун?

— С най голямо удоволствие — бързо отговори Донал и очите му светнаха.

— Не сте чули всичко, така че запазете ентузиазма си за края — сухо каза Лудров. — Нептун се пази постоянно от деветдесет кораба от първи клас. Аз мога да ви отпусна само пет.

КОМАНДИР НА ПАТРУЛЕН ОТРЯД — I

— Пет — повтори Донал като ехо. Побиха го тръпки. След първият разговор с Лудров бе обмислил предполагаемата експедиция по-обстойно. Планът бе разчетен за малък флот от тридесет кораба от първи клас, построени в триъгълник и разделени на три групи по десет кораба.

— Сигурно разбирате, че това съвсем не са всички кораби, с които разполагам — обясни Лудров. — Дори след като приспаднем загубите имам над седемдесет кораба от първи клас в Синия Патрул. Давам ви само тези кораби, чиито капитани са ми лични приятели, които се явиха като доброволци и които не се плашат от наказанието на Щаба след завръщането. Иначе не бих ви дал и тези кораби. — Той погледна към Донал и продължи: — Знам, че тази операция е невъзможно. Да забравим този разговор.

— Мога ли да разчитам на непрекословното подчинение на тези хора, сър? — попита Донал.

— Това е единственото, което мога да ви гарантирам.

— В такъв случай ще се наложи да импровизирам. Ще тръгна с тях, ще оценя ситуацията и тогава ще реша какво да правя.

— Значи се решихте?

— Да.

— Да вървим.

Лудров стана и преведе Донал през целия кораб до шлюза, откъдето преминаха в малък куриерски съд, който ги очакваше. Стигнаха до кораба от първи клас за петнадесет минути.

Влязоха в командната каюта, осветена от мигащите светлини на многочислените сложни прибори. Донал видя петима капитани, които го чакаха. Лудров поздрави сивокосия човек, който отговори от името на всички.

Лудров ги представи:

— Капитан Ванърман — капитан Грим.

Донал се учуди на бързото си повишение. Главата му бе заета с по-важни неща и не се бе сетил, че такова повишение е необходимо.

Едва ли може един офицер по свръзката със звание комендант да командва петима капитани на кораби от първи клас.

— Господа — обърна се Лудров към капитаните, — вашите пет кораба ще образуват нов Патрулен отряд. Капитан Грим е новият ви командир. Ще отидете на разузнавателна експедиция в центъра на вражеската територия и там ще изпълните определена задача. Длъжен съм да ви предупредя, че капитан Грим има извънредни пълномощия. Трябва да изпълнявате всяка негова заповед без да задавате въпроси. Имате ли питання към мен, преди да съм предал командването?

Никой не се обади.

— Отлично — Лудров поведе Донал покрай редицата. — Капитан Грим — капитан Асейни.

— За мен е чест — каза Донал и стисна протегнатата ръка.

— Капитан Коул.

— За мен е чест.

— Капитан Сукайа-Мендез.

— На вашите услуги, капитане.

— Капитан Ал Мен.

— За мен е чест — каза Донал. Срещу него стоеше тридесет и петгодишен дорсаец, чието лице бе покрито с белези. — Струва ми се, че познавам семейството ви, капитане. Южният континент, близо до Темплин, ако не се лъжа?

— Близо до Бриджуърд, сър — отвърна Ал Мен. — Аз съм слушал за семейство Грим.

Донал продължи нататък.

— И капитан Рос.

— За мен е чест.

— Е, капитан Грим — каза Лудров и направи крачка встрани. — Предавам командването на вас. Ще ви трябва ли някакво специално въоръжение?

— Торпеда, сър.

— Ще дам заповед на отдела по въоръжението да ви снабди с торпеда — каза Лудров и излезе.

Шест часа по-късно петте кораба от новосформирания Патрулен отряд поеха към дълбокия космос, натоварени с няколкостотин торпеда. Донал пожела колкото може по-бързо да напуснат базата, за да не може никой да отмени експедицията.

Заедно с торпедата на борда се качи и Лий. Донал помнеше, че ординарецът му остана на борда на СЈ. Лий бе оцелял в сражението, лежейки на хамака си в най-пострадалата част на кораба. Донал го инструктира:

— Искам да не се отделяте от мен. Съмнявам се, че ще ми потрѣбват за нещо, но искам да сте до мен, ако имам нужда.

— Ще бъда до вас — отвърна Лий, без да промени изражението си.

Разговаряха в каютата на командира на Патрула, предоставена на разположение на Донал. Когато тръгна командната каюта, Лий го последва. Още с влизането Донал забеляза, че и тримата офицери под контрола на Ванърман изчисляват времевия скок.

— Сър! — поздрави Ванърман, когато Донал влезе.

Донал го погледна и се сети за преподавателя си по математика в Академията. Внезапно и болезнено усети собствената си младост.

— Всичко ли е готово за времеви скок? — попита Донал.

— Ще бъде готово след две минути. Тъй като не сте дали указания за специални изчисления, компютърът избра най-краткият път. Направихме обичайните за такива случаи разчети, за да избегнем сблъсък с някакъв обект. Скокът ще бъде дълъг четири светлинни години, сър.

— Добре — каза Донал. — Елате с мен, Ванърман.

Отидоха до големия екран в центъра на командния пулт. Донал натисна един от бутоните и на екрана се появи изображение, изпратено от корабната библиотека: звезда от тип G0 осветяваше бяло-зелена планета с два спътника.

— Кайсия с две костилки — изкоментира Ванърман. Той не обичаше естествените спътници, защото родната му планета Фрийланд бе лишена от луни.

— Да — отвърна Донал. — Това е Нептун. На какво разстояние бихме могли да се приближим?

— Сър? — Ванърман го гледаше право в очите. Донал отвърна на погледа и сивокосият капитан отново се загледа в екрана.

— Бихме могли да се приближим колкото искаме. След времеви скок ще се намираме в дълбокия космос. Там ще спрем и ще определим точното си местонахождение. А положението на

цивилизованите планети отдавна е определено. За да се излезе на безопасно разстояние от корабната им защита...

— Не съм ви питал за безопасно разстояние от корабната защита, а колко близко до планетата можем да се появим — спокойно го прекъсна Донал.

Ванърман отново го погледна. Изражението на лицето му не се промени, но в очите му се появи нещо като печал. Известно време гледа Донал, а след това повтори:

— Колко близко?... На разстояние два планетни диаметъра.

— Благодаря ви, капитане.

— Скок след десет секунди — чу се гласът на първия офицер. Започна броенето: девет секунди, осем, седем, шест, пет, четири, три, две, една, скок.

Настъпи времевият скок.

— Значи така — продължи Донал, сякаш разговорът не бе прекъсвал. — От тук, от дълбокия космос, трябва да подготвим цялата операция. Капитан Ванърман, извикайте останалите капитани на съвещание.

Ванърман натисна няколко бутона върху командния пулт. Петнадесет минути по-късно всички капитани се събраха в командната ката на флагманския кораб. Освободиха младшите офицери и Донал започна да им обяснява плана си.

— За всички нашият Патрул е тръгнал на разузнаване. В действителност задачата ни е да симулираме нападение над Нептун.

Изчака малко, докато смисълът на думите му стигне до тях, след което продължи да обяснява.

Щяха да създадат модел на планета с помощта на наличното оборудване. Ще се приближават до тази планета, изобразяваща Нептун, по различни начини и от различни места: първо един кораб, после два заедно, после серия единични кораби и така нататък. При появата си до планетата трябва да пускат по едно или две торпеда и незабавно да извършат нов времеви скок. Жителите на планетата трябва да останат с впечатлението, че атаката се осъществява от голям флот, който се стреми да завладее планетата чрез торпедна атака.

Освен това торпедата не са предназначени за разрушаване на корабната защита или за взривяване на повърхността. Те трябва да

създадат впечатлението, че са преносители на особен вид радиация или вещество, което постепенно ще умъртви планетата.

Излизането от времевите скокове трябва да се пресметне така, че чрез постоянното завръщане на пет кораба да се създаде впечатление за голям флот.

С тези думи Донал завърши обяснението и попита:

— Някой има ли възражения или забележки?

Зад групата на капитаните Донал забеляза Лий, застанал до стената на командната каюта и изучаващ капитаните с безизразните си очи.

Никой не отговори веднага. След известно време бавно проговори Ванърман, сякаш пое върху себе си отговорността да говори от името на всички.

— Сър — каза той. — Каква е вероятността да попаднем на корабната защита?

— Зная, че е доста голяма. Но ще се постарая да я сведем до минимум.

— Разрешете да попитам: колко пъти трябва да се завръщаме?

— Колкото можем — Донал огледа събеседниците си и продължи: — Искам да сме наясно, господа. Ще вземем всички мерки против стълкновения и загуба на кораби. Но ако не може да се избегне, ще се наложи да рискуваме в името на своя дълг.

— На колко появявания разчитате вие, капитане? — попита Сукайа-Мандез.

— Според мен ще успеем да ги заблудим, че ги напада голям флот, ако непрекъснато се връщаме и ги бомбардираме в продължение на два часа.

— Два часа?! — не повярва Ванърман. Сред събралите се премина лек ропот. — Сър, ако едно появяване трае петнадесет минути, което обхваща два времеви скока и подготовката им, то за един час ще се появяваме по четири пъти. Поради риска от случайни стълкновения и възможно нападение от страна на противника трябва да удвоим това число. Следователно за два часа ще извършим шестнадесет появявания или тридесет и два времеви скока. Сър, дори да напълним екипажите с медикаменти до козирката, никой няма да издържи.

— Познавате ли някой, който се е опитал да направи това, капитане?

— Не, сър, но...

— Тогава откъде знаете, че не е възможно? — Донал не дочака отговор, а продължи: — Ние трябва да го направим. Задачата ни е само да управляваме корабите и да пускаме по две торпеда. Това е доста по-лесно, отколкото да участвате в сражения. Освен това не изисква особени усилия от страна на екипажа.

— Труй Дорсай — промълви Ал Мен.

Донал го погледна с признателност за поддръжката.

— Други въпроси? — рязко попита той.

Капитаните мълчаха.

— Добре. В такъв случай веднага започнете подготовката. Свободни сте, господа.

Изчака да излязат останалите капитани и се обърна към Ванърман:

— Нахранете екипажа и му дайте хубава почивка. Починете и вие. И изпратете, ако обичате, два обяда в моята каюта.

Донал се обърна и напусна командната каюта. Зад него като сянка се движеше Лий. Миньорът не пророни дума, докато не останаха сами в каютата на Донал. Тогава каза:

— Защо му позволихте да ви обиди?

— Да ме обиди? Кой? И как?

— Онзи, дето ви нарече с някаква непозната дума.

Донал се замисли за миг.

— А-а, Ал Мен. Само че той не ме обиди. Напротив. Даде ми да разбера, че е с мен. Той каза „Труй Дорсай“. Това значи „Да живее Дорсай“.

КОМАНДИР НА ПАТРУЛЕН ОТРЯД — II

Нептун никога няма да забрави това.

Над планетата, която бе втора в техническо отношение (някои дори считаха, че е първа), над планетата с огромни материални богатства, над планетата с гигантски запас от знания, над планетата, напълно доверяваща се на своята космическа корабна защита — над тази планета се появи сянката на завоевателите. Жителите ѝ се надяваха на защитата на деветдесет кораба, разположени на стационарни орбити, и както винаги бяха убедени в своята безопасност. Но ето че в небето над тях се появиха вражески кораби и ги бомбардираха с... какво?

Не, Нептун никога няма да може да забрави това.

А хората в петте кораба започнаха да броят завръщанията. Първото им появяване над планетата приличаше на ученическо упражнение. Деветдесетте кораба от защитната мрежа си бяха по местата, както и цял рояк по-малки кораби. Част от тях, тъй като приблизително половината се намираха от другата страна на планетата, се отразиха в приборите на фрийландските кораби. И това бе всичко. Второто появяване също мина без произшествия и стълкновения. Но когато корабът на Донал започна да се готви за третото завръщане, Нептун вече приличаше на жужащ кошер.

Потта се лееше по лицето на Донал, когато отново се появиха близо до Нептун. Но не се дължеше само на нервно напрежение. Петте времеви скока се бяха отразили на физическото състояние на целия екипаж. В момента на появяването се почувства силен удар, стените на командната каюта затрепериха, но корабът продължи да функционира.

Пуснаха две торпеда и изчезнаха на безопасно разстояние чрез шести времеви скок.

— Повреди? — попита Донал и се удиви колко му е прегракнал гласа. Преглътна и повтори с по-обичаен глас: — Повреди?

— Няма повреди — обади се офицерът при контролния пулт. — Беше взрив близо до нас.

Донал погледна към екрана. Появи се вторият кораб, след него третият, четвъртият, петият.

— Отново! — рязко заповяда Донал.

Кратка почивка от две минути и отново болезненото състояние на времевия скок.

Внезапно на екрана на контролния пулт се появиха два нептуниански кораба — единият по-ниско от тях, другият почти на едно ниво спрямо планетата.

— Защитен ек... — Донал не успя да довърши. Компютрите вече бяха направили мигновен анализ на положението, оръдията задействаха и по-близкият вражески кораб цъфна като спукан балон и започна бавно да пада към повърхността.

— Времеви скок!

Каютата плуваше пред погледа на Донал, виждаше я като в мъгла. Започна да му се гади. Напрегна цялата си воля, докато се опитваше да надвие предателската слабост.

— Време е — обади се Ванърман със слаб глас.

Донал премигна и се постара да съсредоточи погледа си върху екрана. „Ти го предвиждаше, ти го предвиждаше“ — нашепваше си той като заклинание. Каютата почти престана да се върти, гаденето също премина. Острата миризма на пот го удари в носа. Сигурно цялата каюта е пропита с пот, помисли си той.

На екрана един по един започнаха да се появяват корабите. Пристигна и последният, петият.

— Ще повторим — дрезгаво заповяда Донал. — Този път ще се спуснем по-ниско.

Откъм контролния пулт се чу сподавен стон, подобен на ридание, но Донал дори не му обърна внимание.

Отново времеви скок.

Замъглена планета отдолу. Силен тласък. Още един.

Отново времеви скок.

Командната каюта е потопена в мъгла. Не, само очите са насълзени. Накарай се да гледаш. Не позволявай да те завладее слабостта.

— Повреди?

Няма отговор.

— Повреди?

— Малка пробойна при кърмата. Вече е херметизирана.

— Ще повторим.

— Капитане — гласът на Ванърман. — Не можем повече. Един от корабите...

Поглед към екрана. Престани да трепериш. Да, липсва един.

— Кой?

— Според мен — Мандез — отвърна Ванърман на пресекулки.

— Ще повторим.

— Капитане, не можете...

— Дайте ми връзка с всички останали. — Пауза. — Чувате ли ме? Връзка с всички.

— Имате връзка, капитане — това е нечий друг глас.

— Говори капитан Грим. — Съскане и свистене. Нима това е неговият глас? — Трябват ми доброволци. Ще се върнем още един път. Само доброволци. Който е съгласен, да се обади.

Дълга пауза.

— Труй Дорсай.

— Труй Ал Мен. Друг?

— Сър, другите два не отговарят — това е Ванърман.

Поглед в екрана. Съсредоточи се. Наистина, останалите два са извън строя.

— Значи оставаме два, Ванърман.

— На вашите заповеди, сър.

— Връщаме се.

Пауза. Времеви скок.

Планетата се клати като махало. Удар. Идва тъмнина. Махни я.

— Махаме се. — Пауза. — Ванърман?

Тих отговор:

— Да, сър.

Времеви скок.

Тъмнина...

— Стани!

Нечий подигравателен шепот в ушите на Донал. Лежеше със затворени очи и се учуди кой би могъл да е това. Чу тази заповед

отново, после още веднъж. Бавно започна да осъзнава, че това е негова заповед към самия него.

Едва отвори очите си. В командната каюта е настъпила мъртва тишина. При максимално увеличение на екрана се виждат три къси чертички. Това са корабите, разлетели се далеч един от друг. С вдървени пръсти Донал започна да откопчава коланите, които го държаха за креслото. Един по един подадоха, той изпълзя от креслото и се отпусна на колене.

Главата го болеше ужасно. С голям труд успя да се изправи на крака. Обърна се към петте кресла пред контролния пулт и се затътри нагам.

Четири от креслата бяха заети от Ванърман и тримата му офицери — всички в безсъзнание. Лицето на Ванърман беше бяло като мляко. Като че ли не дишаше.

В петото кресло, увиснал на коланите, седеше Лий. Очите му бяха широко отворени. Следеше приближаването на Донал. От ъгъла на устните му се процеждаше тънка струйка кръв. Личеше, че Лий се е държал като хванато в капан животно — опитал се е да разкъса коланите и да отиде при Донал. Когато дорсаецът се приближи до него, той се опита да заговори, но се чуха само някакви нечленоразделни звуци. Кръвта започна да тече по-силно от устните му.

Най-после успя да проговори:

— Пострадахте ли?

— Не — отвърна Донал. — Стойте спокойно. Какво е станало с устата ви?

— Езикът — изломоти Лий. — Аз съм добре.

Донал разкопча коланите и с ръце разтвори устата на Лий. Употреби доста сила, за да успее. Кръвта се оттече и Донал видя, че езикът на Лий е силно повреден горе-долу по средата.

— Не разговаряйте повече — заповяда Донал. — Не движете езика, докато не зарасне поне малко.

Лий кимна. Лицето му бе абсолютно безизразно. Започна да се измъква от креслото. Докато вършеше това, Донал успя да разкопчее коланите на третият офицер. Извлече го и го положи на пода на каютата. Не усети сърцето му да бие. Започна да му прави изкуствено дишане, но още при първите усилия му се зави свят и бе принуден да

се откаже. Бавно се изправи и започна да освобождава Ванърман. Обърна се към Лий и му каза:

— Освободете втория офицер, ако сте в състояние.

Лий се изправи и се зае с поставената му задача.

Двамата заедно положиха тримата фрийландци на пода и им свалиха шлемовете. Ванърман и вторият офицер започнаха да се съвземат, затова Донал реши отново да опита да помогне на третия офицер чрез изкуствено дишане. Но щом го докосна усети, че тялото вече е започнало да изстива.

Зае се с първия офицер, който беше все още в безсъзнание. След известно време човекът започна да диша по-дълбоко и по-спокойно, отвори очи. Но по погледа му личеше, че нищо не разбира — нито къде се намира, нито кой е до него.

Донал се обърна към Ванърман:

— Как че чувствате?

Фрийландският капитан се опита да се приповдигне на лакът. Донал му помогна. След това извика Лий и заедно сложиха Ванърман в креслото, а после му помогнаха да стане.

Веднага след като отвори очи, Ванърман погледна към командния пулт. Без да отрони дума, той се наведе и натисна един от бутоните.

— Всички секции — дрезгаво прошепна той в микрофона. — Докладвайте!

Никакъв отговор.

— Докладвайте! — повтори той.

Показалецът му натисна съседен бутон. По целия кораб се разнесе тревожен звън. Когато престана, от говорителя се чу слаб, отпаднал глас:

— Докладва четвърта оръдейна секция, сър...

Битката над Нептун завърши.

ГЕРОЙ

Сириус залязваше. Яркият малък диск на бялото джудже, което жителите на Фрийланд и Нова Земя наричат с най-различни имена, направи слънчево зайче на стената в спалнята на Донал. Той седна, почти заслепен от двойната светлина, и започна да отваря купищата писма и послания, които бе получил след завръщането си от нептунианската експедиция.

Толкова се задълбочи в това занимание, че не обръщаше внимание на нищо друго. По едно време Лий го докосна по загорялото рамо.

— Време е да се облечете за приема — каза ординарецът.

Държеше сив мундир, ушит във фрийландски стил, върху който нямаше нито един отличителен знак.

— Имам новини за вас. На първо място — тя е тук.

Донал се намръщи, докато обличаше мундира. Елвин бе решила, че трябва да се грижи за него след изписването му от болницата, където се лекуваше от последствията от нептунианската авантюра. Беше убедена, че той все още не може да преодолее последствията от свръхдозата времеви скокове, които бяха извършили. Мнението на лекарите, пък и неговото собствено, беше точно противоположно, но тя така енергично настояваше на своето, че той понякога изпитваше желание да извърши десетина времеви скока, за да я удовлетвори. Но престана да се мръщи, когато отговори:

— Мисля, че това скоро ще свърши. Нещо друго?

— Оня Уилям от Сета, който толкова ви интересува. И той ще присъства на приема.

Донал рязко обърна глава към Лий, но той просто продължи съобщението си. На лицето му нямаше и следа от онези леки чувства, които Донал се бе научил да различава през последните седмици.

— Кой ви е казал, че се интересувам от Уилям?

— Винаги се вслушвате в разговорите за него. Нямам ли право да споменавам за това?

— Няма значение. Искам и занапред да ми казвате за него всичко, което аз не зная. Не знаех, че сте толкова наблюдателен.

Лий вдигна рамене.

— Откъде идва? — попита Донал.

— От Венера. С него има един нептунианец, млад пияница на име Моунтър. Също и едно момиче — една от ония особнячки от Екзотика.

— Избраница от Кълтис?

— Да, нещо такава.

— Какво търсят тук?

— Уилям води преговори на най-високо равнище — как може да пропусне приема във ваша чест?

Донал пак се намръщи. Беше успял да забрави, че точно той е причината няколкостотин от най-известните граждани на планетата да се съберат тази вечер. Той съвсем не очакваше, че от него ще направят своеобразно шоу. Според тукашните обществени правила любопитството означава невежливост. От друга страна... Теоретически вие оказвате чест на някой, ако се възползвате от гостоприемството му. И тъй като Донал нямаше желание да се прави на гостоприемен, маршал Галт пое тази роля. Това бе един от редките случаи, когато се налагаше Донал да прави нещо против волята си.

Той се замисли пак за Уилям. Ако човек от неговия ранг се появи на Фрийланд, няма начин да не го поканиш и също така е невъзможно той да откаже. Така че всичко е нормално. Възможно е, помисли си Донал с необикновена за неговата възраст умора, възможно е да воювам с призраци. Но още по време на възникването на тази мисъл той знаеше, че не е вярна. Неговата странност му каза това. Тази странност беше много по-осезаема, дори повече от физическия стрес, получен от безкрайните времеви скокове по време на битката над Нептун. Това, което преди беше мъгливо и размито, сега започна да се материализира в сложна мозайка, в чийто център се намираше Уилям. Видът ѝ изобщо не му се нравеше.

— Ще ми казвате всичко, което чуете за Уилям.

— Добре — отвърна Лий. — А за нептунианецът?

— И за него. И за момичето от Екзотика.

Донал приключи с обличането, премина по коридора и влезе в кабинета на маршал Галт. Елвин също беше там. Имаше и гости —

Уилям и Анеа.

— Да не ви преча? — осведоми се младият дорсаец.

— Влизайте, Донал — покани го маршалът, като видя как се колебае на вратата. — Надявам се, спомнете си Уилям и Анеа?

— Не бих могъл да ги забравя — отвърна Донал.

Той се приближи и се здрависа с гостите. Ръкостискането на Уилям беше здраво, а усмивката му — топла. Анеа му подаде хладна ръка и му се усмихна неестествено. Донал забеляза, че Елвин внимателно го наблюдава. В нея се появи някакво слабо предчувствие.

— Бях сигурен, че ще се срещнем пак — отбеляза Уилям. — Трябва да ви се извиня, Донал, наистина трябва. Недооцених геният ви.

— Не съм гений.

— Гений сте — настоя Уилям. — Оставете скромността за простите хора. — Той се усмихна широко. — Сигурно разбирате, че набега върху Нептун ви направи звезда от първа величина на военния небосклон.

— Трябва да внимавам да не ми се замае главата от вашите хвалби, принце.

Донал се опита да вложи тайнственост в тези думи. Още първият отговор на Уилям го накара да се чувства по-свободно. За него не бяха опасни вълците в овчи кожи. Не те го караха да се чувства объркан и смутен. Тези, които бяха родени за лъжи и интриги, му бяха повече от ясни. Може би точно в това се крие причината, че общува по-лесно с мъже, отколкото с жени — мъжете не са склонни да се самозаблуждават.

Вниманието му бе привлечено от думите на Анеа:

— Вие сте скромен.

Но двете червени петна на бузите ѝ и презрителният поглед бяха в пълно противоречие с думите ѝ.

— Може и така да е — каза Донал с възможно най-лекомисления тон. — Не виждам нищо особено в това, което направих. Всеки би могъл да стори абсолютно същото. Освен това там имаше още няколкостотин човека.

— Да, но идеята беше ваша — намеси се Елвин.

Донал се усмихна.

— Да, и за тази идея сега се налага да плащам.

— Е, мисля, че е време да отидем при гостите, Донал — каза Галт като видя, че разговорът взема нежелана посока. — Идвате ли?

— Ще дойда след малко — спокойно отвърна Донал и се обърна към Лий: — Намерете ми нещо за пиене, за предпочитане дорсайско уиски.

Лий се обърна и излезе от стаята. След малко се върна с чаша, в която имаше най-малко сто грама уиски с цвят на бронз. Донал отпи и усети огънят в гърлото си.

— Разбрахте ли нещо за Уилям? — той подаде чашата на Лий.

Ординарецът завъртя глава в знак на отрицание.

— Не се учудвам — промърмори Донал. След това се намръщи и попита: — Видяхте ли Ар-Дел, онзи нептунианец, който е пристигнал заедно с Уилям?

Лий кимна.

— Знаете ли къде мога да го намеря?

Лий отново кимна. Тръгна пред Донал по терасата, спусна се на долния етаж и отвори вратата на библиотеката. Там, в една малка ниша за четене, Донал намери Ар-Дел в компанията на една бутилка и няколко книги.

— Благодаря, Лий — каза Донал.

Ординарецът излезе. Донал седна срещу Ар-Дел и неговата бутилка.

— Привет! — поздрави Донал.

— Привет и на вас! — отвърна Ар-Дел. По своите си стандарти беше само леко пийнал. — Надявах се, че ще имам възможност да поговорим.

— Защо не дойдохте при мен?

— Не трябва.

Ар-Дел си напълни чашата и се огледа за друга, но съзря само малка ваза, пълна с тукашната разновидност на лилията. Хвърли цветята на масата, напълни вазата и я протегна към Донал с вежлив жест.

— Благодаря, не искам — каза Донал.

— Няма значение, вземете я. Не обичам да се наливам, когато срещу мен събеседникът не пие. А пък алкохола спомага за по-доброто разбиране. — Той погледна към Донал и изпусна едно от своите полустенания-полуусмивки. — Пак запя старата песен.

— Кой, Уилям?

— Че кой друг? И какво възнамерява да прави с Блейн Планирацията? — Ар-Дел преглътна и поклати глава. — Този човек е учен. Струва колкото всички нас. Не мога да гледам как Уилям го върти на малкия си пръст... и въпреки това...

— За съжаление — прекъсна го Донал, — всички сме обвързани със своите договори. В тази област Уилям несъмнено е най-вещият.

— Да, ама понякога върши безсмислени неща — Ар-Дел заклати напитката в чашата. — Вземете за пример мен. Защо не иска да умра? Не иска и това е. — Той изхихика. — Преди известно време го изплаших.

— Вие? И как?

Ар-Дел чукна с палец чашата.

— С това. Страхува се, че ще се самоубия, по-точно — че алкохолът ще ме довърши. Явно не желае да стане така.

— А какво желае за в бъдеще? — попита Донал. — Какво изобщо желае?

— Кой знае? Бизнес. По-голям бизнес. И договори. Много договори. Споразумения с всички правителства. Пръст във всяка каца с мед. Такъв си е нашият Уилям.

— Да-а — замислено каза Донал, след което бутна стола назад и стана.

— Останете, нека поговорим още — помоли го Ар-Дел. — Никога не се задържате повече от няколко минути на едно място. Кълна се в Космоса — вие сте единственият човек сред звездите, с когото мога да разговарям.

— Много съжалявам, но сега имам друга работа. Може би някой ден ще ни остане време да седнем и спокойно да побъбрим.

— Съмнявам се. Силно се съмнявам в тази възможност — отвърна Ар-Дел.

Докато Донал излизаше, Ар-Дел бе втренчил в бутилката замислен поглед.

Донал тръгна да търси маршала, но неочаквано попадна на Анеа. Момичето бе застанало на малък балкон над залата и гледаше надолу с много странно изражение — смес между умора и страстно очакване на нещо.

Донал се приближи. При звука на стъпките му тя се обърна. Очите ѝ веднага промениха израза си.

— Пак вие — посрещна го тя с тон, който изобщо не можеше да го предразположи към разговор.

— Да, аз съм — рязко отговори Донал. — Надявах се да ви намеря по-късно, но сега ми се предоставя прекалено добра възможност за разговор, за да си позволя да я изпусна.

— Прекалено добра?...

— Имам предвид, че сте сама и можем да поговорим на спокойствие — добави той с нетърпение.

Тя поклати глава.

— Няма какво да обсъждаме.

— Не говорете глупости — ядоса се Донал. — Разбира се, че има какво, освен ако не сте прекратили борбата си с Уилям.

— Не! — думата сякаш сама излетя от устата ѝ. — Кой сте вие? Кой ви дава право да се бъркате в живота ми?

— И двете ми баби са родом от Мар. Сигурно затова се чувствам отговорен за вас.

— Не вярвам! — заяви тя. — Не може да сте свързан с Мар. Вие сте... — Избраницата явно търсеше подходяща дума.

— Слушам — уморено се усмихна Донал. — Какъв съм аз?

— Вие сте наемник! — триумфално заяви тя, най-после намерила думата, която според нейната интерпретация би трябвало да го засегне.

Донал наистина бе засегнат и раздразнен, но не от тази дума. Постара се да удържи своя гняв. Момичето притежаваше способността да пробива защитата му и да стига до най-личните чувства, което никога не би могъл да направи човек от типа на Уилям.

— Не става въпрос за това — спокойно каза Донал. — Става дума за Уилям. При последната ни среща ви посъветвах да не се месите в интригите му. Послушахте ли ме?

— Не съм длъжна да отговарям на този въпрос и няма да го направя.

— Ясно, значи не сте престанали — уверено заяви Донал. — Радвам се да го чуя. Ще ви оставя... засега — и той се обърна да си ходи.

— Един момент — каза момичето. — Не го правя заради вас.

Донал отново се обърна към нея.

— Кое не правите заради мен?

Изненада се, когато тя сведе очи.

— Така се случи, че вашите и моите мисли съвпадат.

— Аз просто мисля трезво — възрази той.

— Той продължава със своите интриги... а аз съм вързана за него за следващите десет години.

— Оставете този проблем на мен.

Тя отвори уста.

— На вас? — учудването ѝ беше толкова голямо, че тази реплика издаде нейната слабост и умора.

— Ще се погрижа за това.

— Вие ли ще се погрижите? — възкликна тя. Този път репликата бе произнесена по друг начин. — Ще се противопоставите на човек като Уилям? — Тя внезапно млъкна. Обърна се и гневно продължи: — Не знам защо ви слушам така, сякаш говорите искрено. Знам що за човек сте...

— Нищо не знаете — Донал пак се ядоса. — Направил съм нещо оттогава насам.

— О, да — саркастично отвърна Анеа. — Убихте един човек и бомбардирахте една планета.

— Довиждане — уморено каза Донал и се отдалечи.

Премина през доста помещения преди да открие маршала в неговия кабинет, но този път сам.

— Може ли да вляза, сър? — попита Донал, застанал на прага.

— Какво има, момчето ми? — попита Галт. — Нещо случило ли се е?

Той надигна масивната си глава и се вгледа в Донал.

— Доста произшествия — обяви Донал, придърпа едно кресло и седна срещу маршала. — Искам да ви попитам нещо. Вчера вечерта Уилям дойде при вас с предложение за сделка, така ли?

— Хубаво ме питате, но не знам дали ще мога да ви отговоря — отвърна Галт, докато отпускате ръцете си на облегалките на креслото.

— Можете и да не отговаряте, разбира се. Но съм длъжен да ви кажа, че по мое мнение е неразумно да сключвате сделки със Сета сега, особено пък с принц Уилям.

— Защо мислите така? — иронично попита маршалът.

Донал се колебаеше, но реши все пак да продължи:

— Сър, искам да ви напомня, че бях прав на Хармония. Също така се оказах прав и за атаката на Нептун. Може би ще бъда прав и сега.

Маршалът бе принуден да преглътне тази забележка. Донал му напомни, че на два пъти е бил прав, а той два пъти е сбъркал — първо в оценката на Хюго Килиън като отговорен офицер, и второ при оценката на причините за десанта на нептунианско-касидианския флот на Ориента. Маршалът беше в достатъчна степен дорсаец, за да е горд и самоуверен, но беше и по дорсайски справедлив.

— Добре. Уилям дойде с предложение. Искане да наеме част от нашите наземни войски. Не за себе си или за определена кампания, а за препродаване на трети наемател. Те ще останат наши войски. Бях против, защото това би повишило цените на договорите, а от друга страна ако се наложи да наемаме нови войници, бихме понесли загуби. Не мога да разбера какво се крие зад този ход и каква е изгодата му. Според мен иска да получи добре обучена войска, която не може да наеме другаде. Уилям умее да получава това, което иска, а слабата гравитация на Сета не би навредила на войниците — Галт извади от чекмеджето лулата си и започна да я пълни. — Какви са вашите възражения?

— Сигурен ли сте, че тези войници няма да бъдат продадени на някой, който ще ги използва против Фрийланд?

Дебелите пръсти на маршала спряха да се движат.

— Може да поискаме гаранции.

— Можете, но доколко тези гаранции ще бъдат надеждни? Човекът, който ще ви даде тези гаранции — принц Уилям — няма да прати войските против Фрийланд. Ако изведнъж откриете, че планетата е нападната от собствените ѝ войски, вие ще имате гаранции и няма да можете да изискате тяхното изпълнение.

Галт се намръщи.

— Все още не виждам каква е неговата изгода?

— Може да възникне ситуация, при която за него ще бъде по-важно да сблъска две фрийландски войски, отколкото да изпълни гаранциите.

— Как така?

Донал се зачуди дали да сподели съмненията си. Реши, че няма достатъчно добра аргументация за пред маршала, а освен това споделянето им само ще наруши обосновката му. Затова отговори:

— Не зная. Но въпреки това считам, че би било неразумно да не се отчете и тази възможност.

Галт въздъхна, пръстите му отново се заеха да тъпчат лулата.

— Не можете да го накарате да се откаже от замисъла си. Не можете да убедите Щаба и правителството да му откажат.

— Не съм и мислил, че ще му откажете направо. Но бихте могли да разколебаете правителството и Щаба. Кажете им, че според вас момента не е подходящ за отслабване на армията на Фрийланд. Вашата репутация на военен би била достатъчна, за да ги убеди.

Галт налапа лулата и се зае да я разпалва.

— Да, мисля, че ще последвам съвета ви. Знаете ли, Донал, бих желал да останете завинаги мой адютант, за да мога по всяко време да се допитвам до вас.

— Много съжалявам, сър, но бих искал да се преместя на друго място... ако ме освободите, разбира се.

Галт сбърчи гъстите си вежди, които образуваха права линия. Извади лулата от устата си и попита кратко:

— Честолюбие?

— Отчасти, да. От друга страна ще мога по-добре да противодействам на Уилям като свободен и независим човек.

Галт го изгледа продължително и съсредоточено.

— За Бога, каква е тази кръвна вражда с Уилям?

— Страхувам се от него — призна Донал.

— Оставете го на мира и той също ще ви остави. Уилям е твърде едра плячка за вас.

Галт млъкна, бутна лулата в устата си и изпусна голям облак ароматен дим.

Донал произнесе печално:

— Боя се, че сред звездите са се появили хора, които никого няма да оставят на мира. — Той се изправи: — Ще анулирате ли договора ми, сър?

— Не задържам хора против волята им — заяви маршалът. — Освен, разбира се, при крайна необходимост. Къде възнамерявате да отидете?

— Имам няколко предложения и смятам да приема едно от тях — това на Обединеният Съвет на Църквите на Хармония и Асоциация. Техният вожд Елдър Брайт ми предложи поста главнокомандващ.

— Елдър Брайт? Та той разгони като пилци всички командири, които се показаха макар и малко независими.

— Да, зная. Това дори ме устройва в известен смисъл. Ще укрепя репутацията ми.

Галт бавно каза:

— Над всяка ваша стъпка ли трябва да се замисля човек?

— Прав сте — тъжно отговори Донал. — Сигурно съм се родил с особено устройство на мозъка.

ГЛАВНОКОМАНДВАЩ — I

Адютантът силно тропаше с токове по черния под на обширния кабинет на главнокомандващия Силите за отбрана на Хармония, докато се приближаваше към бюрото на Донал.

— Специално, срочно и лично, сър — той остави лентата на махагоновия плот на бюрото до комуникатора.

— Благодаря — каза Донал и го освободи с жест. Счупи печата на лентата и я постави в комуникатора. Изчака адютантът да излезе и тогава натисна бутона.

От комуникатора се чу гласът на баща му.

„Донал, сине мой. Бяхме много радостни да получим вест от теб и да разберем за успехите ти. През последните пет поколения никой от нашето семейство не е постигал такъв успех за толкова кратко време. Ние всички се гордеем с теб и чакаме нови вести.

Обаче сега ти говоря по един много печален повод. Преди един месец в Блаувеин, столицата на Света Мария, загина чичо ти Кейси.

Уби го член на една от местните терористични организации, която е в опозиция. Чичо ти Ян беше офицер в същото подразделение. Той успя да открие щаба на терористите и собственооръчно уби трима от тях. Но това не ни върна Кейси. Той беше наш общ любимец и много тежко понасяме неговата гибел.

Честно казано, състоянието на Ян ни тревожи повече. Той докара тялото на Кейси у дома — не пожела да го погребем на Света Мария. Вече няколко седмици е тук. Знаеш, че винаги е бил по-мрачният от близнаците. Като че ли Кейси бе взел цялото веселие и жизнерадост, която се полага на двамата. Според майка ти сега, когато загуби своя добър ангел, Ян е преминал на страната на злото, което винаги е имало влияние над него.

Мисля, че ти е известно, че аз винаги съм се противопоставял членове на едно семейство да служат заедно — независимо дали в гарнизон или по време на кампания. Според мен роднинските чувства не трябва да пречат на изпълнението на дълга. Но майка ти счита, че не бива да оставяме Ян в състоянието, в което е. Той е много отчаян, затова трябва да се върне към активна дейност. Помоли ме да ти предам молбата ѝ — да намериш място за Ян в твоя щаб, където ще можеш да го наблюдаваш. Зная, че и за двамата ви ще бъде трудно — ще се наложи да ти се подчинява. Но според майка ти така ще бъде по-добре.

Ян няма желание да се върне на служба, но ако аз, като глава на семейството, поговоря с него, сигурно ще склони.

Брат ти Мор служи успешно на Венера, скоро е станал комендант. Майка ти те моли да му се обадиш, защото той самият едва ли ще го направи — срамува се, че като по-голям брат не е постигнал и толкова, колкото ти за по-кратко време.

Изпращаме ти цялата си любов.

Ичан.“

Донал въздъхна. Струваше му се, че всички се стремят към него. Отначало Лий. После Ал Мен, който успя да го склони да го вземе със себе си, когато напускаше Фрийланд. А сега Ян. Какво пък, в края на краищата Ян е добър офицер, макар че явно е потресен от смъртта на брат си. Лесно ще му намери място.

Донал натисна другия бутон и обърна глава към малкия микрофон.

„Ичан Кан Грим, Гримхаус, Южен район, кантон Фоуроли, Дорсай — произнесе той. — Бях радостен да получа посланието ти. Знаеш, че винаги съм обичал Кейси и сигурно ти е ясно какво чувствам в момента. Ян може да дойде. Ще бъда доволен, ако е в щаба ми. Честно казано, дори имам нужда от него. Повечето офицери, които

заварих, са толкова наплашени от този Елдър Брайт, че предпочитат да не вършат нищо. Знам, че няма защо да се безпокоя за Ян поне по този повод. Ако се съгласи да вземе под свой контрол програмата за обучение на войските, ще бъде спокоен. След време ще мога да го назнача или в щаба, или в Патрула. Кажете на мама, че ще се обадя на Мор, но посланието ще бъде много кратко, защото съм страшно зает. Тук има доста добри офицери, но са толкова наплашени, че не смеят да мръднат без моя изрична заповед. Поздрави на всички в къщи.

Донал.“

Главата на обединеното правителство на планетите от Сдружението — Хармония и Асоциация — си имаше своя свита от офицери в Правителственият Център на петдесет метра от военния щаб. Това не бе случайно. Елдър Брайт бе войнствен човек и искаше истинните Църкви Господни да имат силна армия. Той пишеше нещо на бюрото, но стана да посрещне Донал при влизането му.

Докато се движеше срещу него, Донал за кой ли път го огледа. Елдър Брайт беше строен, широкоплещест и с бицепси на професионален борец. Носеше само черни дрехи. Имаше погледа на Торквемада — светило на Инквизицията в средновековна Испания.

— Господ да ви даде благословията си — каза Брайт. — Кой е подписал заповедта за закупуване на допълнителни решетки за времеви скок, предназначени за корабите от по-нисък клас?

— Аз — отвърна Донал.

— Харчите пари за нищо. Нашето правителство разполага само с църковния десятък, по-точно с една десета част от десятъците, събирани от всички църкви на бедните ни планети. Как мислите, дали можем да си позволим да харчим тези пари за прищевки и фантазии?

— Сър, войната няма нищо общо с прищевки и фантазии.

— Тогава за какъв дявол са ни тези резервни решетки? — повиши глас Брайт. — Нима решетките ръждясват в космоса? Или ги чупи вятър?

— Искам да променя външният вид на корабите — да ги направя цилиндрични вместо сферични. Ще взема кораби от трите класа.

Когато сме в космоса, всички трябва да изглеждат като кораби от първи клас.

— Защо?

— Нападението ни над Зомбри не може да остане в тайна дълго време — започна да обяснява Донал. — Мар и Кълтис са разтревожени и следят за всеки обект, който е уязвим от военна гледна точка. Ако разрешите, сър... — той мина покрай Брайт, отиде до бюрото и натисна няколко бутона. На една от стените на кабинета се появи схема на системата Процион. Звездата се намираще в лявата ѝ част. Донал започна да посочва и назовава планети по ред — отдясно наляво: — Коби, Кълтис, Мар, Света Мария. В близко бъдеще, може би в продължение на десет поколения, едва ли ще намерим подобна група от близко разположени и годни за колонизация планети. Близо до тези планети е и ексцентричната орбита на избягалия спътник Зомбри, която минава между Мар и Света Мария.

— Опитвате са да ме учите, така ли? — рязко попита Брайт.

— Да — спокойно отвърна Донал. — Моят опит ме е научил, че хората много често не забелязват неща, които някога са знаели и считат, че ги знаят и сега. Зомбри е необитаема и прекалено малка, за да се опита някой да я колонизира. Но тя съществува. Тя е като троянския кон. Само ахейците липсват, за да се наруши мирът в системата Процион...

— Това вече го обсъждахме — отново го прекъсна Брайт.

— Ще продължим да го обсъждаме — вежливо отвърна Донал, — особено ако вие настоявате да се обосновавам за всяка заповед, която съм подписал. Както казах, Зомбри е като троянски кон. За съжаление не можем да пратим хората си там тайно. Затова пък можем да използваме сила и да кацнем, преди на Екзотика да са се разтревожили. Нашият набег трябва да бъде колкото може по-бърз и по-внушителен. Най-удачният начин за постигането на тази цел е да демонстрираме смазващо превъзходство в сила и техника. Техният главнокомандващ би трябвало да е умен човек и да реши, че е глупаво да ни пречи. А най-добрият начин да им покажем силата си е като им представим два пъти повече кораби от първи клас, отколкото имаме в действителност. Затова подписах заповедта за резервните решетки.

Донал млъкна, отиде при бюрото и натисна бутона за изчистване на изображението на стената.

— Добре — каза Брайт. Тонът му си остана същият, високомерието му изчезна. — Разрешавам да се изпълни заповедта.

— Може би ще разрешите да се изпълни и друга моя заповед — да се премахне Охраната над съвестта от корабите и подразделенията под мое командване?

— Ерес... — започна Брайт.

— Това не се отнася до мен — каза Донал. — Работата ми се състои в това хората да са готови за действие. Командвам около шестдесет национални войски. Моралното им състояние е влошено, защото за една седмица се състоят средно по три процеса за ерес.

— Това са църковни дела. Имате ли други въпроси?

— Да. Бях поръчал минно оборудване, което все още не е доставено.

— Това е вече много. На Зомбри няма да се копае нищо, освен един команден пункт.

Донал няколко секунди гледаше облеченият в черно човек. Неговото бяло лице и бели китки бяха единствените голи места и му се струаха неестествени, сякаш бяха маска и ръкавици, под които се крие черно и чуждо същество.

— Нужно е разбирателство между нас — каза Донал. — Аз не водя войниците на заклание, независимо дали са наемници или ваши национални войски. Какво целите с тази офанзива в системата Процион?

— Те ни заплашват — отговори Брайт. — Имам предвид Екзотика — Мар и Кълтис. Те са по-лоши от еретици. Те са легиони на Сатаната, Божи отстъпници. — Очите му заблестяха като лед на слънце. — Трябва да издигнем кула, за да не могат да ни нападнат без предупреждение. Чак тогава ще живеем в безопасност.

— Добре, ще издигна тази ваша кула. А вие ще ми давате хора и въоръжение в нужните количества, и то без въпроси и отлагане. Между другото вашето забавено одобрение на заповедите ми означава, че ще потеглим по-слаби с около десет-петнадесет процента, отколкото очаквах.

— Какво? — Брайт мръдна черните си вежди. — Имате още два месеца до условният ден на нападението.

— Нека оставим условния ден на вражеското разузнаване. Ще нападнем след две седмици.

— Само след две седмици? — Брайт го изгледа удивен. — Няма да успеете да се подготвите за толкова кратко време.

— Искрено се надявам, че Колмейн и Генералния щаб на Мар и Кълтис споделят вашето мнение. Те имат най-добрите пехотинци и космически сили.

— Какво-о?! — лицето на Брайт почервения от гняв. — Имате смелостта да твърдите, че сме по-слаби?

— По-добре е да се гледат в лицето фактите, а не поражението — отвърна Донал. В гласа му личеше лека умора. — Да, Елдър, войските ни са доста по-слаби. Точно затова разчитам повече на изненадата, отколкото на подготовката на войниците.

— Войните на Църквата са най-храбрите бойци във Вселената! — уверено заяви Брайт. — Те са въоръжени с оръжието на Правдивия и никога няма да отстъпят.

— Това обяснява големите им загуби, постоянната нужда от новобранци и ниското ниво на подготовка — напомни Донал. — Готовността да се умре в боя е необходимо качество на войника. Но в същото време един полк наемници, лишени от местен патриотизъм, са много по-полезни за военни действия. Така че — ще срещам ли отсега нататък спънки?

Брайт се колебаеше. Полека фанатичното му изражение отстъпи на размисъла. Когато отново проговори, гласът му беше хладен и делови:

— Няма да ви преча за нищо, но Охраната над съвестта ще остане. Пък и тя обхваща само членовете на нашите църкви. Освен това — той се обърна и тръгна към бюрото си, — може би знаете, че има различия в догмите на разните църкви. Присъствието на Охраната прави нашите хора по-малко склонни към спорове, а това, както разбирам, способства за укрепване на дисциплината.

— Какво пък, така да е — каза Донал. Канеше се да излиза, но се обърна и напомни: — Елдър, по въпроса за истинското нападение след две седмици трябва да сме наясно — това е тайна и трябва да съм сигурен, че ще остане тайна, която знаят само двама. И то чак докато дойде условният ден.

Брайт вдигна глава.

— Кой е вторият? — рязко попита той.

— Вие, сър. Току-що взех решение за деня на нападението.

Близо минута се гледаха в очите.
— Господ да ви пази — хладно отрони Брайт.
Донал излезе.

ГЛАВНОКОМАНДВАЩ — II

Колмейн, когото Донал спомена пред Брайт, беше главнокомандващ на най-добрите пехотни и космически войски сред звездите. Екзотика — планетите Мар и Кълтис — не бе в състояние да се обезпечи със своя армия, но правителството ѝ бе достатъчно мъдро и наемаше най-добрите военни специалисти. Колмейн беше един от най-великите пълководци на своето време, редом с Галт на Фрийланд, Коумал на Дорсай, Исак на Венера и командващият войските, оборудвани с чудеса на военната техника — Дом Ив на Сета.

Колмейн си имаше свои проблеми (включително и млада съпруга, която не му обръща внимание) и недостатъци (беше страстен комарджия). Но разполагаше с мощен, комбинативен ум в главата си и с не по-лоша разузнавателна служба, чийто щаб се намираше в командния център на Мар.

Знаеше, че Сдружението — планетите Асоциация и Хармония — подготвя десант на Зомбри. Успя да се добере до информацията само три седмици след вземането на това решение. Шпионите му навреме съобщиха условният ден за нападение и сега бе зает с разработването на план за достойно посрещане на неканените гости.

Опорна точка в плана беше създаването на укрепени пунктове на повърхността на Зомбри. Пришълците ще разберат твърде късно, че са скочили в гнездо на оси. В това време корабите на Екзотика ще патрулират в непосредствена близост до планетата. Щом Зомбри се превърне в бойно поле, корабите ще нападнат флота на неприятеля в гръб. Завоевателите ще се окажат под кръстосан огън — десантът няма да може да се окопае, а корабите им ще се лишат от поддръжка отдолу, докато в същото време корабите на Екзотика ще имат подкрепата на предварително замаскираните тежки наземни оръдия.

Разработката на плана беше към своя край.

В командния център Колмейн уточняваше подробностите с офицерите от щаба, когато в залата без да поиска разрешение се втурна адютантът. По лицето му личеше, че е объркан.

— Какво има? — Колмейн вдигна поглед от картата.

Смуглото му лице оставаше красиво и сега, когато гонеше шестдесетте, като по този начин компенсираше донякъде недостатъчното внимание от страна на съпругата с компанията на други жени.

— Сър, атакуваха Зомбри...

— Какво?! — Колмейн скочи на крака, щабните офицери последваха примера му.

— Близко двеста кораба, сър. Току-що получихме съобщението. — Гласът му трепереше. Съвсем скоро бе навършил двадесет години. — Хората там се отбраняват с наличните сили...

— Отбраняват се? — Колмейн застрашително тръгна към адютанта, сякаш момчето бе виновно за станалото. — Изстреляли ли са десантни групи?

— Приземили са се, сър.

— Колко кораба?

— Не зная, сър.

— Овча глава! Колко кораба са изстреляли десантни групи?

— Нито един, сър. Всички са кацнали.

— Кацнали?!

В огромната зала настъпи мъртва тишина.

— Искате да кажете, че на Зомбри са кацнали двеста кораба от първи клас?

— Да, сър — гласът на момчето се превърна едва ли не в писък. — Изтласкали са войските ни и сега се окопават...

Не успя да завърши изречението. Колмейн изгледа свирепо военните си съветници и командирите на Патрули.

— Хиляди дяволи! — изрева той. — Разузнаването!

— Сър! — отзова се офицер с гигантски ръст, родом от Фрийланд.

— Вашето мнение?

— Сър — засуети се офицерът. — Просто не знам как е станало... Последните съобщения, получени преди три дни от Хармония...

— По дяволите всички съобщения! След пет часа всички кораби и екипажи да са готови за излитане. След десет часа всички патрулни кораби, където и да се намират, трябва да се присъединят към основните сили на път към Зомбри. Действайте!

Генералният щаб на Екзотика започна да действа.

Тази заповед не можеше да се изпълни за толкова кратко време. Това, че все пак бе изпълнена и десет часа по-късно флот от четиристотин кораба от различен клас се движеха към Зомбри с пълен набор въоръжение и окомплектовани екипажи, беше само по себе си чудо във военното дело.

Колмейн и офицерите от щаба гледаха на екрана планетата, която бавно плуваше под тях. Преди три часа все още получаваха сигнали от съпротивляващи се групи. А сега тишината красноречиво говореше, че бойните действия са приключили. Наблюдателите откриха на повърхността около сто и петдесет окопани кораба.

— Кацаме — обяви Колмейн. — Слизаме долу и ги изхвърляме от планетата. — Огледа помощниците си и попита: — Има ли възражения?

— Сър — обади се командирът на Синия Патрул. — Не е ли по-добре да изчакаме в орбита?

— И през ум да не ви минава — иронично отвърна Колмейн. — Не биха се окопали в нашата система, ако нямат достатъчно запаси. С чакане нищо няма да постигнем. Господа, трябва да действаме, преди да са се закрепил окончателно. Искам всички кораби долу, дори и тези без екипаж. Ще ги използваме като наземни огневи точки.

Офицерите отдадоха чест и се заеха да изпълняват заповедта.

Флотът на Екзотика засипа Зомбри като скакалци овощна градина. Колмейн се разхождаше в командната каюта на флагманския кораб и се усмихваше. Според постъпващите съобщения опорните пунктове на противника един по един се унищожават, току-що окопалите се кораби се предават, а корабите на Екзотика започват да се окопават. Опорните пунктове падаха като къщички от карти. Първоначалната оценка на Колмейн за командира им беше много висока, когато разбра за внезапното нападение, но сега започна да спада. Едно е да играеш смело, съвсем друго е да играеш глупаво. Това, което войниците на Сдружението показаха като морално състояние и военна подготовка, навеждаше на мисълта, че едва и би могло да разчитат на успех... Този Грим е трябвало да обърне по-голямо внимание на подготовката на хората, а не да разработва драматични десанти. Но пък какво ли може да се очаква от толкова млад командир, получил за първи път такъв пост?

Вече се наслаждаваше на победата, когато внезапно го прекъснаха. От комуникатора за дълбокия космос се раздаде жужене, а двамата офицери пред пулта почти едновременно докладваха:

— Сър, обажда се някакъв непознат.

— Сър, кораби над нас.

Колмейн следеше на екрана действията на повърхността. Превключи картината — камерата вече гледаше към звездите, а на екрана се появи кораб от първи клас с герба на Сдружението. Зад него се виждаха и други.

— Кой се обажда? — Колмейн се обърна към офицера, който съобщи за връзката.

— Сър — плахо каза офицерът, — той казва, че е главнокомандващ на Въоръжените сили на Сдружението.

— Какво-о? — Колмейн рязко се обърна към другия екран на стената. Появи се изображението на млад дорсаец със странни, неопределени на цвят очи.

— Грим! — извика той. — Каква е тази имитация на флот, с която искате да ме изплашите?

— Вгледайте се по-внимателно, командоре. Имитацията е окопана на повърхността на Зомбри. Там са корабите от нисшите класове. Как иначе ще се справите с тях толкова лесно? Тук, горе, имам сто осемдесет и три кораба от първи клас.

Колмейн отново превключи екрана и се обърна към офицерите при контролния пулт.

— Докладвайте.

Но офицерите бяха заети. Започнаха да идват потвърждения. Превзетите кораби са от нисшите класове с допълнителни решетки за времеви скок, оборудвани с малокалибрени оръдия. Колмейн се обърна към стената. Донал го очакваше, без да промени позата си.

— След десет минути сме горе и тогава ще се срещнем — процеди Колмейн.

— Предполагам, че здравият разум ще надделее, командоре — каза Донал. — Вашите кораби не са се окопали. Няма кой да ги прикрие при излитането. Можем да ви унищожим докато излитате, можем да ви разнесем на части, докато сте още долу. Не можете да се укрепите както трябва, защото нямате необходимото оборудване.

Много добре знам, че сте излетели спешно. — Той замълча. — Предлагам ви да дойдете и да обсъдите условията на капитулацията.

Колмейн гледаше мълчаливо екрана. Но просто нямаше избор. Не би бил командир от такъв ранг, ако не можеше да разбере това. Кимна неохотно.

— След малко ще дойда.

Изключи екрана. Раменете му бяха отпуснати. Тръгна към малкият куриерски кораб, прикрепен към флагманския за негови лични нужди.

Когато стъпи на борда на флагмана на Сдружението и се срещна с Грим, първите му думи бяха:

— Кълна се в Бога, вие ме унищожихте. Бих бил щастлив, ако след днешния ден ми дадат да командвам отряд от пет кораба.

Не беше далече от истината.

Два дни по-късно Донал се върна на Хармония. Дори и най-недоверчивите фанатици го посрещнаха триумфално, докато минаваше по улиците на път за Правителственият Център. Но когато влезе при Елдър Брайт на доклад, го очакваше съвсем друг прием.

Главата на Обединеният Съвет на Църквите на Хармония и Асоциация гледаше втренчено към Донал, който все още бе облечен с гащеризон над мундира. Колата, с която пътува из града, беше открита, за да не пречи нищо на тълпата да изразява възторга си, а на Хармония беше студено. Затова още на космодрума Донал набързо облече гащеризон.

— Добър вечер, господа.

Донал поздрави Брайт и другите двама членове на Съвета, седнали до него. Двамата не отговориха. Брайт кимна и тримата въоръжени войници от личната му охрана излязоха, затваряйки вратата зад себе си.

— Значи се върнахте.

Донал се усмихна.

— Нима очаквахте, че ще отида на друго място?

— Не е време за шеги — огромният юмрук на Брайт се стовари върху бюрото. — Как ще ми обясните възмутителното си поведение?

— Нещо ви хлопа, Елдър — гласът на Донал беше рязък. И тримата не го очакваха. — Какво имате предвид?

Брайт стана. Широкоплещест и мощен, с фигура на професионален боксьор, той повече от всякога приличаше на Торквемада.

— Връщате се тук — бавно и отчетливо каза Брайт, — и си давате такъв вид, сякаш не знаете, че ни предадохте.

— Предал съм ви? — Донал го гледаше изумен. Опитваше се да осмисли това зловещо обвинение. — И как съм го направил?

— Изпратихме ви с определена задача...

— ...И аз я изпълних — сухо го прекъсна Донал. — Издигнах ви кула срещу безбожниците. Искяхте на Зомбри съоръжение за постоянно наблюдение на Екзотика — имате го. Надявам се помните, че преди няколко дни изрично ви попитах какво искате. Вие точно и ясно ми изложихте своите желания. И аз ги изпълних.

— Вие сте отроче на Сатаната — изкрещя Брайт, внезапно изгубил самоконтрол. — Това ли е според вас всичко, което искаме? Мислите ли, че слугите Господни биха се поколебали пред прага на безбожниците? Бяха в ръцете ви, а вие се договорихте само за една невъоръжена наблюдателна кула върху ялова планета. Държахте ги за гърлото и никого не убихте. Беше ваш дълг да ги изтриете от лицето на Галактиката до последния кораб, до последния човек!

Замълча. Донал чу как зъбите му скръцнаха в настъпилата тишина. След известно време Брайт презрително попита:

— Колко ви платиха?

Донал спокойно се изправи и отвърна с леден тон:

— Ще считаме, че не съм чул последните три думи. Що се отнася до наблюдателната кула — това беше всичко, което искате от мен преди да излетя. Защо не съм ги изтребил? Безсмисленото убийство излиза извън рамките на професията ми. Не бих рискувал хората си заради фанатичните ви изблици. Трябваше да се отнесете по-честно с мен, Елдър, и да ми кажете точно какво искате — да бъде унищожена мощта на Екзотика, нали?

— Да.

— Никога ли не ви е минавало през ума, че съм твърде добър командир, за да се заема с тази задача? — Погледна и към другите членове на Съвета и продължи: — Мисля, че попаднахте на собствената си мина. — Замълча, после леко се усмихна и се обърна към Брайт. — От тактическа гледна точка за Сдружението е крайно

неизгодно да се намали мощта на Мар и Кълтис. Ако разрешите, ще ви дам малък урок за това как...

— Постарайте се да измислите по-правдоподобно извинение — прекъсна го Брайт. — В противен случай ще ви бъде предоставено обвинение в предателство към интересите на вашия наемател.

— Не може да бъде — гръмко се разсмя Донал.

Брайт се обърна и пресече стаята. Почука по вратата, която веднага се отвори и влязоха тримата въоръжени войници. Елдър посочи Донал и каза:

— Арестувайте този изменник!

Войниците тръгнаха, но още преди да са извадили оръжието си, пътят им бе пресечен от три сини лъча. И тримата паднаха.

Брайт гледаше телата на своите гвардейци като човек, ударен с тежък предмет по главата. Вдигна поглед и видя как Донал прибира оръжието си в кобура.

— Мислехте ме за толкова глупав, че да дойда тук невъоръжен, а? Мислехте, че ще ви позволя да ме арестувате? — Дорсаецът поклати глава. — Просто ви спасявам от самите вас. — Загледа се в обърканите им физиономии. Посочи отвореният прозорец в другия край на стаята. Вечерният бриз донасяше звуците от празничните тържества. — Четиридесет процента от най-добрите ви войници са наемници. Те уважават командира, който печели битките, без да рискува живота им. Според вас какво ще бъде реакцията им, ако ме обвините в измяна и ме арестувате? — Той замълча, докато схванат какво се опитва да им кажи. — Помислете по този въпрос, господа.

Оправи униформата си и погледна мъртвите гвардейци. След това се обърна към членовете на Съвета.

— Това е достатъчен повод за разтрогване на договора. Потърсете си нов главнокомандващ.

Завъртя се и тръгна към вратата. Брайт извика след него:

— Отивайте при тях! При безбожниците от Мар и Кълтис!

Донал помисли за миг, после се обърна и се поклони.

— Благодаря ви, господа. Запомнете, че вие ме насочихте.

ЧАСТ ТРЕТА

ПОЛОВИН ДОРСАЕЦ

Тук трябваше да се състои срещата със Сейън. Докато се изкачваше по широките стъпала на зданието, където живееше най-известният човек на Екзотика, Донал все повече се учудваше на архитектурата на сградата.

По-нататък по коридора срещна висока, сивоока жена и ѝ обясни защо е дошъл.

— Завийте надясно — жената показа с жест. — Ще го намерите там.

Доста странно беше това място.

Мина по осветен от слънцето коридор и попадна в градина с множество фонтани, където плуваха разноцветни рибки. Най-после стигна до огрян от яркото слънце малък двор, покрит наполовина. В отдалечения ъгъл, под сянката, беше седнал висок човек с неопределена възраст, облечен в свободно падащ син костюм. Седеше върху неголямо парче земя, заградено от две страни с ниска каменна ограда.

Донал слезе по трите каменни стъпала, пресече дворчето, изкачи нови три стъпала, спря до високия мъж и се представи:

— Сър, аз съм Донал Грим.

Човекът с жест му предложи да седне.

— Ако ви е по-удобно, седнете на стената — усмихна се той. — Да седиш с превити крака не означава, че си съгласен с възгледите на събеседника.

— Така е, сър — отвърна Донал и подви крака под себе си.

— Добре — каза мъжът и се потопи в размисъл.

Донал се отпусна в очакване. Усещането за мирен покой навлизаше и в него. Струваше му се, че мястото е създадено за размисъл и медитация. Правилно, помисли той, точно за тази цел е направено. Удобно седнал, дорсаецът разреши на мозъка си свободно да мисли. Не се учуди, когато мислите му се насочиха към мъжът срещу него.

Сейън Свързващият! За този човек бяха учили още в колежа. Той бе най-известният човек от Екзотика — така се наричаха двете планети, населени със странни хора. Някои дори поддържаха мнението, че жителите на Мар и Кълтис са еволюирали до такава степен, че са престанали да бъдат хора. Това твърдение беше отчасти шеговито, отчасти основано на голи подозрения. В действителност си бяха хора.

Но измениха организма си. Изследванията им бяха насочени преди всичко в две направления — психологията и нейните клонове и онази област от биологията, която се нарича генно инженерство и планово възпроизводство на потомството. Жителите на Екзотика не признаваха никаква религия. Те почитаха само един бог — науката. Имаха си принцип — никога да не се намесват. Като метод на въздействие признаваха единствено убеждението. Считаха, че не бива да употребяват сила срещу другите, но не позволяваха някой да приложи сила срещу тях. Използваха наемници и посредници и по този начин много умело защитаваха интересите си както в икономическата, така и във военната област.

Донал отново се замисли за Сейън Свързващия и мястото му в културата на Екзотика. Той беше своеобразна награда за сънародниците си, избрали този път на развитие, непосредствена част от емоционалния им живот, вплътена в отделна личност. Също както и Анея Марлевана, която, въпреки своята женственост и нормално държание, беше за екзотийците нещо повече — избраница, най-доброто произведение на изкуството, което почитаха. Главното бяха способностите, изработени в нея.

Сейън Свързващият бе аналогичен случай — но пак в смисъла, който можеха да разберат само жителите на Мар и Кълтис. Той беше връзка между два свята, връзка от плът и кръв. Той притежаваше способността за всеобщо разбиране и помирение между различните общности...

Донал внезапно осъзна, че Сейън му говори от известно време. Думите се лееха спокойно като широка река и минаваха през мозъка му, без да оставят следа. Но това, което чу и осъзна, окончателно му върна способността да възприема.

— Не — отвърна Донал. — Според мен това е стандартна процедура, през която минава всеки командир, преди да го наемете.

— Да караме всеки един командир да минава през тези тестове?
— засмя се Сейън. — Не, разбира се. Ако го правим, никога не бихме открили подходящ човек.

— На мен тестовете ми харесват — заяви Донал.

— Зная. Тестът е форма на конкуренция, а вие по натура сте боец. Но когато ни трябва командир, ние оценяваме само войнските му качества.

— Защо направихте изключение с мен? — Донал изпитателно се вгледа в събеседника си.

Сейън отвърна на погледа. Светлокафявите му очи сякаш се усмихваха.

— Събудихте интереса ни. Заради произхода си. Вие сте дорсаец само наполовина. Вашите марски гени ни заинтересуваха. Имате удивителни способности.

— За какво?

— За най-различни неща. По тестовете може да се разбере, но само частично.

— Мога ли да попитам какви са главните ми способности? — полюбопитства Донал.

— Не. За съжаление не мога да отговоря на въпроса ви. Пък и отговорът би ви прозвучал безсмислено, защото не сте усвоили необходимите термини. Точно по този въпрос исках да поговорим. Интересува ме вашият миروглед.

— Моят мироглед? — Донал леко се засмя. — Аз съм дорсаец.

— Всяко живо същество, в това число и дорсайците, има свой мироглед — и тревичката, и птицата, и детето. Индивидуалният мироглед е абсолютно необходим — това е крайъгълен камък, опора, необходима за нашето съществуване. При това вие сте само наполовина дорсаец. Какво ще каже другата ви част?

Донал леко се намръщи.

— Не съм убеден, че другата ми част има какво да каже. Аз съм войник, наемник. Имам професия. Бих искал да върша работата си по възможно най-добрия начин.

— Но освен това... — настоя Сейън.

— Какво пък... — Донал се замисли. — Освен това... да, бих искал всичко да е наред.

— Казахте, че искате всичко да е наред. Обаче не казахте, че това просто ви харесва. — Сейън го погледна с очакване. — Не забелязвате ли разликата?

— Какво? А-а — Донал се усмихна. — Мисля, че това го каза втората ми половина. Ако искате да съм по-точен, бих се изразил по следния начин: искам да направя така, че всичко да е наред.

— Да-а — проточи Сейън. Донал не може да разбере одобрява ли думите му или не е съгласен с тях. — Вие сте изпълнител.

— Някой трябва да е — каза Донал. — Цивилизованите планети... — добави той и внезапно спря.

— Продължете.

— Искан да кажа: вгледайте се в цивилизацията. Помислете колко малко време е минало от полета на първия космически кораб. Четиристотин години? Или петстотин? Горедолу толкова. Погледнете колко сме се разселили!

— И какво от това?

— Лично на мен ми харесва. Това е ефективно, но и опасно. Какъв е смисълът от техническия напредък, след като все още живеем разбити на малки групи и всеки се осланя само на себе си и на своя интелект. Това не е прогрес.

— Вие искате да има прогрес, така ли?

Донал го погледна учудено и попита:

— Нима вие не искате?

— О, да. Определен тип прогрес. Мой тип. Вашият какъв е?

— Искате да разберете? — отвърна Донал с усмивка. — Вие сте съвършено прав. Аз имам мироглед. Наистина ли държите да знаете?

— Да.

— О'кей. — Донал се загледа в малката, огряна от слънцето градина. — Всеки човек е оръдие в собствените си ръце. Това се отнася и за човечеството като цяло — то също е оръдие в собствените си ръце. Най-голямото удоволствие за нас не е наградата за извършена работа, а самата работа. Основната ни задача е да усъвършенстваме този инструмент — самите себе си, — за да можем да изпълняваме задълженията си още по-добре. — Той се обърна към Сейън. — Какво мислите за това?

— Интересно. Аз, разбира се, поддържам друга гледна точка. За мен индивидът не е изпълнителен механизъм, а възприемащ. Мисля,

че главната задача на хората не е да работят, а да бъдат, да съществуват. Най-важното е да разберем себе си.

— Нирвана като противоположност на Валхала — тъжно се усмихна Донал. — Благодаря, аз предпочитам Валхала.

— Сигурен ли сте? Абсолютно ли сте убеден, че не ви е нужна Нирвана?

— Да.

— Жалко — печално продума Сейън. — А ние се надявахме...

— На какво?

— Чуйте ме. Вие имате способности — Сейън го посочи с пръст и продължи: — Дори бих казал велики способности. Те могат да се развият само в едно направление — това, което сам изберете. Имате свобода на избора. Мястото ви е тук.

— С вас?

— На другите планети нямат представа докъде сме стигнали през последните сто години. Но колкото и да сме напреднали, ние сме в самото начало. Предстои ни много работа по развитието на цивилизацията и човешките способности.

— Искате да кажете, че имам тези способности?

— Да. Донякъде поради това, че бабите ви са родени на Мар, донякъде заради щастливо разположение на гените — това засега нямаме възможност да уточним. Разбира се, би се наложило да ви обучаваме отново... Тази част от вас, която господства в момента, трябва да се съгласува с другата част, която ние считаме за по-важна.

Донал поклати глава.

— Това би се компенсирало — печално продължи Сейън. — За вас ще станат възможни неща, за които дори не подозирате. Знаете ли, че вие сте от този тип хора, които могат да ходят по въздуха, ако вярват в това?

Донал се разсмя.

— Говоря сериозно. Опитайте някой път. Просто проверете.

— Не мога да повярвам в нещо, в което не вярвам инстинктивно. Аз съм войник.

— Да, но сте необикновен войник — изпълнен със състрадание, причудливи фантазии и *deja vu*^[1]. Вие сте самотен човек, който се старее да прилича на всички. Но за вас човечеството е конгломерат от

странни, чужди създания, чиито егоистични характери не можете да възприемете, макар че отлично ги разбирате.

Той погледна към Донал, чието лице внезапно се бе вкаменило.

— Вашите тестове са много ефективни.

— Да — съгласи се Сейън. — Няма нужда де ме гледате така. Не можем да ги използваме като оръжие, за да ви принудим да останете при нас. Това би разрушило способностите ви. Можем само да ви направим предложение. Като се опирам на опита ни мога да ви уверя, че ако се решите да останете, ще бъдете щастлив.

— А ако не приема?

Сейън дълбоко въздъхна.

— Вие сте силен човек. Силата означава отговорност, а за нея трябва да се плаща с щастие.

— Мога да ви уверя, че цял живот работя, за да съм щастлив — Донал стана. — Благодаря ви за предложението. Оценявам високото мнение за мен, което се съдържа в него.

— Ако кажеш на пеперудата, че е пеперуда и не трябва да пълзи, това все още не означава, че имаш високо мнение за нея.

— Довиждане — Донал вежливо наклони глава.

Обърна се и направи няколко крачки към каменните стъпала с намерението да слезе по тях и да прекоси дворчето.

— Донал! — гласът на Сейън го спря. Завъртя се и видя, че Свързващият го гледа с много странен поглед. — АЗ вярвам, че можете да ходите по въздуха.

Донал се взря в човека срещу него, но физиономията на Сейън не се промени. Обърна се и направи крачка към първото стъпало. За негово най-голямо учудване кракът му намери опора на една педя от земята. Без да разбира какво става, той направи и втора крачка в нищото. Продължи напред и така, без да стъпи на твърда почва, прекоси цялото дворче и стигна до отсрещните стъпала.

След като намери по-надеждна опора, той се обърна. Сейън продължаваше да го гледа, но бе невъзможно да се разгадае изражението на лицето му. Донал напусна сградата.

Върна се в квартирата си в Портсмут. В този град на Мар се намираще Генералния щаб на Екзотика. Докато се прибираще, тропическата нощ бързо се спусна. Звездите не се виждаха, защото

стените и покривите на зданията леко светеха. Дори в спалнята му се процеждаше мека светлина.

Стоеше наред стаята и се канеше да хапне — днес пак не му остана време да яде. Погледна намръщен нагоре, към сводестия таван, който достигаше височина повече от три метра и половина. Огледа работната си маса. Погледът му се спря на касетата с магнитна лента за писма. Хвана я с едната ръка, погледна отново към тавана и направи крачка нагоре.

Кракът му намери опора във въздуха. Бавно, крачка по крачка, ходейки по нищото, приближаваше свода. Отвори касетата, извади лентата и я прикрепи за тавана. Няколко секунди повися във въздуха и гледаше увисналата лента.

— Глупости — изведнъж каза той и моментално почувства, че пада. Инстинктивно стегна тренираното си тяло, превъртя се и се приземи на крака и ръце. Веднага стана. Не беше наранен. Погледна нагоре. Лентата все още висеше от тавана.

— Не, не, това е нелепо — съобщи Донал на празната стая. — Аз съм дорсаец.

[1] déjà vu — сънища наяве (фр.) ↑

ПРОТЕКТОР — I

Ян Грим, командващ полевите войски, се яви в щаба на Протектора на Процион. Стискаше в огромния си юмрук секретна лента. В трите външни стаи не го спря никой. Пред кабинета на Протектора личната му секретарка, облечена в златисто-зелен мундир, се опита да му попречи. Каза, че началникът ѝ е заповядал да не го безпокоят. Ян я изгледа, протегна ръка и отвори вратата.

В кабинета завари Донал да стои пред прозрачна стена, осветена от лъчите на Процион с разнообразни оттенъци на жълтото.

Дълбоко замислен, Протекторът гледаше Портсмут. През последните дни все по-често можеше да бъде намерен в тази поза. При звука от стъпките на Ян се обърна.

— Какво има?

— Завладяха Нова Земя — отвърна Ян и подаде лентата. — Лично, секретно донесение от маршал Галт.

Донал взе лентата с автоматичен жест. Все още се намираше под властта на втората, дълбоко скрита част на характера си. Изминалите шест години бяха променили и външността, и маниерите му. Шест години командване, шест години оценки на положения, шест години взимане на решения... За това време успя да спои в едно цяло външната сурова обвивка и вътрешния си свят — този тъмен, бездънен океан на неизвестното, стаено в самия него. Научи се да се примирява с втората си същност, да я крие от другите, но и да я използва като оръжие, когато се налага. Известието, което донесе Ян, отначало предизвика само полъх на повърхността на океана. Постепенно вълнението се усили и това го подтикна към действие.

Протекторът на Процион вече бе отговорен за отбраната не само на Екзотика, но и на двете по-малки планети от системата — Света Мария и Коби. Заради тях бе длъжен да действа. Нещо повече — беше длъжен да действа заради себе си. Не смяташе да бяга от това, което му предстоеше. Напротив — той приветстваше работата.

— Ясно — промърмори Донал и каза на чичо си: — На Галт му трябва помощ. Ще успеете ли да подготвите войска и да я изпратите?

Ян кимна и излезе, все така студен и мрачен.

Донал остана сам, но не бързаше да чуе лентата. Не можеше да се сети за какво мислеше, когато влезе Ян. Сега мисълта му потече в друга посока. В последно време чичо му се чувстваше добре, даже по-добре, отколкото би могло да се очаква, но все още живееше сам. Не контактуваше с другите равни по звание командири. Отказваше да посети Дорсай дори и за малко, за да види семейството. Отдаде се напълно на задълженията си по обучението на пехотата и ги изпълняваше прекрасно. Освен това бе поел по свой собствен, особен път.

Донал въздъхна. Хората, които сега работеха при него, бяха все добри специалисти. Но никой не дойде заради високият пост или славата. Ян пристигна, защото го изпрати семейството. На Лий му липсваше идол и затова не се отделяше от Донал, когато не е Протектор на Процион. Лудров беше началник на Щаба, но не пристигна по своя воля, а по настояване на съпругата си — Елвин Рай, племенницата на маршал Галт, която дори и омъжена не бе престанала да се интересува от Донал. Колмейн също беше тук — офицер в Щаба, където изпълняваше задълженията си прекрасно. Дори и Хендрик Галт — свързваше ги не просто службата, а нещо много повече — маршалът виждаше в лицето на Донал мечтания син.

От всички, които Донал би желал да има на своя страна, липсваше само брат му Мор, чиято гордост го караше да се държи колкото е възможно по-далеч от преуспелия по-малък брат. В крайна сметка Мор отиде на Венера. На тази технологична планета процъфтяваше свободният пазар и договорът му бе закупен от Сета. Сега той беше враг на Донал, служеше на въоръжени сили, с които сблъсъкът е неизбежен.

Донал прекъсна мислите си. Депресията, в която преди се потапяше често, сега го навестяваше много по-рядко. Това бе резултат от дълга и упорита работа над себе си. Отвори лентата от Галт и я постави в комуникатора.

„Донал! Сигурно вече си получил съобщението за Нова Земя. Държавният преврат, който издигна на власт Кърли, беше осъществен с войски, предоставени от Сета.

Вечно ще ти бъда благодарен за съвета да не даваме войска на Уилям. Обаче положението е много тревожно. Подложени сме на атака отвътре — тук също има почитатели на свободната покупко-продажба на договори. Планетите една по една попадат в лапите на бизнесмените, най-лошият от които е Уилям. Моля те да ни изпратиш пехота, колкото повече — толкова по-добре.

На Венера се свиква Общопланетарна дискусия по повод признаването на правителството на Нова Земя. Имат достатъчно мозък в главите си и не са те поканили, затова непременно ела. Имам нужда от теб, така че идвай, дори и да няма други причини.

Хендрик Галт, Маршал на Фрийланд.“

Донал не започна да действа незабавно. Там, където Галт е бил поразен от внезапно откритие, той виждаше само потвърждение на отдавнашните си предчувствия.

Шейсетте населени пункта в осемте звездни системи — от Слънцето до Алтаир — зависеха от търговията с мозъци. Истината беше, че човечеството е направило твърде голяма крачка. Планетите не можеха да си позволят да развиват всички области на науката и техниката. Защо е нужно да се строят и поддържат хиляди средни медицински училища? Може да има пет на супер ниво и от тях да излизат медици с най-висока квалификация, които да бъдат изтъргувани с други специалисти, които също са най-добрите в своята област. Тази система имаше огромни преимущества. Прогресът беше по-бърз, когато всички специалисти от дадена област поддържат тесни контакти.

На пръв поглед системата изглеждаше много практична. Донал беше един от малцината, които ясно виждаха съдържащите се в нея недостатъци.

Спорният въпрос в търговията с договори беше следният: доколко изкусният специалист е индивидуален и доколко е собственост на наемателя? Ако е индивидуален, търговията между планетите би се превърнала в серия индивидуални сделки. При това положение е трудно да се следи за общите интереси. Ако е собственост

на наемателя, това развързва ръцете на спекулантите, които купуват и продават хора и за които специалистите са само жива стока, нещо като добитък, от който трябва да се измъкне максимална печалба.

Този въпрос още не бе решен. „Свободните“ общества, подобни на обществата на венерианската група — самата Венера, Нептун, Касида и фанатичните планети Хармония и Асоциация, а също и Коби, която се управлява от анонимна тайна престъпна организация — тези планети винаги са предпочитали да гледат на специалистите по-скоро като на собственост, отколкото като на индивиди. „Затворените“ общества — републиканските планети Земя, Марс, Екзотик-планетите Мар и Кълтис, Дорсай — бяха склонни да разглеждат специалистите като индивиди...

Имаше няколко планети, които заемаха междинна позиция, и такива със силна централна власт — Фрийланд, Нова Земя, търговската Сета, католическата Света Мария и пионерската слабонаселена Декийн, чието население се управляваше от картела „Корбъл“ и се занимаваше изключително с риболов.

Между „свободните“ общества отдавна съществуваше свободен пазар на договори. На тези планети вие можете да се окажете продаден на нов наемател, без изобщо да се допитат до вас. Предимството на подобен род търговия е очевидно — правителството контролира трафика на договорите и отстоява интересите си. Освен това правителствата лесно прекупуваха най-добрите специалисти на „затворените“ общества. Макар че имаше договорености между планетите, „свободните“ винаги успяваха да получат лъвския пай таланти.

Конфликтът по този въпрос назряваше вече петдесет години и трябваше да реши въпроса за жизнено необходимите на съвременната цивилизация специалисти. Битката започна още когато Донал се качи на лайнера и срещна Галт, Уилям и Анеа, и в нея имаше отредена първостепенна роля за младият дорсаец.

Приближи се до комуникатора, натисна бутона и каза в микрофона:

— Всички офицери от Щаба и командири на родове войски да се явят незабавно при мен. Съвещание на най-високо равнище.

Отпусна бутона и седна. Чакаше го много работа.

ПРОТЕКТОР — II

Пет дни по-късно Донал пристигна в Холистед, столицата на Венера, и веднага отиде да търси Галт в правителствения хотел.

— Имам много работа, иначе щях да дойда по-рано — каза Донал, след като стисна ръката на стария маршал и седна до него. — Изглеждате доста уморен.

Галт наистина изглеждаше зле — с опъната посивяла кожа на лицето и помътнели от недоспиване очи.

— Политика, политика... — отвърна той. — Не е за мен тази работа. Искаш ли да пийнем?

— Не, благодаря.

— А аз ще пийна. Ще си запаля лулата, нали нямаш нищо против?

— Никога не съм възразявал, а и вие никога до сега не сте ме питали.

— Да-а — Галт се усмихна и започна да кашля, докато тъпчеше лулата с треперещите си пръсти. — По дяволите! Честно казано, готов съм да си подам оставката и да се махна, но как до го направя точно сега? Бях те помолил за помощ. Колко пехотинци можеш да отделиш?

— Да речем — двадесет хиляди първокласни войници.

Галт стана.

— Не се безпокой — усмихна се Донал. — Ще пристигат на малки групи. Ще се създаде впечатление, че са поне пет пъти повече.

— Знаех, че ще измислиш нещо подобно — кимна Галт. — Ще ни трябва твоят мозък на конференцията. Официално сме се събрали, за да изработим общо становище относно новото правителство на Нова Земя. Предполагам, че знаеш за какво става въпрос всъщност?

— Да. Свободният пазар.

— Точно така. — Галт разпали лулата и дръпна с наслада. — Положението се промени. Сега Нова Земя спада към венерианската група, а ние официално сме противници на свободния пазар. Бихме могли просто да преброим силите, седейки в кабинетите си, но не е

там работата. Те имат Уилям и този белококс дявол Блейн. — Той се вгледа в Донал. — Познаваш ли Блейн?

— Никога не сме се срещали. За първи път идвам на Венера.

— Той е акула — с чувство каза маршалът. — Бих искал да видя как се карат с Уилям. Може пък да се унищожат един друг и да освободят Вселената от присъствието си. Може би... Сега да помислим за твоя статут на конференцията.

— Официално аз съм изпратен от Сейън Свързващия като наблюдател.

— Значи този проблем отпада. Бихме могли много лесно да те направим делегат. Честно казано, вече съм се погрижил за това. Чакахме само да дойдеш — Галт пусна голям облак дим и погледна през него към Донал. — Как мислиш? Какво ще стане на конференцията?

— Не съм абсолютно сигурен, но ми се струва, че някой е направил голяма грешка.

— Грешка?

— Нова Земя — обясни Донал. — Свалянето на правителството със сила беше погрешна стъпка. Мисля, че ще върнем на власт старото правителство.

Галт извади лулата от устата си и учудено се загледа в Донал.

— Да се върне правителството? Искаш да кажеш, че на власт ще дойде старото правителство? И кой от нас ще го върне?

— Уилям, струва ми се. Не е в стила му да действа със сила. Мога да се закълна, че ще върне старото правителство, но за тази услуга ще поиска добра цена.

— Не те разбирам — поклати глава маршалът.

— Сега Уилям е в един лагер с венерианската група — търпеливо продължи Донал. — Но не си мислете, че ще им помогне безплатно. Той преследва собствените си цели, които отдавна са набелязани. Обзалагам се, че на конференцията ще се говори за две неща. На първо място ще се обсъжда отварянето на пазара. На второ място — зад кулисите — ще се разиграват картите на Уилям.

Галт се замисли.

— Не знам — продума той накрая. — Не разполагам с твоите сведения за Уилям. Струва ми се, че си му подготвил нещичко.

Сигурен ли си, че ще останеш безучастен, когато става дума за принца?

— Не бих могъл да съм сигурен — сухо отвърна Донал. — Предположенията ми за Уилям се градят на... — той се поколеба за миг. — На негово място бих постъпил точно така. Ако по време на конференция той премине на наша страна, това би ни заставило да се съгласим с връщането на старото правителство на Нова Земя, нали?

— Да.

— В такъв случай Уилям ще постигне това, което иска. Ще премине в противоположния лагер с компромисно предложение и по този начин ще насочи ситуацията в нужната му посока.

— Това го схванах — бавно каза Галт. — А от тук нататък? какво цели?

— Ще съм сигурен — внимателно каза Донал и поклати глава. — Не знам.

С тези думи приключиха разговора и маршалът заведе Донал при останалите делегати на конференцията.

Събранието започна така, както обикновено става на подобни конференции — с коктейл в залите на двореца на Блейн Планирация. Донал с интерес отбеляза, че домакинят е пълен, хладнокръвен белокос човек, който на външен вид не се различаваше от характеристиката, която му даде Галт.

— Е, какво ти е мнението за него? — промърмори Галт, когато Блейн и съпругата му се отдалечиха от тях, за да обърнат внимание и на другите гости.

— Бриляnten човек. Според мен засега не бива да се страхуваме от него. — Донал забеляза, че Галт се усмихна. — В момента е прекалено зает, но скоро ще се включи в борбата.

— С Уилям ли? — шепнешком попита маршалът.

— Да.

По време на разговора се бяха приближили до Уилям, който беше обърнат с лице към тях и разговаряше с висока, стройна жена, застанала с гръб. Когато маршалът и Донал застанаха на две крачки от него, той погледна покрай жената.

— О, маршал Галт — усмихна се принцът. — И Протектор Грим. Жената се обърна и Донал се озова лице в лице с Анея.

Ако изминалите шест години бяха променили външността на дорсаеца, то на Анеа се бяха отразили още по-осезаемо. Беше навлязла в третото си десетилетие и последните следи на младежката незрялост бяха изчезнали. Сега блестеше с тази рядка красота, която никога не намалява през годините и ще я съпътства дори и в старостта. Беше се разхубавила от времето, когато Донал я видя за последен път, беше станала по-женствена. Зелените ѝ очи го гледаха с неопределено изражение от разстояние, по-малко от метър.

— Радвам се да ви видя отново — каза той и наклони глава.

— И аз — гласът ѝ също бе променен.

Донал отмести поглед.

— Принц Уилям...

Принцът поздрави маршала и младия дорсаец.

— За мен е чест да се срещнем отново, Протектор Грим — вежливо каза Уилям. — Предполагам, че маршал Галт ви е поканил на конференцията. Това е много добре за мен.

— Да, наистина е добре за вас — отвърна Донал.

— Обичам на масата за преговори да седят млади, честни хора. Не се обиждайте, Хендрик. Обикновено младите по-лесно възприемат новото.

— Не възнамерявам да ви противореча. Аз съм войник — отговори Галт.

— Точно това ви прави особено опасен. Обикновено политиците се чувстват по-добре в компанията на хора, от които знаят какво да очакват. Честният човек винаги е проклятие за спекулантите.

— Жалко — намеси се Анеа, — че са много малко, за да попречат на всички спекуланти.

Тя погледна към Донал. Уилям се усмихна:

— Една избраница от Кълтис едва ли може да се отнася по друг начин с обикновените смъртни.

— Можете да ме върнете на Екзотика когато пожелаете — заяви Анеа.

— Не, не — Уилям се засмя и поклати глава. — Човек като мен се чувства добре само в компанията на такива прекрасни хора като вас. Аз съм потопен в жестока действителност. Това е моят живот и не искам друг, но понякога, просто за успокоение на душата, бих желал да

отида за малко в манастир, където най-голямата опасност са бодлите на розите.

— Не бива да подценявате розите — обади се Донал. — Хората са водили войни само заради разликата в цвета им.

— Така е. Войната между Бялата и Червената роза, древна Англия. Но този конфликт, както и много други, е възникнал заради въпроса със собствеността. Войните никога не започват по абстрактни причини.

— Напротив — възрази Донал. — Войните започват точно по абстрактни причини. Подпалват ги хора на средна и дори на преклонна възраст, но воюва младежта. А тя има нужда от нещо повече, не само политически и практически мотиви, за да рискува Вселената да загине. Защото ако ви убият, с вас умира и Вселената.

— Доста необичайни разсъждения за един професионален войник — отбеляза Уилям. — Това ми напомня, че трябва да обсъдим нещо. Зная, че за вас най-важното в армията е подготовката по полевите войски и сте постигнали големи успехи в тази област. Това ме интересува. Каква е тайната ви, Протекторе? Ще разрешите ли да изпратя наблюдатели?

— Няма тайна. Успехът се дължи на един човек — полеви командир Ян Грим.

— А-а, чичо ви. Как мислите, дали не бих могъл да купя договора му?

— Боя се, че няма да може.

— Добре, пак ще поговорим за това. Чашата ми е съвсем празна. Кой иска да прави компания? По едно питие, а?

— Не, благодаря — каза Анеа.

— И аз не искам — добави Донал.

— Аз ще пийна — промърмори Галт.

— Тогава да вървим, Хендрик — Уилям се обърна към маршала и двамата се отдалечиха.

Анеа и Донал останаха сами.

— Е, още ли не сте променили мнението си за мен? — попита дорсаецът.

— Не.

— Изтънченият мозък на избраницата не може да го възприеме, а? — иронично каза той.

— Аз не съм свръхчовек — избухна тя, сякаш в нея се събуди младежкия ѝ дух. Но бързо се съвзе и продължи по-спокойно. — Не. Сигурно има милиони хора, които са по-лоши, но вие преследвате користни цели. Това не мога да го забравя.

— Уилям също преследва користни цели. Дори е купил вас, избраницата.

— Той поне не се представя за по-добър, отколкото е в действителност.

— Защо злото е по-изобретателно? — искрено се учуди Донал. — Грешите. Уилям си е създал пред вас име на демон, за да ви затвори очите и да не можете да разберете същността му. Едва ли някой се е добрал до дъното на душата му.

— Ами? — В гласа ѝ личеше презрение. — И какво има там, на дъното?

— Нещо повече от лично възвисяване. Той живее като монах, не търси лична изгода от безкрайните часове, прекарани в работа, и не се интересува какво ще си помислят другите за него.

— Както и вие...

— Аз ли? Интересува ме мнението на хората, които уважавам.

— Например?

— Например вашето мнение — убедено отвърна той. — Макар че не знам защо.

Анеа го погледна с широко отворени очи.

— Не говорете така, моля ви! — възкликна тя.

— Не знам защо изобщо разговарям с вас — неочаквано рязко заяви Донал и се отдалечи.

Мина покрай гостите и се прибра в стаята си. Прекара нощта в работа. Легна си чак когато започна да се развиделява, но пак не успя да заспи веднага. Реши, че това се дължи на махмурлука от изпитите коктейли.

Мозъкът му се опита да изследва и анализира това изменение, но той не позволи.

ПРОТЕКТОР — III

— Истинска патица — каза Уилям. — Опитайте от моето мозелско.

— Не, не. Благодаря — отвърна Донал.

Бе приел поканата да обядва с принца в апартамента му след сутрешното заседание. Рибата беше приготвена отлично, а виното — просто превъзходно. Внимаваше през цялото време, макар че досега не бяха засягали важни теми.

— Разочаровате ме. Не съм голям почитател на храната и питиетата, но обичам да гледам как другите им се наслаждават. Вероятно обучението ви на Дорсай е преминало в спартански дух?

— В някои отношения — да. Спартанско и малко... провинциално. Дори много пъти съм предизвиквал недоволството на Хендрик Галт с неумението си да поддържам светски разговори.

— Е, това сигурно се дължи на характера ви. Войникът обича действието, а политикът — мелодията на собствените си думи. Сигурно вече разбрахте, че проблемите, с които се занимава конференцията, няма да се решат в залата, а на разговори *tet a tet*^[1], подобни на нашия сега.

— Според мен тези „разговори *tet a tet*“ не биха дали тласък за постигане на общо споразумение — Донал отпи от виното.

— Така е — съгласи се Уилям. — Всъщност никой не иска да се намесва във вътрешните работи на планетите, а и никоя от тях не желае вмешателство отвън. Обаче ако се създаде свободен пазар, ще се получи точно това. — Той заклати глава, когато видя, че Донал се усмихва. — Не, не, говоря напълно сериозно. Повечето делегати биха искали изобщо да не е възниквал проблема със свободния пазар.

— Запазвам мнението си по този въпрос. Но така или иначе трябва да вземем някакво решение. „За“ или „против“ сегашното правителство на Нова Земя, „за“ или „против“ свободния пазар.

— Може би има и компромисен вариант.

— Компромис?

— Съществуват два начина за запазване на мира в обществото — отвътре и отвън. Може да пробваме вторият вариант.

— Какво имате предвид?

— Много просто. Ще разрешим който иска да има свободен пазар, но ще го поставим под наблюдението на върховна междупланетна власт, която ще снабдим с достатъчно огнева мощ, така че да е способна да респектира което и да е правителство. Начело на тази институция ще поставим човек, който има непоклатим авторитет, за да може всеки да се замисли дълбоко, преди да се скара с него. — Принцът погледна към Донал. — Би ли ви съблазнила подобна длъжност?

— Аз?! — Донал беше искрено учуден. Доста се поколеба, преди да продължи: — Този, който ще командва такива сили трябва да бъде... — Той замълча, без да намери подходяща дума.

— Е, да, разбира се, че трябва да бъде достоен — съгласи се Уилям.

Донал забеляза, че принцът го изучава внимателно.

— Защо предлагате поста на мен? — попита той. — Има много по-опитни командири, известни, респектиращи имена.

— Точно затова се спрях на вас — отвърна Уилям без колебание. — Звездата им залязва. А вашата тъкмо изгрява. Къде ще бъдат тези старци след двадесет години? От друга страна вие... — той махна с ръка.

— Командир от такъв ранг...

— Нека го наречем върховен главнокомандващ. Длъжността съществува, а вие сте точно за нея. Ще разработя проект за междупланетен данък. Също така трябва да се създаде особен орган от трима човека, който да ви контролира. Не можем да ви предоставим неограничена власт.

— В този случай — нерешително каза Донал — ще се лиша от поста си в системата Процион.

— Ще се наложи. Трябва да отпаднат всички подозрения, че поддържате някоя от страните в конфликта.

— Не знам... — Донал все още се колебаеше. — В създалата се ситуация мога да изгубя новия пост по всяко време.

— За това не бива да се безпокоите.

— Ако приема длъжността, без съмнение ще си създам много врагове. Представете си, че работата не потръгне. Тогава няма къде да отида. Никой не би ме наел.

— Честно да си кажа, разочарован съм от вас, Донал. Нима не можете да предвидите и най-близкото бъдеще? — В гласа на Уилям се прокраднаха нетърпеливи нотки. — Нима не виждате неизбежната тенденция към обединяването на всички планети под властта на единно правителство? Подобна междупланетна организация обезателно трябва да поддържа свои въоръжени сили.

— При всички случаи аз оставам наемник. Това не ме задоволява. Искам да владея нещо. Например планета. Защо не? В състояние съм да управлявам една планета и да я защитавам — Донал се обърна към принца. — Ще получа ли вашата подкрепа?

Уилям се изсмя. Очите му бяха сурови като два камъка.

— Откровен сте.

— Такъв съм си — похвали се Донал. — Искате да взема участие в играта ви. Искате върховно командване. Много добре. Дайте ми една от планетите, които контролирате.

— Ако реша да ви дам планета, коя да бъде?

Донал облиза пресъхналите си устни.

— Ами... Да речем, Нова Земя.

Това предизвика бурен смях у принца. Донал замръзна.

— Само така ще се споразумеем — каза дорсаецът. — Благодаря за обяда.

Той стана, обърна се и тръгна към изхода.

— Чакайте!

Гласът на Уилям го спря. Принцът също се бе изправил.

— Отново ви подцених. Моля да ме извините. — Той хвана Донал за ръката. — Истината е, че не ме харесвате. Разбира се, че ви предлагам да станете нещо повече от обикновен наемник. Но всичко е напред, в бъдещето. Мога само да ви обещаю това, което желаете.

— Не. Трябва ми нещо повече от голо обещание. Ще ми дадете договор, който ми предоставя властта над Нова Земя.

Уилям го изгледа и отново се разсмя.

— Донал, Донал... Извинете, но как да ви дам такъв договор? — Той разтвори ръце. — Когато Нова Земя стане моя, тогава ще подпишем договора. Сега...

— Засега само го напишете. Ще ми служи като гаранция.

Уилям престана да се смее. Очите му присвиха.

— Да поставя името си под такъв документ? За идиот ли ме считате?

Донал се смути. Усети враждебно презрение в гласа на събеседника си.

— Е, в такъв случай просто нахвърляйте текста на договора. Може и да не го подписвате. Но все пак ще имам нещо.

— Ще получите вещ, която може след време да ми докара неприятности. Надявам се да сте наясно, че никога няма да призная за днешния разговор — той просто не се е състоял.

— Въпреки всичко ще се чувствам по-уверен — покорно каза Донал.

Уилям повдигна рамене. Не направи опит да скрие презрението си. Пресече стаята и застана до бюрото.

— Щом настоявате... — Той натисна бутона на комуникатора и каза в микрофона: — Изпратете ми стенографистка!

Малко по-късно Донал излезе от стаята с неподписан договор в джоба. В коридора на хотела се натъкна на Анеа, която сякаш също излизаше.

— Откъде се появихте? — попита той.

Тя се обърна на другата страна.

— Не е ваша работа — заяви момичето.

Но изражението на лицето ѝ не беше способно да скрие нищо. Това засили подозренията на дорсаеца. Дясната ѝ ръка бе свита в юмрук. Хвана го и въпреки съпротивата лесно го отвори. В дланта ѝ лежеше малък апарат за подслушване.

— Оставате си все така глупава — каза Донал и отблъсна ръката. — Много ли успяхте да чуете?

— Достатъчно, за да затвърдя мнението си за вас.

— Запазете си мнението до следващото заседание на конференцията.

Той се обърна и тръгна по коридора. Анеа гледеше след него. Внезапно я обзе предателска слабост, която не можеше да обясни с нищо.

Цяла нощ си повтаряше, че няма никакво желание да присъства на следващото заседание на конференцията. Но сутринта намери Галт

и го помоли да я вземе със себе си в залата.

Маршалът ѝ обясни, че по искане на Уилям сутрешното заседание ще бъде закрито. Обеща ѝ веднага след приключване на работата да я информира за всичко. Наложил се да се примири.

Галт влезе в залата няколко минути след началото на дебатите. Уилям правеше предложение, което накара маршалът да наостри слух.

— ...ще се утвърждава чрез гласуване на нашата конференция — говореше принцът. — Разбира се — той се усмихна, — по-късно правителствата ще ратифицират това предложение и евентуалният договор. Върховният контролиращ орган, който ще регулира само търговията и продажбите на договори на свободния пазар, ще удовлетвори изискванията на всички присъстващи. Освен това няма причина да поддържаме сегашното правителство на Нова Земя. Ние искаме на власт да се върне старото, законно правителство. Сигурен съм, че ако всички поддържаме това мнение, новото правителство ще бъде принудено да отстъпи. — Той се обърна към присъстващите. — Готов съм да изслушам възраженията ви, господа.

— Споменахте за въоръжени сили — обади се с мекия си глас Блейн Планиращият, — които ще поддържат този междупланетен орган. Създаването на подобни войски ще наруши принципа за независимостта на отделните планети. Едва ли ще одобрим съществуването на войска, чийто командир може да заеме спрямо някои от нас враждебна позиция. Накратко...

— Няма да признаем командир, който не поддържа изцяло принципите ни — прекъсна го Ърджън от Света Мария.

Гъстите вежди на Галт се събраха, придавайки му навъсено изражение. Като че ли Блейн и Уилям най-после се сблъскаха. Той погледна към Донал в очакване дорсаецът да потвърди предположенията му, но вниманието му отново бе привлечено от гласа на принца:

— Разбирам ви. Въпреки всичко мисля, че мога да отговоря на възраженията. Висшите офицери не са много. Всеки от тях е свързан с определена група, а това ще доведе до недоволство от страна на останалите участници в конференцията. Имаме нужда от човек, който е професионален военен, професионален войник. Пример за такъв човек, разбира се, е нашият дорсаец — той хвърли бърз поглед на Галт, който вече се бе намръщил, за да прикрие изумлението си. —

Маршалът, благодарение на своя опит и авторитет, би бил наш общ кандидат, но... — Уилям поклати глава. — Сета разбира, че някои от вас ще са против тази кандидатура, защото той дълги години е свързан с Фрийланд. Затова ви предлагам един млад човек, който скоро се появи на политическата сцена и не е успял да се обвърже с някаква група. Имам предвид Протекторът на Процион Донал Грим.

Принцът посочи Донал и седна. Вълна от приглушени гласове заля залата. Донал вече бе на крака и чакаше да настъпи тишина.

— Няма да ви отнема повече от минута — каза той, когато говорът утихна. — Напълно съм съгласен с компромисното решение, предложено от принц Уилям. Защото съм убеден, че сред звездите трябва да има едно куче-пазач, което да пази цивилизацията ни от неприятности. — Той млькна за малко и огледа делегатите. — За мен ще бъде чест да приема предложението на принца, но съм принуден да откажа заради един документ, който ми попадна. Сигурен съм, че в тази зала има поне още пет-шест документа с аналогично съдържание. — Отново спря да говори, за да може казаното да стигне до съзнанието им. — Отказвам се от предложението и напускам конференцията в знак на протест срещу този документ. Мога да приема този пост само доброволно и с чисти ръце. Довиждане, господа!

Донал кимна и тръгна към изхода. При вратата спря и извади от джоба си недописания и лишен от конкретни имена договор, който вчера му даде Уилям.

— Между другото, ето за какво става дума. Може би това ще ви заинтересува?

Той излезе, но не отиде в стаята си, а се отправи към кабинета на Галт. Роботът при вратата го пусна и той влезе, очаквайки да намери стаята празна. Но вътре завари Анеа, седнала пред шахматната дъска. Донал спря и се поклони.

— Извинете, исках да изчакам Хендрик тук. Ще отида в друга стая.

— Не, не — тя стана. — Аз също го чакам. Приключи ли заседанието?

— Не.

Тя се намръщи, но преди да успее да каже нещо, отвън се чува забързани стъпки и в стаята влезе Галт. По лицето му личеше, че е много възбуден.

— какво стана? — попита момичето.

— А? Какво? — Вниманието му беше приковано в Донал. Чак сега забеляза Анеа. — Не ви ли разказа какво стана преди да излезе?

— Не — тя сърдито погледна младия дорсаец.

Галт набързо разказа всичко. На лицето ѝ се появи недоволно изражение. Обърна се към Донал, но преди да успее да попита, той се обади:

— А след като излязох?

— Да ги бяхте видели! — гласът му беше весел. — Хванаха се за гърлата. След това зрелище се чувствам доста по-млад. — Галт се засмя. — Кой ти предложи този договор? Уилям?

— Нищо не съм казал.

— Да. Няма значение. Можеш ли да предположиш какво стана после? Как приключи всичко?

— Избрали са ме за върховен главнокомандващ.

— Но... — Галт беше искрено учуден. — Откъде знаеш?

Донал тъжно се усмихна. Преди да успее да отговори, до ушите на мъжете достигна яростен вик. Беше Анеа, с бледо и напрегнато лице.

— Трябваше да се сетя — каза тя с тих и зъл глас. — Трябваше да съм сигурна.

— Да се сетите? Да сте сигурна? — Галт местеше погледа си от Анеа към Донал и обратно.

Анеа не сваляше очи от Донал.

— Ето какво сте имали предвид, когато ми казахте да изчакам днешното заседание. Надявахте се, че тази... тази машинация ще промени мнението ми за вас, така ли?

Лека сянка премина през непроницаемия поглед на Донал.

— Аз по-добре знам защо правя всичко това — спокойно каза той. — Ако считате, че необходимостта...

— Благодаря — прекъсна го тя. — И без това съм затънала до шия. — Обърна се към Галт и каза: — Ще ви се обадя по-късно, Хендрик.

След което напусна стаята.

[1] tet a tet — на четири очи (фр.) ↑

ВЪРХОВЕН ГЛАВНОКОМАНДВАЩ — I

След организирането на свободният пазар, контролиран от междупланетните въоръжени сили под командването на върховният главнокомандващ Донал Грим, цивилизованите планети се радваха на необичаен мир в продължение на две години, девет месеца и три дни по абсолютното летоброене. Рано сутринта на четвъртия ден Донал се събуди от нечие докосване по рамото.

— Какво има? — попита той, вече разсънен.

— Сър — беше гласът на Лий. — Пристигна куриер. Казва, че съобщението му не търпи отлагане.

Донал се облече и тръгна след Лий. Преминаха през цялото жилище, предоставено на главнокомандващия в Тоби Сити, на Касида, и излязоха в градината. Куриерът търпеливо чакаше.

— Нося ви съобщение, сър. Но не разбирам какво означава.

— Няма значение. Докладвайте!

— Трябва да ви предам следното: „Сивият плъх се измъкна от лабиринта и дръпна бялата ръчка“.

— Ясно. Благодаря ви.

— Довиждане — поклони се куриерът и излезе, съпроводен от Лий.

Когато ординарецът се завърна, видя, че Донал не е сам. В стаята се намираше и чичо му Ян Грим, напълно екипиран и въоръжен. Донал тъкмо слагаше на кръста си колана с оръжието.

— Вземете и вашия колан, Лий — каза Донал. — Има два часа до разсъмване, а тогава ще се наложи да постреляме. След това може да бъда обявен за престъпник, преследван навсякъде, освен на Дорсай. Вас ви чака същото. Ян, свързахте ли се с Лудров?

— Да — отвърна чичото. — Намира се в дълбокия космос с целия флот. Каза, че би могъл да задържи корабите там не повече от една седмица.

— О'кей. Да тръгваме!

Излязоха на улицата и се отправиха към въздушната платформа, която ги очакваше. И докато се придвижваха към космодрума, Донал

мислеше какви промени могат да настъпят за седем дни по абсолютното летоброене. Седем дни...

Корабът ги очакваше. Когато се приближиха, долният люк се отвори и излезе капитан, чието лице бе покрито с белези.

— Към Коби, капитане!

— Слушам, сър! — капитанът се наведе към малък, покрит с решетка отвор в стената. — Командна каюта, Коби!

Тръгнаха към залата за отдих. След малко от коридора влезе малка автоматична масичка с кафе.

— Ян, представям ви капитан Корун Ал Мен. Кор, това е чичо им Ян Грим.

— Дорсай! — каза Ян и стисна ръката на капитана.

— Дорсай! — отговори Ал Мен.

— Кога ще пристигнем на Коби? — попита Донал.

— Най-малко след осемнадесет часа — каза капитанът след кратък размисъл.

— О'кей. За операцията ще ми бъдат необходими десет човека и добър офицер.

— Аз — веднага се отзова Ал Мен.

— Капитане, мисля... Добре, вие и още десет човека. — Донал извади от джоба си някакъв чертеж. — Погледнете тук. Налага се да сте запознати отлично с разположението на обекта.

Чертежът представляваше план на подземно жилище на Коби. Цялото население на планетата живееше под повърхността. Планът показваше жилище от осемнадесет стаи, оградено от градина и двор. Придвижването по подземни пътища гарантираше изненадата при нападението.

След като приключи с разясненията, Донал връчи чертежа на Ал Мен, за да инструктира хората си. След това се обърна към Ян и Лий и им препоръча да поспят.

— Наближаваме планетата. Искате ли да чуете новините?

— Да — отвърна Донал.

„... току-що ни съобщиха, че боеве се водят на следните планети: Венера, Касида, Нова Земя, Фрийланд, Асоциация, Хармония и Света Мария. Принц Уилям е предложил да се използват войските му

като полицейски сили при потушаване на безредиците. Чухте новини. Очаквайте подробности след петнадесет минути.“

— Добре. Колко остава до кацането? — поинтересува се Донал.

— Около един час — отвърна Ал Мен. — Имате ли координатите на мястото, където трябва да се спуснем?

— Елате в командната каюта — кимна Донал.

Кацнаха на лишената от атмосфера планета точно пред шлюза на един от транспортните тунели.

— Отлично — Донал се обърна към малкия отряд и продължи: — Искан в операцията да участват само доброволци. Затова ви давам още една възможност да размислите и да се откажете, без да се притеснявате от последствията. — Никой не се обади. — О'кей. Ето какво ни предстои. Излизаме през товарния люк и се придвижваме до шлюза на тунела. Не трябва никой да ни забележи. Ясно? — Той ги огледа един по един и накрая каза: — Тръгваме!

След като преминаха шлюза, попаднаха в лабиринт от толкова тесни тунели, че се наложи да се движат в колона по един. По стените се виждаха ниши, натъпкани със сложна апаратура. Тук-там по тавана светеха лампи. Водени от тази оскъдна светлина, групата полека се придвижваше, докато най-сетне стигнаха до градината. Пред тях беше зданието, от него струеше мека светлина.

— Двама да останат на входа — прошепна Донал. — Останалите — след мен!

Ниско приведени, те претичаха през градината до стълбата, по която се качиха на обширна веранда.

— Трима остават тук — шепнешком каза Донал.

Отрядът тихо влезе в осветената стая. Минаха през няколко помещения, без да срещнат никого. Изведнъж, без никакви признаци, попаднаха на засада.

Членовете на екипажа искаха да се хвърлят на пода и да открият огън, но не успяха. Бяха изгорени. Обаче тримата дорсайци се спасиха въпреки съвършено неочакваната атака. Техните отработени рефлексии и специалните тренировки ги правеха съвършени, почти неуязвими войници. Реагираха моментално и преди да осмислят действията си вече бяха отскочили до стената, а от там — при вратата, която затвори. Стаята потъна в мрак. Започна ръкопашен бой.

Засадата бе устроена от осем човека, но никой от тях, дори и по двойки, не би се справил с едни дорсаец. Освен това дорсайците имаха едно важно предимство — те инстинктивно се разпознаваха в тъмното и се групираха без нужда от допълнителни разговори. Общото впечатление бе, че трима зрящи се бият с осем слепци.

Донал бързо се справи с противниците си и побърза да помогне на чичо си. Ян все още не можеше да надвие един от враговете. Донал се приближи и разбра защо — чичо му се биеше с дорсаец. Той го хвана за едната ръка, Ян направи ключ на другата и човекът се оказа безпомощен.

— Труй Дорсай! — възкликна Донал. — Предайте се!

— На кого?

— Ян и Донал Грим — обади се Ян.

— За мен е чест! Казвам се Хорд Ван Тарсел. Пуснете ме. Ръката ми е счупена.

Донал и Ян му помогнаха да се изправи. Приблужи се Ал Мен.

— Ван Тарсел — Ал Мен — запозна ги Донал.

— Търсим човека, който се крие тук. Къде да го намерим?

— Елате с мен — Ван Тарсел ги преведе през стаята и отвори една от вратите. Минаха през къс коридор и застанаха пред друга врата. — Заключена е. Тревогата е стигнала и до тук. По-нататък не мога да ви помогна.

— Ще я прогорим — каза Донал.

Той, Ян и Ал Мен откриха огън по ключалката, която се накали до бяло и започна да се топи. Ян удари с приклад вратата и тя се отвори.

В другия край стоеше човек с черна качулка, която закриваше лицето му.

— Идвате с нас — каза му Донал.

Човекът тръгна с отпуснати рамене. Върнаха се по същия път и след петнадесет минути вече бяха на кораба. Излетяха веднага.

В залата за отдых Донал беше застанал срещу мъжът с качулката, който се бе разположил в едно от креслата.

— Господа, погледнете насам. Пред вас е главният помощник на принц Уилям. Това е човекът, който предизвика бурята, която бушува в момента в цивилизования свят — Донал протегна ръка към черната качулка. Мъжът се опита да се отдръпне, но дорсаецът успя да хване

края на качулката и да я свали. От устата му се отрони неволно възклицание.

— Значи в крайна сметка му се продадохте?

Пред тях седеше Ар-Дел Моунтър.

ВЪРХОВЕН ГЛАВНОКОМАНДВАЩ — II

— Капитане, трябва по възможно най-бързия начин да се придвижим до флота на Лудров — каза Донал.

Срещата се състоя три дни преди да изтече едноседмичният срок, след който Лудров трябваше да възстанови връзката. Донал, съпроводен от Ян и Лий, стъпи на борда на флагманския кораб и пое командването.

— Какви са новините? — беше първият въпрос към Лудров, след като се срещнаха.

Лудров набързо му разказа, че чрез покупки на договори, отдаване под аренда, назначаване на временни командири и редица други административни манипулации Уилям контролира действащите армии на планетите, където са започнали размирици. Сега трябва само да изпрати малки групи офицери, снабдени с необходимите пълномощия, и планетите са негови.

— Съберете всички офицери. Съвещание на Щаба — заповяда Донал.

След като всички пристигнаха и заеха местата си около масата, главнокомандващия каза:

— Господа, сигурен съм, че сте наясно със създалата се обстановка. Искам да ви напомня, че когато встъпваш в ръкопашен бой, не бива да удряш противника там, където очаква. Можеш да разчиташ на успех само тогава, когато нанасяш ударите неочаквано и в незащитени места.

Той стана от стола, преди да продължи:

— През последните години Уилям отделяше голямо внимание на подготовката на пехотата. Аз правех същото, но с друга цел. Защо беше нужно всичко това, господа? Ние трябва да опровергаем древния афоризъм и да овладеем цивилизована планета, снабдена със съвършена защита и добре обучена войска. Ще проведем тази операция, като използваме нашите войници и кораби — те са изрядно подготвени за тази задача. Целта на атаката ни ще бъде сърцето на врага — Сета.

Тези думи предизвикаха приглушени коментари дори и сред старшите офицери, сблъсквали се с какво ли не във военната си кариера. Донал изобщо не им обърна внимание, а продължи с разясненията:

— Ще завладеем Сета в течение на една нощ. Когато населението се събуди, планетата ще бъде под наш контрол. Детайлите на операцията са в тази папка, господа. Готови ли сте да се заемем с обсъждането им?

Цял час уточняваха подробностите. Замисълът беше великолепен образец на военно планиране.

— След като се запознахте с плана, върнете се по корабите си и подгответе войниците.

За съвсем кратък срок на Сета се спуснаха няколко десантни групи, всяка с различно задание. Едни от тях превзеха военните съоръжения, други обезвредиха полицейските отряди, трети завладяха комуникационните възли. Всичко стана под прикритието на нощта.

Донал кацна с четвъртата вълна на атакуващите войски. Когато настъпи утрото и слънцето — огромен жълт диск — се показва над хоризонта, планетата бе напълно овладяна. Два часа по-късно ординарецьт доложи, че са открили Уилям в резиденцията му край Уайтгаун.

— Отивам там — Донал се огледа, но офицерите му бяха заети, а Ян беше тръгнал да изпълнява задачи с войниците си. Той се обърна към Лий. — Елате с мен.

Качиха се в четириместна платформа и тръгнаха. Кацнаха в градината на резиденцията. Донал поръча на Лий да го чака отвън, а самият той се упъти към сградата. Мина под красива арка и се озова в малка приемна зала, където завари Анеа. Лицето ѝ беше бледо, но спокойно.

— Къде е той? — попита Донал.

Тя се обърна и посочи вратата в другия край на залата.

— Затвори се там, когато започна десанта на вашите войски. Оттогава никой не го е виждал. А аз не успях да замина.

— Да-а — Донал огледа вратата. — Сигурно не му е било леко.

— Да не би да се безпокоите за него? — гласът ѝ звучеше рязко.

— Безпокоя се за всеки — тихо отвърна той.

Приблѳжи се до вратата и я докосна с ръка. Тя се отвори. Донал неочаквано усети, че изстива.

В дъното на стаята, зад покрито с документи бюро, седеше Уилям. Той се изправи, когато видя Донал.

— Най-после сте тук — спокойно каза принцът. — Беше добра операция. Мъдър ход, признавам. Не ви дооцених още при първата ни среща. Това също трябва да го призная. Победен съм.

Донал се приближи до бюрото и се вгледа в безизразното лице на Уилям.

— Сета е под мой контрол — каза той. — Вашите войски на другите планети бездействат. Договорите им и хартията, върху която са написани, не струват нищо. Не биха предприели каквито и да е действия без ваша заповед.

Уилям го погледна с толкова необичаен поглед, че Донал настръхна.

— Вие сте болен — каза дорсаецът.

— Да, не съм здрав — принцът уморено разтърка очи. — Прекалено много работих в последно време. Оказа се, че сметките на Моунтър са били верни. Ненавиждам ви — изведнъж повиши глас той. — Няма друг човек, който да ненавиждам толкова, колкото вас.

— Елате — Донал протегна ръка. — Ще ви заведа там, където ще ви помогнат.

— Не, не, почакайте — Уилям се дръпна. — Първо трябва да ви покажа нещо. Веднага след като ми докладваха за десанта, разбрах, че е настъпил краят. Оттогава чакам цели десет часа. Дълго очакване, нали? — Той рязко се приближи до вратата на съседната стена и натисна бутона. — Но през това време си имах занимание... Погледнете това!

Вратата се плъзна встрани. Донал погледна. В малка стаичка висеше човек, когото едва разпозна. Лицето му бе обезобразено.

Беше брат му Мор...

ПАЦИЕНТ

Проблясъците на яснота отново и отново започнаха да се връщат. Отново и отново го зовяха тъмните области, в които блуждаеше. Но до този момент той беше зает. Чак сега започна да се вслушва в гласовете. Успя да различи нежния глас на Анеа, спокойния глас на Сейън, бащински загрижения глас на Хендрик, а и още един, принадлежащ на някой непознат...

Макар и неохотно, успя да накара съзнанието да се заслуша. Това беше огромен океан, на който по-рано не обръщаше внимание.

— Донал — гласът, който го повика, принадлежеше на Сейън.

— Буден съм — отвърна Донал.

Отвори очи. Видя белите стени на болничната стая и леглото, на което лежеше. До него бяха седнали Анеа, Сейън и Галт. Малко встрани стоеше дребен човек с мустаци и бяла престилка — един от психиатрите на Екзотика.

— Трябва да почивате — обади се лекарят.

Донал го погледна. Медикът сведе очи.

— Благодаря ви, докторе, но вече се чувствам напълно здрав — каза дорсаецът с усмивка. След това се обърна към тримата до леглото. — Между другото, защо съм тук?

— Намерили са те в безсъзнание — заговори Галт. — До теб е бил Уилям. Лицето му е било изкривено от болка, а не са намерили рани. Дори по-късно, след основен преглед, не са открили увреждания на вътрешни органи. Според тукашните специалисти той е бил атакуван умствено — не хипнотизиран, а нещо много повече. Така и не разбраха какво се е случило там. Ти си бил напълно изтощен, дори много под възможния минимум. Но само психически. Лекарят е готов да се закълне, че не е виждал подобно нещо. Обаче не е виждал и такива възстановителни способности. Твърди, че изобщо не те е лекувал — не би могъл, даже и да иска. Сам си се измъкнал.

— Донал... — започна Сейън.

— Да, да, спомних си — внезапно го прекъсна дорсаецът.

Мор — неузнаваем... Ярост... Отмъщение... Заповед... Уилям — сгърчен... Тъмнина... Пустош...

— Сетих се — тихо повтори той.

— Донал — гласът на Сейън беше неузнаваем.

Пациентът го погледна. Свързващият не издържа и сведе очи. Единствено Анеа отвърна на погледа му с детска чистота.

— Не сега, Сейън. Не е дошло времето — каза Донал. — Къде е Уилям?

— Един етаж под нас — Сейън все пак се реши да попита: — Какво направихте с него?

— Заповядах му да страда, силно да страда. Но не бях прав. Сгреших. Заведете ме долу.

В стаята лежеше човек, когото бе трудно да познаеш. Лицето му бе изгубило човешкия си облик поради невероятната болка, която изпитваше. Кожата бе изпъната и посивяла, очите му се мятаха и не разпознаваха нищо.

— Уилям — Донал се приближи до леглото. — Всичко, свързано с Мор, е забравено. Всичко е наред. Сега вече всичко е наред.

Постепенно напрежението изчезна от лицето на болния, погледът му се спря на Донал.

— Мисля, че ще ви намерим и работа — Донал махна ръката си от челото на принца.

Уилям дълбоко въздъхна. Очите му се затвориха. Заспа.

ДОНАЛ

Този мъж рязко се отличаваше от другите. Засега само няколко човека знаеха това. Трябваше да се намери нещо, което да послужи като гръмоотвод на тази репутация, с други думи — да я обезвреди.

Донал чу гласа на Анеа.

— Сейън е тук. Не искате ли да поговорите с него?

— Малко по-късно — отвърна той.

Откъсна се от своите мисли и се заслуша в разговора между Анеа и Сейън.

— ...премина през залата — говореше Свързващият, — каза тук една дума, там — друга, след което всичко бе в ръцете му.

— Представям си — каза Анеа. — Той се откроява сред пламъците като атомен огън. Слабото им светене бледнее в сравнение с неговия блясък.

— Не съжालявате ли?

— Да съжالياвам ли?! — Щастливият й смях обезмисли въпроса.

— За какво да съжالياвам? Какво имате предвид?

— Трябва да ви разкажа някои неща. Какво знаете за историята на собствените си гени?

— Всичко.

— Не е така. Знаете само, че сте била създадена с определена цел — Сейън протегна ръката си напред, сякаш просеше помощ. — Знаете ли какво се криеше зад разчетите на Моунтър? Заплаха за човечеството като цяло. То може да се възстановява, както отделните негови части. Но ако се променят условията за съществуване на цивилизацията... Човечеството може да се управлява, като се подлагат хората на физическо и емоционално въздействие. Ако температурата в стаята се повиши, сваляме връхните си дрехи. В това е тайната на властта на Уилям. Точно такава беше и науката на Моунтър. Нашите учени също стигнаха до извода, че човечеството може и трябва да бъде направлявано в развитието си, но по друг начин. Те разглеждат цивилизацията като обект, който може да бъде управляван чрез частите, чрез индивидите. Постановката е, че обекта се променя,

когато се променят съставните части — в случая хората. Установихме, че ключът към подобно регулиране е гения подбор — от една страна естественият, случаен подбор, от друга — изкуственият, контролиран...

— Това е така — намеси се Анеа.

— Не-е — бавно поклати глава Сейън. — Сгрешихме. Остана ни само удоволствието да обясним грешката си. Показахме се в положението на историци. Изменението на гените е възможно, но само на малки порции. Расата не може да се промени изведнъж и напълно. Работим само над тези гени, които познаваме или за които се досещаме. Това ни отдалечава от гените, които сме видели, но не сме разпознали, и прави невъзможна работата с тези, за които дори не предполагахме. А на нас ни трябва абсолютно нови гени. Съвършено нова комбинация. Промяната на расата чрез промяна на индивидите е извънредно труден процес. Всичко, което можем да направим, е да развиваме, стабилизираме и укрепваме наследствените гени на прадедите ни. Вие, Анеа, трябва да знаете по-добре от всички, че Уилям принадлежеше към онази малка група хора, които са двигатели на историята и нейни победители. Те не се поддават на контрол. Сега ще ви съобщя нещо много важно. Тук, на Екзотика, обърнахме внимание на Уилям, когато не беше навършил двадесет години. Бе взето решение да подберем необходимите гени. Резултатът сте вие.

— Аз?! — тя застина, втренчила поглед в него.

— Да, вие... — Сейън леко наклони глава. — Никога ли не сте си задавали въпроса защо толкова яростно се противопоставяте на всяко начинание на Уилям? И защо той толкова упорито държеше договора ви? И защо ние позволявахме тези нещастни отношения да продължават и преподписвахме договора?

— Да, защо? Не разбирам.

— Вие трябваше да сте допълнение към Уилям в психологичен аспект. — Сейън въздъхна. — Неконтролируемите му постъпки трябваше поне отчасти да се урівновесят от присъствието ви. Неизбежният брак между вас — точно това беше нашата цел — би трябвало да доведе до смесване на двете натури. Разбира се, резултатът от този брак би трябвало да е нещо изключително... или поне така се надявахме.

Анеа потрепери.

— Никога не бих се омъжила за него.

— О, щяхте да го направите — увери я Сейън. — Бяхте предназначена — извинете ме за грубата дума — за мъжа, покорил Галактиката. — Напрежението в гласа му спадна, в очите му се появи пламък. — Беше много трудно да го постигнем. Използвахме най-древния и най-силен женски инстинкт — стремежът да принадлежиш на най-силния мъжкар. Висшата цел на жената е да роди дете от такъв мъж.

— Но се появи Донал — каза Анеа с озарено лице.

— Точно така — засмя се Сейън. — И доколкото най-силният мъж в Галактиката се оказа друг, а не този, който ние определихме, вие го отхвърлихте. На сцената излезе Донал... Той разруши всички наши теории и планове. Случайно съчетание на гените — нещо, което не можем да предвидим — го постави над Уилям. Донал е наследник на стар род мислители — майка му е родом от Мар — и също толкова стар род дорсайци, които се славят като хора на действието. Но аз не успях да разбера изцяло уникалните му способности, дори след като го подложим на тестовете. Може би в сегашния си вид не са способни да уловят това... Не знам. Щом не успяхме да разпознаем таланта, способен да донесе огромна полза на своята раса, значи не сме на верен път.

— Но защо обвинявате себе си?

— Защото се предполага, че съм специалист в тази сфера. Ако един кибернетик не успее да определи, че ръката на приятелят му е счупена, никой няма да го обвини. Но ако тази грешка допусне един лекар, той ще бъде признат за виновен и наказан. Нашето положение е подобно. Бяхме длъжни да разпознаем новата способност, новият талант, да го локализираме и изучим. Точно за това исках да ви попитам. Считате ли, че Донал притежава нещо, с което да се различава от другите хора? Нямам предвид военният му гений — в една или друга степен и останалите командири го имат. Говоря за способности, които напълно липсват у обикновените хора.

Анеа дълго мълча. Гледаше някъде встрани. После отново погледна към Сейън и каза:

— Защо питате мен? Попитайте него.

Избягваше отговора, защото не го знаеше. Просто не би могла да обясни какво точно чувства.

Сейън повдигна рамене.

— Аз съм глупак. Не вярвам на това, което ми говори целият жизнен опит. Нима една избраница би могла да отговори по друг начин? Само че се страхувам да го попитам. И всички знания, които съм натрупал, не намаляват този страх. Въпреки това ще ви послушам. Аз... ще го попитам.

Анеа вдигна ръка и извика:

— Донал!

От мястото си на балкона той чу гласа ѝ, но отговори, без да мръдне.

— Да?

Сейън се приближи и дорсаецът го чу да казва:

— Донал...

— Извинете, не исках да ви карам да чакате — каза младежът. — Имах нужда от малко размисъл.

— Няма нищо. Не бих желал да ви безпокоя. Зная, че през последните дни бяхте много зает. Но искам да ви задам един въпрос.

— Свръхчовек ли съм аз?

— Да, точно така — засмя се Сейън. — Някой вече задавал ли ви е подобен въпрос?

— Не — Донал също се усмихна. — Обаче мисля, че тепърва ще ми го задават.

— Не бива да се сърдите на питащите — сериозно каза Сейън. — В известен смисъл вие наистина сте свръхчовек.

— В какъв смисъл?

Сейън направи с ръка жест, сякаш отхвърляше нещо.

— В смисъл на общи способности, които доста надвишават обичайното ниво. Но моят въпрос...

— Струва ми се, че самият вие казахте, че названието само по себе си няма значение. Какво имате предвид, като казвате „свръхчовек“? Може ли изобщо да се отговори на вашия въпрос, след като това, върху което се гради терминът, е абсолютно непонятно? Кой би желал да бъде свръхчовек? — продължи Донал полуиронично-полупечално. — Кой би желал да се грижи за шестдесет милиарда деца? А и кой би обхванал толкова? Помислете за отговорността, която ляга на плещите му — той ги лишава от бонбон или им го дава, а после вижда, че се налага да посетят зъболекаря. Ако вашият свръхчовек

наистина е „сврѣх“, кой може да го застави ежедневно да бърше шестдесет милиарда протекли носове и да приготвя шестдесет милиарда порции каша? Нима този човек не би могъл да си намери занимание, което да му доставя удоволствие лично на него?

— Прав сте. Но аз нямах предвид толкова неестествено нещо — каза Сейън. — Вече знаем достатъчно за генетиката и сме наясно, че не може веднага да се формира нова трактовка на човешкото битие. Всяка промяна се осъществява под формата на изменение на индивидите.

— А какво става, ако това изменение не може да се разпознае? Нека предположим, че имам способността да видя абсолютно нов цвят. Как мога да ви го опиша, след като вие не сте в състояние да го видите?

— Въпреки всичко бихме разбрали — убедено отговори Сейън.

— Но не бихте могли да го видите.

— Не, разбира се, но това не е толкова важно, ако знаем, че съществува.

— Сигурен ли сте? — настояваше Донал. — Какво ще постигнете с това, че сте разбрали за съществуването на новата способност?

— Нищо конкретно — призна Сейън. — От друга страна, в подобно познание няма нищо лошо. Но ако не сме в състояние да открием новото, тази мутация би изчезнала без възможност да се утвърди.

— Не мога да се съглася с вас — възрази Донал. — Аз съм този свръхчовек, притежаващ свръхзнание — моята интуиция. Това е единствената ми странност, обаче с нея се издигам над всички човешки способности.

Сейън се разсмя.

— Моето мнение е, че тази интуиция не ви донесе нищо хубаво. Дори не бяхте в състояние да се справите с нея, поне в началото. Толкова отдавна не съм прилагал в споровете методът на Сократ, че едва го познах, когато бе използван срещу мен.

— Може би подсъзнанието ви не желае да признае моите способности?

— О, не, стига толкова. Спечелихте, Донал. Все пак благодаря за разговора — усмихна се Сейън. — Благодаря ви, Донал. — Той

помълча, но дорсаецът не се обърна. — Лека нощ.

— Лека нощ — Донал се заслуша в отдалечаващи се стъпки на Свързващия.

— Лека нощ — каза Сейън в залата.

— Лека нощ — отвърна Анеа.

Тишината погълна стъпките на Сейън. Донал не помръдваше. Почувства до себе си Анеа.

— Само интуиция — повтори той шепнешком. — Само...

Погледна неизвестните звезди като човек, застанал в утринната роса на полето в началото на дълъг трудов ден, когато спокойствието на вечерта е толкова далеч. И видя това, което никой — дори Анеа — не можеше да види. Бавно отпусна очи. Завъртя се и докато се обръщаше, особеното изражение изчезна от лицето му. Както каза Анеа, той криеше своя блясък от хората, за да не ги ослепи. Хвърли последен поглед към неизвестното, към бъдещето на човечеството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.